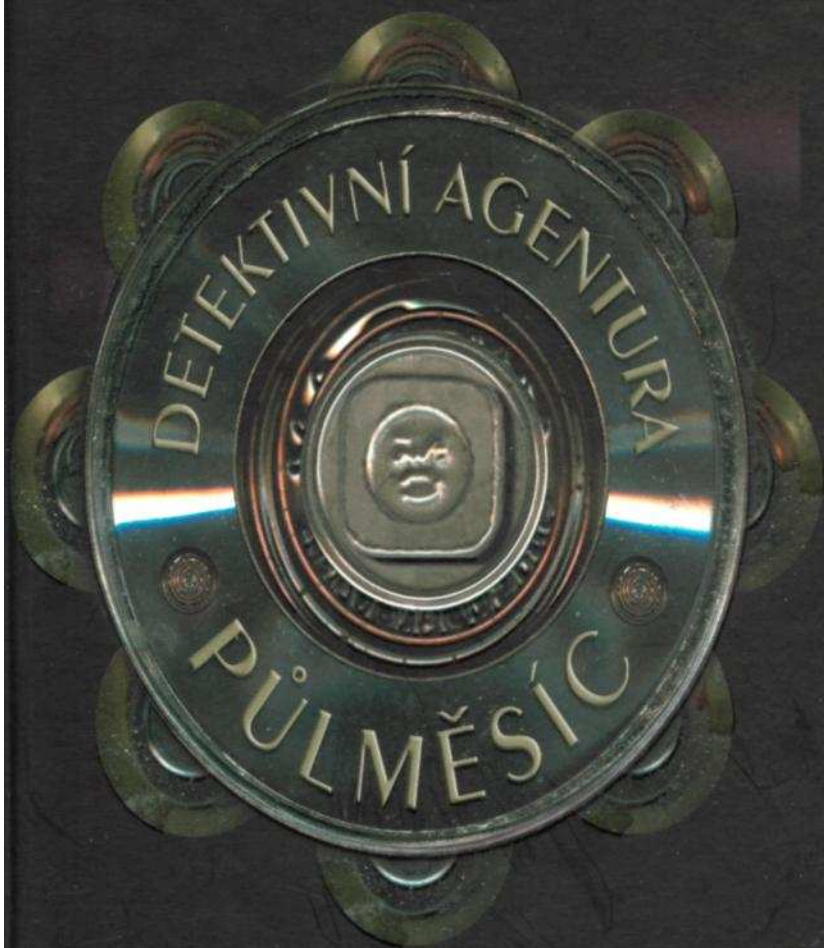

EOIN COLFER

ALBATROS

DETEKTIVNÍ AGENTURA
PŮLMĚSÍC

EOIN COLFER

ALBATROS

Kapitola 1

PRVNÍ PRAVIDLO
VYŠETŘOVÁNÍ

Jmenuju se Moon. Fletcher Moon. A jsem soukromý detektiv. Ve svých dvanácti letech jsem na téhle kouli, které říkáme Země, viděl spoustu věcí, jež oko obyčejného člověka nikdy nespatří. Krabice s jídlem, ve kterých zbylo jen ovoce. Podvodný systém domácích úkolů, který fungoval v pěti hrabstvích, a nákladní auta plná sladkostí odebraných nemluvňatům.

Domníval jsem se, že jsem viděl všechno. Prolezl jsem tolika škarpami, když jsem hledal ztracené bonbony, až jsem si myslel, že mě nic nemůže překvapit. Nakonec, když poznáte odvrácenou stranu školního dvora, život vám už nenabídne moc překvapení.

Alespoň jsem tomu věřil. Mýlil jsem se. Velmi jsem se mýlil.

Před měsícem na moje dveře zaklepal případ, který mě přiměl, abych uvažoval o tom, že detektivní branži nadobro opustím. Bylo mi sotva dvanáct a už jsem měl v kapse dobrý tučet úspěšně vyřešených případů. Dařilo se mi, ale byl jsem nachystaný pustit se do opravdických zločinů. Žádné dětinské záležitosti. Stál jsem o skutečné případy, za které dostanu skutečné peníze, ne jen to, co děti náhodou najdou po kapsách.

Všechno se zvrtilo toho dne, kdy jsem se rozhodl po-

rušit první zásadu vyšetřování Boba Bernsteina: *Bud' neviditelný. Skládej dílky skládačky, ale nikdy se nestán sám její součástí.*

Kvůli Herodovi Sharkeymu jsem na tohle pravidlo zapomněl.

Jak ví každý, Bob Bernstein je legendární agent FBI, který zběhl k soukromému vyšetřování a založil ve Washingtonu Bernsteinovu akademii pro zájemce o práci soukromého detektiva. Také sepsal *Bernsteinovu rukověť detektiva*, kterou se musí každý student naučit nazpaměť, pokud má mít vůbec šanci uspět. Já jsem příručku znal skrz naskrz a ve své internetové třídě jsem byl nejlepší, ačkoli jsem musel použít otcův rodný list, abych tam měl přístup. Naštěstí se oba jmenujeme stejně.

Dvacátého sedmého září. Ten den si pamatuju tak jasně, jako kdybych ho viděl na fotce s nejvyšším rozlišením. První měsíc školy po letních prázdninách se chýlil ke konci. Léto si bohužel nevšimlo, že prázdniny skončily, a slunce pálilo dál. Vedro sálalo z asfaltového povrchu školního dvora a lepilo se na studenty Základní a střední školy Svatého Jeronýma.

Dorazil jsem ke vchodu v obvyklou hodinu. Osm padesát. Všude jsem rád chodil o deset minut dřív. Měl jsem tak čas obhlédnout situaci. Soukromý detektiv musí být v kontaktu s okolím. *Bernsteinova rukověť říká: Detektiv nikdy neví, odkud se vynoří nový případ.* Může třeba jít o něco, co by dávno vyřešil, kdyby měl oči otevřené. Tak jsem měl oči otevřené. Můžu vám říct, kdo z dětí má na prstech stopy po kyselině na bradavice. Víím, kdo z vyšších ročníků si posílá zamilovaná psaníčka, a dokonce i to, kteří učitelé se cestou do školy staví na hamburger.

Nikdo ale nestíhá všechno. Ani legendární detektiv Bob Bernstein. Proto potřebuju informátory. Doobie Doyle z nich byl nejlepší. Osmiletý usmrkaný

práškač s pronikavýma očima a velkou pusou. Doobie by prodal vlastní mámu za upocenou hrst tvrdých bonbonů s želé náplní. Naneštěstí, jak jsem už říkal, byl Doobie usmrkanec, přičemž to není míněno obrazně. Doobiemu pořád u nosu visely dvě zelené nudle, které pokaždé zatáhl zpátky s takovou silou a chrčením, že mu musely obalit mozek. Bylo to pěkně nechutné, ale svým způsobem i praktické. Především toho si na něm totiž lidé všimli. Kdyby si Doobie jednou utřel nos, vlastní matka by ho nepoznala.

Toho rána, dvacátého sedmého, na mě čekal u vrat. Překvapilo mě to. Obvykle jsem ho musel honit. Musí jít o něco důležitého.

„Nazdar, Fletchere," pozdravil a poklusával vedle mě.

Nepodíval jsem se na něj. Člověk nechtěl právě začínat den pohledem zblízka na Doobieho.

„Co pro mě máš?" zeptal jsem se nenucené.

„Koukal jsi včera večer na *Kapitána Laserabeama*? Byla tam pěkná blátivá příšera."

Doobie byl dobrý práškač, ale snadno ztrácel soustředění.

„O tom komiksu si popovídáme později, Doobie. Máš pro mě nějakou informaci?"

Jo. Důležitou. Ale nejdřív chci vidět odznak."

Povzdechl jsem si. Doobie chtěl vidět odznak pokaždé. Blýskal se a jemu bylo osm.

„Tak jo. Jenom se mrkneš, potom to vyklopíš."

Zalovil jsem v kapse kalhot a vytáhnul malé kožené pouzdro. Rozevřel jsem ho Doobiemu před obličejem. Uvnitř byl průkaz a pozlacený odznak detektiva. V rýhách odznaku se odrazilo slunce a nadlouho mě úplně oslepilo. Dokonce i po šesti měsících jsem jen stěží dokázal uvěřit, že je konečně můj.

„Ty jo," vydechl s očividnou úctou Doobie a hned dodal pochybovačně: Je fakt opravdickej?"

Zaťukal jsem na laminovanou kartu. „Tady to stojí, Doobie. Fletcher Moon, absolvent Soukromé detektivní akademie Boba Bernsteina.“

„Můžu ho taky mít?“ vyzvídál Doobie tak jako po každé, když si odznak prohlížel.

„Ne,“ odpověděl jsem a zastrčil pouzdro zase do kapsy. „Trvalo mi dva roky, než jsem ho získal. I kdybys nějaký takový odznak měl, nebyl by tvůj.“

Doobie se zamračil. Tenhle druh úvahy byl příliš složitý na někoho, kdo ještě nepochopil ani funkci kapsníku.

„Tak co pro mě máš, Doobie? Doufám, že to stojí za to.“

„Já nevím, o co jde,“ začal vysvětlovat. Jen jsem na tebe čekal, protože všichni vědí, že jsem tvůj tajnej špion, a chtěli, abych tě našel.“

„Kdo to chtěl?“ zastavil jsem se.

„Herod Sharkey,“ prozradil Doobie. „Toho druhýho neznám, ale je velikej, fakt velikej.“

Herod Sharkey. Podle pravidel školního dvora by mě tohle jméno nemělo ani v nejmenším rozhodit. Nakonec, já jsem v šesté třídě, zatímco Herod teprve ve čtvrté. Jenže rodina Sharkeyových nepatřila k těm, kdo si lámou hlavu s nějakými pravidly. Vlastně, pokud někde snad existovalo nějaké neporušené pravidlo, Sharkeyovi by si klidně zajeli stovky kilometrů, jen aby ho mohli porušit.

Herod patřil ke školním sígrům. Učitelé měli pro takové typy jméno. Říkali jim „obvyklí podezřelí“. Kdekoli se něco ztratilo, Heroda automaticky volali do ředitelny a vyptávali se ho. V devíti případech z deseti měl ztracenou věc v kapse. A v tom desátém ji někde zahrabal. Nebude to dlouho trvat a začne se po něm shánět policie.

Proč by ale Herod Sharkey hledal mě? Nevlastním

nic cenného. Kromě detektivního odznaku. Ruka mi instinktivně zabloudila do kapsy, ale pouzdro bylo na svém místě. Rozhodl jsem se ho kontrolovat přibližně každých třicet vteřin, pro jistotu.

Odhodil jsem batoh na vyhrazené místo pro šesté třídy a vydal jsem se za Doobiem kolem nádrže s topným olejem pomalované tak, že vypadala jako mašin-ka Tom z televizního seriálu, k basketbalovému hřišti, kde se řešily všechny záležitosti starších studentů. Když jste si potřebovali někoho najmout, aby řekl někomu dalšímu, že třetí osoba ho má rada, tady jste ho našli. Hřiště na basket sloužilo také jako oficiální místo pro školní bitky. Z rozzuřeného kroužku dětí jsem pochopil, že někdo si už takhle brzy domluvil řešení neshod.

„Kde je Herod?“ zeptal jsem se Doobieho, ačkoli jsem *to* tušil. Herod byl Sharkey, takže mohl být jen na jednom místě.

„Pere se. Jsou v zámku.“

Přikývl jsem. Zámek byl lepší než větrník. Při tom člověk mohl přijít k úrazu.

Existuje totiž několik druhů školních zápasů. Tři nejoblíbenější jsou větrník, držení a zámek. Při větrníku se proti sobě dva soupeři vrhají se zavřenýma očima a mávají při tom rukama. Cílem je náhodou zasáhnout nepřítele, ale mnohem častěji se protivníci na hony minou. Větrník je oblíbený u mladších ročníků.

Dalo by se diskutovat o tom, zda je držení přísně vzato vůbec boj, protože záměrem je souboji se úplně vyhnout. Nepřátelé křičí Držte mě! tak hlasitě a tak dlouho, dokud se neobjeví nějaký učitel a nevloží se do věci. Po zásahu dospělého kamarádi odvádějí soupeře, kteří si tajně oddechli, ale pořád vykřikují něco jako: „Máš štěstí, ty mizero! Zabil bych tě.“

Dneska je tedy na pořadu zámek. Jeho název přes-

ně vystihuje, o co v něm jde. Dva kluci se různými chvaty do sebe zaháknou, a kdo první pustí toho druhého, prohrál. V zámku je chvat to nejdůležitější. Někteří kluci dávají přednost propletení prstů, jiní chytají za zápěstí. Záleží jen na délce a síle prstů. Poražený prohrává z mnoha důvodů. Jedním z nich je, že nemůže dýchat, další, že potřebuje na záchod. Traduje se školní legenda o dvou zapřísáhlých nepřátelích, Burtonu McHaleovi a Jerryem Cantym, kteří zůstali zaháknutí nepřetržitě dvacet hodin. Jídlo jim nosili přátelé, ulevovali si, aniž by odešli na záchod, jestli víte, jak to myslím. Ti, co tuhle taktiku taky použili, tvrdí, že se stydíte jen poprvé.

Došel jsem ke kroužku kolem zápasníků a nebyl jsem si jistý, proč mě tam vlastně nohy zanesly. Co by tady mohlo být případem pro detektiva? Násilí jsem nikdy nemiloval. Ne že bych se nikdy nepral, ale prostě jsem nikdy nevyhrál. Ale vpřed mě hnál instinkt. Větril jsem záhadu. Můj detektivní čích mě přitáhl blíž. Nemohl jsem si to nechat ujít, tak jako straku ne nechám v klidu diamantový prsten na parapetu.

Doobie si lokty prorážel cestu.

„Vedu ho. Vedu Moona.“

Dav se rozzestoupil před Doobieho nosem. Nikdo nestál o kontakt s jeho zelenými nudlemi. Já šel za ním přímo do jámy lvové. Upíraly se na mě všechny zraky, což nebylo správně. Detektiv by nikdy neměl být v centru pozornosti. Má přijít později a jen klást otázky. Nejblíž se detektiv dostane ke kulce, když poprašuje nábojnici, aby našel otisky prstů. A já si klidně jdu za osmiletým klukem až do středu pranice.

Uprostřed stojí dva rváči. Jedním z nich byl Herod Sharkey, malý vyzábělý kluk s typickým znakem všech Sharkeyových - zrzavou kšticí. Druhým rváčem nebyl chlapec, jak si Doobie myslel, ale Bella Barnesová, největší hromotluk ze školy. Bella měřila skoro sto osm-

desát pět centimetrů a hrála ragby za klučicí tým. S Bellou si nikdo nezahrával. Nikdy. Dokonce ani učitelé. A Herod Sharkey se jí drží na zádech jak klíště.

Na chvíli jsem stál jako omráčený Pak jsem se vzpamatoval a snažil jsem se vtisknout každý detail z téhle scénky do paměti. Podle Bernsteinovy rukověti detektiv nikdy neví, který ze zdánlivě bezvýznamných faktů případ vyřeší.

Takže. Detaily. Bella Barnesová. Přes metr osmdesát. Takových sedmdesát pět kilo. Spíš osmdesát. Běžná školní uniforma, až na náušnice, které si schválně nechala v uších, třebaže se podle ředitelky paní Quinnové mohly zachytit za kliku u dveří a urvat ušní lalůček. I když nikdo nic takového ještě neviděl, ani neslyšel, že by se to stalo.

Pak tu máme Heroda Sharkeyho. Znamého taky jako Roddy Neplést s jeho starším bratrem Redem. Něco kolem metru sedmatřiceti centimetrů, stříbrná tepláková souprava a hnědé vysoké boty. Neodpovídá to právě školním předpisům, ale je to podle nejnovější módy desetiletých. Držel Bellu kolem krku, ale sotva ho svýma hubenýma rukama celý obejmul. Přísně vzato nešlo o klasický zámek, protože jenom jeden ze zápasníků svíral toho druhého.

Herod vzhlédl. Byl celý rudý, ale tvářil se odhodlaně. Ostatní děti ztichly jako pěny a čekaly, až malý Sharkey promluví. Měl jsem dojem, že se mi nebude líbit, co řekne.

„Moone, ty debile," ozvalo se.

Zatím byl můj pocit správný.

„Když jsi ten velký detektiv, dokaž tyhle kobyle, že jsem jí nesebral organizér."

Bella pohodila zadkem, až Herod nadskočil jak jezdec při rodeu, ale držel se zuby nehty.

„Vzal jsi ho," zaskřehotala Bella. „Apríl tě viděla."

„Ta barbína lže! Nic jsem nevzal."

Prvotřídní kočka v davu ukázala na Heroda prstem.

„Lež na druhou!" prohlásila triumfálně. „Udělal jsi to, Sharkey. Viděla jsem tě. Ty a tvůj bratr nás okrádáte celé roky."

April Devereuxová. Bylo jí sotva deset a už vedla celý klan dívek. Herodův popis možná nebyl zrovna politicky korektní, nicméně výstižný. Kdyby panenka Barbie prošla zvětšovací tunelem, na druhé straně by se vynořila April Devereuxová.

„To ty lžeš!" křičel Herod. „A Půlměsíc to dokáže."

Už jsem si říkal, jak dlouho potrvá, než se někdo vytasí s mojí přezdívkou. Red Sharkey mě překřtil na Půlměsíc ve třetí třídě. Ani tehdy jsem nebyl právě nejvyšší stéblo na louce.

„Co mám podle tebe dělat?" zeptal jsem se ho.

„Vždycky se vytahuješ tím slavným detektivním odznakem. Tak koukej něco vypátrat."

To bylo směšné. Takhle detektivové nepracují.

„Do toho, Fletchere," přidala se April Devereuxová a pokoušela se zároveň mluvit i špulit rty. „Udělej nám tu laskavost a dokaž, že mluvím pravdu."

Zašklebil jsem se.

„Co tady zmůžu? Neznám fakta. Nevím, kde začít."

Bella se na mě nasupeně podívala. „Radši se do toho dej," zachraptěla. „Nebo se převalím na záda a tohohle mravence rozmáčknu. A pak ti ten tvůj vzácnej odznak nacpu někam."

Zbledl jsem, i když ne tolik jako Herod.

„Hoď sebou, Moone," naléhal. Jestli se mi něco stane, naši si to s tebou vyřídí."

Měl jsem pocit, jako kdybych zabloudil do nějaké cizí noční můry, jenže bylo pozdě tiše vycouvat a zavřít za sebou dveře. Sledovala mě snad stovka očí a očekávala, že vytáhnu králíka z klobouku.

Doobie do mě strčil loktem. „Dělej, Fletchere," pobídl mě. „Zvládneš to."

Podezíral jsem ho, že mě nutí do bitky, aby si mohl vzít můj odznak, až se z boje nevrátím.

Gang klonů April Devereuxové dupal a špulil na mě rty. Byl jsem z nich docela nervózní. Obvykle vypadaly růžově a neškodně.

„Tady nejsem nic platný. Potřebujete rozhodčího, ne detektiva.“

Herod měl úplně rudé čelo.

„Radši něco udělej, Půlměsíčku. Varuju tě.“

Hádat se s ním nemělo smysl. Nemůžete se dohadovat s Herodem Sharkeym. Je to stejně zbytečné jako snažit se přesvědčit tyranosaura o prospěšnosti vegetariánské stravy. Nejlepší bude otočit se a odejít. Tak jsem to zkusil, jenže dav nebyl tak ochotný mě pustit ven, jako mě vpustil dovnitř. Představoval jsem zábavnou vložku v jinak celkem nudném zápase. Děti se nahrnuly vpřed a přinutily mě přiblížit se k bojující dvojici.

Jakmile jsem byl takhle nemile popostrčen, uvědomil jsem si, že jsem se ocitl ve zranitelném postavení. Herodovi stačilo kmitnout nohama.

Taky mu to muselo dojít, protože najednou mrsknul oběma nohama a hodil mi je kolem krku. Ztratil jsem rovnováhu a padal k zemi. Cestou jsem nepříjemně narazil na Bellino pozadí.

Všichni kolem se náramně bavili. Pro ně se situace vyvíjela zajímavě.

Nebál jsem se, spíš mě to znechutilo. Herodovi bylo deset a na svůj věk moc nevyrostl, takže se nezmohl na nic jiného, než že mě držel u země. Jenže čas běžel, za chvíli zazvoní a paní ředitelka se vydá na procházku se svými psy, Larrym a Adamem, aby zjistila, co se kde děje. A platilo pravidlo, že koho přistihla při rvačce, ten musel k ní do kanceláře.

Okraj Herodových bot mě tlačil pod bradou, nohy mi zaháknul za krkem. Pokusil jsem se je roztáhnout,

jenže jsem měl bohužel volnou jen jednu ruku. Na pravé mi ležela Bella. Měl jsem pocit, že mě přejel parní válec. Aspoň ruku jsem měl určitě slisovanou.

„Radši začni hned přemějšlet, Půlměsíčku," ozval se Herod. Jinak jdeš k ředitelce s náma."

Jo, Půlměsíčku," přidala se Bella. „Koukej nažhavit mozek."

Ted' jsem se očividně stal tím špatným.

Napadlo mě jednoduché řešení. Jednoduché, ale ne moc chlapské. Nicméně času bylo málo a možností také. Volnou rukou jsem popadl Heroda za levou patu a zul jsem mu botu.

„Hej!" vykřikl. „Co to děláš? Krade mi botu!"

Samozřejmě jsem mu nekradl botu. Dělal jsem něco mnohem méně důstojného. Než Herodovi došlo, k čemu se chystám, chytil jsem ho za kotník a ukazovákem ho začal lechtat na chodidle.

„Cože?" zakvílel ten desetiletý kluk. „To není fér! Přestaň!"

Dlužno přiznat, že vydržel dobrých deset vteřin, než se pustil Belliných zad a odsunul se mimo dostřel. Postavil se a v očích měl slzy vzteku.

„Co je tohle za boj? To je pro mimina."

Měl samozřejmě pravdu. Jenže já nejsem žádný rváč, jsem intelektuál.

Klekl jsem si a rozkašlal se. „Hele, Herode, jsem ochoten se pustit do té záležitosti s organizérem, ale musíš mě nechat dodržovat správný postup."

Vzal jsem jeho botu a zvedl ji nad hlavu hlavně proto, aby všichni viděli, že se ji nepokouším ukrást.

Situace by se bývala mohla trochu uklidnit. Spousta dětí se pomalu šourala na nástup. Bella vyskočila, ale zprudka dýchala. Herod slzel. Horké hlavy vychládaly a nejspíš by došlo na variantu Držte mě!, kdyby se neobjevil Red Sharkey

Vřítíl se doprostřed kroužku na horském kole a od-

strkoval okolostojící jako kuželky. Red Sharkey vždyc-
ky patřil mezi uličníky. Body získával pěstmi a po-
směšky. Byl vysoký a šlachovitý s vlasy rudými jak
oheň, díky nimž si vysloužil své jméno. Většina dětí i
učitelů ve škole vůbec neznala Redovo pravé jméno, a
i kdyby, stejně by ho nepoužívala. Ve třinácti byl Red
nejstarším žákem prvního stupně. Před rokem měl
postoupit dál, jenže předtím moc do školy nechodil, a
tak ho nepustili.

Nejdřív se Red tvářil zneklidněně, ale pak viděl, že
jeho bratr stojí a očividně nekrvácí. Seskočil z bicyk-
lu a zároveň při tom patou vykopl stojánek. Já bych to
nesvedl, ani kdybych rok trénoval.

„Roddy?“ oslovil bratra a kývl na pozdrav.

Herod se na bratra zašklebil. „Nepotřebuju tě, ty sva-
toušku. Poradím si sám.“

„To vidím. Nemůžeš si aspoň chvíli dát pokoj?“

Bella popadla dech. „Tvůj brácha mi ukradnul or-
ganizér. Nejnovější typ.“

„Neukradnul!“ protestoval Herod.

Red se zamračil. „Pokaždé, když se na tyhle škole ně-
co ztratí, svalí se vina na nejbližšího Sharkeyho.“ Vr-
hl pohled na bratra. „Nevzal jsi ho, že ne?“

„Ne.“

„Určitě?“

Herod se na chvíličku zamyslel, aby zavzpomínal na
to, co se stalo v uplynulých několika dnech.

Jo. Určitě ne. Nemám žádnéj organizér.“

„Dobrá. Nevzal ho. Konec příběhu. Už tady není nic
k vidění, jděte si po svejch.“

Dobrý nápad, pomyslel jsem si. Red má víc rozumu
než jeho brácha.

Ale Bella nemínila ustoupit před nikým, ani před
Redem Sharkeym.

„On dokáže, že to Herod udělal.“

Née. On jsem já. Mluví o mně.

„Kdo to dokáže?" vyptával se Red.

„On!" vykřiklo pár tuctů lidiček okolo a většina na mě začala taky ukazovat.

Red se otočil ve směru ukazováčků. Jeho vyčítavý pohled spočinul na mně.

„Ahoj, Rede," pokusil jsem se o kamarádský přístup. Jak se vede?"

Red se nevesele usmál. „Půlměsíc. Chlápek s odznakem. Tady nejde o ztracený kočky, tohle je skutečně j svět. Lidi se můžou dostat do trablů."

Pokrčil jsem rameny. „To řekni bráchovi. On mě pozval."

„Doobie pořád mele o tom svým partnerovi, schopným detektivovi s opravdickým detektivním odznakem," vysvětloval Herod. „Tak ať ten šprt dokáže, že jsem nevinnej."

Nevím, co mi vadilo víc, že mě Doobie nazval svým partnerem, nebo že o mně Herod mluví jako o šprtovi.

„Přesně tak, nech toho šprta, ať dokáže, že tvůj brácha je nevinnej," souhlasila Bella a drbala se na zátylku. Jinak je Herod podle mě jasně vinnej."

Red si promnul spánky, jako kdyby ho z těch pito-mostí, co tady slyší, rozbolela hlava. „Poslouchejte. Půlměsíc si na detektiva jenom hraje. Máma mu někde koupila falešnej detektivní odznak a on se tváří jako Sherlock Holmes. Ale nic *nedokáže*.¹

To už bylo příliš. Vybavil jsem si odznak uložený v kapse a zrudl jsem rozhořčením. Vytáhnul jsem pouzdro a rozevřel ho.

„Rede, tohle je skutečný detektivní odznak," spustil jsem, „a já jsem opravdový detektiv. Akademii jsem absolvoval s nejlepším prospěchem."

Red se ke mně pomalu otočil. Upřímně řečeno v téhle chvíli bych měl vzít nohy na ramena a schovat se v nějakém temném koutě, jenže některé věci stojí za to, aby člověk vytrval.

„Takže ty jsi opravdickej detektiv. Vsadím se, že kriminálníci z celého Irska se sami udávají na policii. A když se jich ptají proč, koktají, protože případ vyšetřuje Fletcher Moon.“

„Do toho, Fletchere,“ zahuhňal Doobie, příliš malý na to, aby to myslel sarkasticky.

„Copak ti tedy říká tvůj velkej detektivní mozek o případu ukradeného organizéru?“ pokračoval Red.

Pokrčil jsem rameny. „Nic. Neznám fakta. Ještě jsem neměl příležitost se někoho na něco zeptat.“

Red se opřel o sedlo kola. Měl jsem pocit, že ho víc zajímá, aby si ze mě utahoval, než očištění bratruva jména. Ovšem poctivě řečeno, vyžádalo by si dva tucty advokátů a stroj času, aby se Herodovo jméno dalo očistit.

Jsem si jistej, že ti Bella odpoví na každou otázku, kterou se jí odvážíš položit,“ zašklebil se Red, protože očekával, že se na nic nezmůžu.

Jen do toho, Fletchere,“ ozvala se April Devereuxová. Její kámošky z klubů barbín se pustily do jakéhosi povzbuzování. Bylo hezké mít někoho na své straně, i kdyby to měla být April a její parta. Ale spíš jsem je podezíral, že jsou proti Sharkeyovým než pro Moona.

Odkašlal jsem si a pokusil se o profesionální tón. „Takže, slečno... ehm... Bello. Pověz mi, co se stalo. Nic nevynechej, i kdyby se ti to zdálo seabemíň důležitý.“

Bella se zamyslela. „No, vstala jsem v sedm a celou večnost jsem uvažovala o těchhle náušnicích, protože Quinnová tvrdí, že jsou zakázaný“

Přerušil jsem ji. „Fajn. Tyhle detaily můžeš vynechat, to, co probíhalo jen v tvój hlavě a ne ve skutečnosti. Prostě nám řekni o tom organizéru.“

Jo. Dostala jsem ho k narozeninám. Je v něm kalendar, telefonní seznam, empétrojkový přehrávač,

všechno. Kdyby chtěl někdo vědět, kolik je zrovna hodin v Tokiu, stačí se zeptat."

Dav obdivně zahučel. Bella jejich obdiv přijala s královským mávnutím.

„Vzala jsem si ho dneska do školy, poprvý. Zapomněla jsem na něj jen na minutku kvůli těm náušnicím. Nechala jsem batoh ležet u zdi a šla se s holka-ma projít."

Starší dívky valnou část přestávek trávily procházkami. Kroužily po dvoře, vyhledávaly malé děti bez vkusu a dělaly si z nich legraci.

„Za chvíli jsem si na organizér vzpomněla a běžela jsem zpátky k batohu. Jenže bylo pozdě. Ten malej kleptoSharkey s ním už zmizel."

Jakej klepto?" optal se Red nevěřicně.

„Klepto, to je zkratka pro kleptomana, Rede. Je to právě Sharkey Určitě kradl, už když nosil plíny."

Red se tvářil spíš odevzdaně než zuřivě.

„No možná se Roddy párkrát dostal do potíží, to ale nic nedokazuje."

April Devereuxová popostoupila o krok před sbor růžových tanečnic.

„Viděla jsem ho, jak prohledává Bellin batoh. Na vlastní oči. To přece je důkaz, nebo ne? Dívala jsem se na seriál *Zákon a pořádek*, takže to vím. Jsem svědek."

Omluvně jsem mrknul na Reda. „To je pádný důkaz. Očitá svědkyně."

„Kde tedy ten organizér je?" odpověděl Red útokem. Jestli ho ukradnul před pár minutama, kde je?"

Přesunul jsem pohled k Belle. „Dobrá otázka. Nikde žádné stopy"

„To vím taky, Půlměsíčku. Proto jsi tady. Snad si nemyslíš, že bych se s tebou bavila, kdybych něco nepotřebovala?"

Všechny oči se upřely na mě a rozhodně z nich nevyzařoval názor: Ooo, to je hezký mladý muž s naleš-

těnými botami, zajímalo by mě, jestli je volný. Spíš ty pohledy vyjadřovaly: Jestli se do deseti vteřin s něčím nevytasí, zlynčujeme ho.

Nahlas jsem zvažoval fakta. „Takže organizér je pryč a Herod Sharkey je hlavní podezřelý. Jestli ho ukradl, zřejmě ho někam ulil.“

„Herod má skryše všude po městě,“ prohlásila April. Je jako nějaký druh králíka, co krade.“

„Tahle skryš by musela být na pozemku školy. Měl jen pár minut, než se do něj Bella pustila. Kam by tak stačil za minutku doběhnout?“

Na tuhle otázku se nabízelo tolik odpovědí, kolik je stupňů na kompasu. A basketbalové hřiště pokrývalo takové množství stop, že se vůbec nedalo uvažovat o vystopování právě těch Herodových. Leda by si Herod z místa, kde byl, něco donesl.

Pořád jsem držel v ruce Herodovu botu. Obrátil jsem ji, zkoumal podrážku a doufal, že něco najdu. Nakonec jsem jedno vodítko objevil. Na gumové podrážce byly žluté skvrny a v rýhách se zachytily kvítky pryskyřníku. Byly čerstvé s příměsí hnědé barvy.

„Zahrada tisíciletí,“ nadhodil jsem a pohlédl Herodovi přímo do očí. Zbledl a překvapeně otevřel pusu. Jeho reakce mi potvrdila, že mám pravdu, a tak jsem zamířil do školní zahrady a ostatní se vydali za mnou.

Těch pár okamžiků, při krátké cestě z basketbalového hřiště do zahrady, patřilo k nejšťastnějším chvílím, které jsem za poslední dobu zažil. V tom spočívala podstata detektivní práce. Ty vzácné vteřiny, kdy učiníte objev a jste si tak jisti, až se zdá, že vám sebevědomí prýští ze všech pórů.

Pryskyřníky v Herodových botách mi přesně prozradily, kde se v uplynulých několika minutách pohyboval. Před pár lety na začátku nového tisíciletí dostala škola grant na vybudování pamětní divoké zahrady. Každé jaro nás touhle historkou oblažovala

na shromáždění ředitelka Quinnová. Zahrada byla uspořádaná do kruhu. Jeden kruh za každé tisíciletí, každý v jiné barvě. Zelená, bílá a zlatá jako na irské vlajce. Zelená tráva, bílé sedmikrásky a žluté pryskyřníky. Ty teď znova kvetly, protože panovalo indiánské léto.

Samozřejmě to nemuselo nic znamenat. Třeba Herod jen prošel zahradou cestou do školy, ale jeho reakce moje úvahy změnila.

Došel jsem k zahradě a ostatní se táhli za mnou jak za krysařem. Chvilí jsem důkladně zkoumal zem, pak jsem ostře pohlédl na Heroda. Koukal si na nohy, ale každou chvilku střelil pohledem k pryskyřníkovému pruhu. Přesně jak o tom píše Bernstein v osmé kapitole své příručky: *Zločince prozradí vlastní tělo. Vina je mocná síla a najde si cestu ven. V tomto případě prostřednictvím očí.*

Vstoupil jsem mezi pryskyřníky, opatrně, abych neponičil příliš mnoho vzácných květin naší paní ředitelky, a zaryl jsem prsty do rozhrabané hlíny uprostřed. Ani ne centimetr pod povrchem jsem narazil na něco kovového. Ležela tam krabička.

„Tu plechovku od sušenek jsem v životě neviděl," prohlásil Herod poněkud ukvapeně.

Red zaúpěl. „Ty pitomče. Jak víš, že tam je plechovka od sušenek?"

„Vím to," pospíšil si Herod s vysvětlením, „protože jsem ji tam já - " Pak se zarazil, protože mu to došlo.

„Přesně tak," povzdechl si Red. Jak říkám, jsi pitomec."

Chystal jsem se plechovku vytáhnout, když vtom mě Bella odstrčila. Vyrvala krabici ze země. Jaké překvapení, byla to plechovka od sušenek.

Bella odhodila víčko a vylovila svůj organizér.

„Půlměsíček měl pravdu," zajásala. „Vzal jsi ho, ty malej sharkeyovskej zloději. Teď mám právo tě ztřískat."

„S tím u soudu nepochodíš," poznamenal jsem ze sedmikráskového kruhu.

Bella nebyla jediná, koho Herod naštvál. Red měl co dělat, aby se ovládal.

„Slíbil jsi," začal se zaťatými pěstmi, „že nebudeš ve škole krást. Copak nevíš, co by se nám mohlo stát?"

Já jsem to nevzal," bránil se Herod. „Ta krabice je moje, ale organizér jsem dovnitř nedal. Je to bouda."

Nikoho nepřesvědčil. Tradovalo se, že první Herodova slova jsou vždycky: To je bouda.

Předklonil jsem se a vytřásal si květy z vlasů.

„Na Herodovu obranu nutno říct, že tohle není zcela nezvratný důkaz," promluvil jsem ke svým botám. „V řetězci důkazů chybí pár článků."

Po téhle odborně znějící větě se rozlehlo obdivné ticho, alespoň jsem si to myslel. Vzhlédl jsem a zjistil, že jde spíš o ticho z osamění. Všichni, kdo přišli za mnou do zahrady, si to teď hasili zpátky na hřiště. Rychlostí a nehluchostí přesunu by zahanbili i speciální přepadovou jednotku. Dokonce i Red Sharkey spěchal, třebaže jaksi nonšalantně.

Na téhle škole existovala jen jediná osoba, která by dokázala Reda Sharkeyho přimět k ústupu. Ta osoba se nepochybně nachází poblíž, takže bych sebou radši měl taky hodit.

„Fletcher Moon. Tomu nevěřím."

Paní ředitelka Quinnová. Jako obvykle šla vyvenčit Adama a Larryho. Víím, že psi by se normálně neměli umět smát, ale přísahám, že tihle se pod náhubky zubili.

„Můžeš mi prosím vysvětlit, co si myslíš, že tady provádíš?"

Tím, že učitelce řeknete, co si myslíte, že děláte, vás nepochybně přiměje k tomu, abyste přemýšleli, co jste udělali.

„Myslím, že se chystám zajít rovnou do ředitelny,"

odpověděl jsem v naději, že troška humoru uvolní napětí.

Paní Quinnová se pro sebe pousmála a já na vteřinu zadoufal, ale její úsměv vyschl jak louže na Sahaře.

„Správně," odsekla. „Až se vrátím z inspekce, ať tě tam najdu."

Zdálo se mi, že se Adam a Larry zase zahihňali, ale možná jen zavrčeli. Nebyl jsem si jistý, co je horší. Paní Quinnová s nimi kráčela dál, aby se přesvědčila, že třídy jsou seřazeny do řad rovných jako pravítka.

Já jsem se plahočil k hlavní budově. Nadšení, které jsem předtím cítil, vyprchalo. Případ jsem vyřešil, ale porušil jsem první Bernsteinovo pravidlo: *Nikdy se nestañ součástí skládačky*. Detektiv se nesmí bát vývoje v případu, protože ten strach ovlivní jeho práci. Oběť, svědek i pachatel věděli, kde mě najdou, pokud jim moje závěry přitíží. Sharkeyové se snažili mě využít, jenže se to obrátilo proti nim a Herod byl teď podezřelý. Já taky, nebo brzy budu.

Zazvonil zvonek, počítačová nahrávka s hlasem paní Quinnové. „Seřaďte se, studenti," vyzval nás zvonek. „Ať to nemusím opakovat." Samozřejmě že musel. Znova a znova. Nedávno vyloučili ze školy Jimina Gradyho, který se vplížil do ředitelny a nahradil ředitelčin hlas svým. Jeho nahrávka nebyla zdaleka tak zdvořilá.

Zrovna jsem si bral batoh, když se ze stínu vynořil Red Sharkey.

„Myslíš si, kdovíjak nejsi chytrej, co, Půlměsíci?" pustil se do mě a v očích mu plál nepředvídatelný vztek.

Jmenuju se Fletcher," namítl jsem a byl jsem pyšný, že se pode mnou nepodlomila roztřesená kolena.

„Tak jo, Fletchere, už nechci o tý záležitosti s organizérem ani slyšet. Mám dost starostí i bez dětského detektiva, kterej do všeho strká nos."

V Redově hlase se objevilo něco nového. Pořád tam byl vztek, ale zaslechl jsem i zoufalství. A měl jsem pocit, že ten vztek není namířený jen na mě.

„Co se mě týče, jde o uzavřený případ, ale tvému bratrovi bych radil, aby se držel nějakou dobu od Belly dál.“

Red přikývl, že radu bere, ale pak si uvědomil, že by na mě měl být naštvaný. Naklonil se ke mně blíž.

„Roddy se bude držet dál od Belly a ty se vyhejbej nám. Protože jinak jsi skončil, Půlměsíci. Je ti to jasné?“

Zadíval jsem se na něj. Nemínil jsem končit kvůli němu ani kvůli nikomu jinému. Myslel jsem si, že jsem vážně statečný, když jsem snesl jeho pohled, ale za pět minut jsem si uvědomil, že přesně to Red Sharkey chtěl. Měl tak příležitost ukrást mi odznak.

Seděl jsem v dětské židličce před dveřmi kanceláře paní Quinnové a čekal jsem, až se červené světlo změní na zelené. Červené znamenalo nerušit, zelené zaklepat. Tenhle systém pochopí i nemluvnata.

Bylo mi špatně od žaludku. Odznak je pryč. Teď jsem vlastně zase obyčejný kluk. Samozřejmě teoreticky vím, že odznak je jen kus plechu a že i bez něj jsem pořád detektiv. Ale studoval jsem dva roky, abych ho získal. S ním jsem v uplynulém půlroce měl výjimečný pocit. Bez něj jsem se stal jen dalším klukem, který si hraje na Sherlocka Holmese.

Potřeboval jsem ho dostat zpátky. Věděl jsem, kde je, nebo spíš, věděl jsem, kdo ví, kde je, ale neměl jsem žádné důkazy a minimální šanci, že se dotyčný přizná. Ale kde je krádež, je i důkaz. Najdu důkaz a předložím ho Redovi. Potom mi buď vrátí odznak, nebo půjdu na policii.

Někdo se posadil vedle mě. Překvapeně jsem zjistil, že to je April Devereuxová. Zazubila se a já zahlédl kousek neonově modré žvýkačky za jejím dokonalým chrupem.

„Ahoj, April. Taky jsi v průšvihů?“

April zavrtěla hlavou, upravila si řady růžových korálků vpletených do vlasů a chřestících jak chřestýši.

„To sotva. Já se do průšvihů nedostávám. Jenom mám vyřídit vzkaz od Fitze.“

Pan Fitzgerald byl náš učitel. Domníval se, že když nám dovolí, abychom mu říkali Fitz, bude vypadat moderně. Měl ovšem asi takovou šanci jako já, že vyhraju zlatou olympijskou medaili ve skoku vysokém.

Jen jsem se chtěla zeptat, kolik si účtuješ?"

„Účtuju za co?"

April vytáhla z kapsy desetieurovou bankovku.

„Za detektivní práci. Jako třeba s tím organizérem.“

„Za dnešek bych si deset euro zasloužil. Ocitl jsem se v krajně nebezpečné situaci.“

April se zasmála. „Mluvíš vážně, Půlměsíčku? Já jsem si tě na to nenajala. Kromě toho jsi měl s tou plechovkou na sušenky zatraceně štěstí. Pedikúra stojí třicet euro, to bys byl třikrát míň důležitý. Dám ti tuhle desetieurovku jako zálohu. Jestli bereš, pracuješ pro mě.“

Ne že by mě bankovka nezajímala, ale nevzal jsem si ji. Nebyl jsem zvyklý vyjednávat s děvčaty, pokud jsem se jich právě nevyptával na ztracené penály nebo nežádal ty drsnější, aby mi vrátily krabici se svačinou.

Jako zálohu? A co mám vyšetřovat?"

April vstala a hodila si vlasy přes jedno rameno. V růžové prošívané bundičce připomínala bonbon marshmallow.

Jde hlavně o Sharkeyovy. Tentokrát se to týká celé jejich rodiny, nejen toho malého fracka."

Poplálal jsem si kapsu, ve které jsem nosíval odznak. Red Sharkey. Stejně jsem byl rozhodnutý, že budu Sharkeyovy vyšetřovat. Takhle si při tom ještě přivydělám pár euro. Budu trochu čmúchat kolem pro April a vyhrabu nějakou špínu na Reda. Kdoví, třeba ho přistihnu při činu s mým odznakem. Pak stačí pár fotek ze sledování a dlouhá ruka zákona se v jeho případě pěkně zkrátí.

„Oukej," souhlasil jsem. „Pověz mi, o co jde."

April si vytáhla zrcátko a zkontrolovala, jak vypadá.

„*Jionjour*," pozdravila se do zrcátka. Jak se máš? Vypadáš úžasně. Nezhubla jsi?"

Odkášlal jsem si. „Hej, April. O jaký případ jde?"

April zaklapla zrcátko.

„Promiň, Půlměsíčku. Musela jsem si trochu zvednout sebevědomí. Viděla jsem to v televizi na programu o duševním zdraví. Takže ten případ. Nejdřív jsem si říkala, že to je hloupost, ale v Locku se rozhodně děje něco divného."

Najednou na dveřích blikla zelená.

„Vstupte," ozval se za dveřmi ředitelčin hlas.

„Radši bych měl jít dovnitř," řekl jsem a vysoukal se z dětské židle.

April mě chytila za rukáv. „Zastav se u mě doma. Po večeri."

Z místnosti se ozval další výkřik. Tentokrát hlasitější.

„Přijdu," slíbil jsem a vzal za kliku. „Kolem sedmé."

„Fajn," souhlasila April. „Ale nikde se o tom nezmiňuj. Nejsme na stejné úrovni. Nechci, aby si lidi mysleli, že snad máme *rendezvous* nebo něco takového. Pracuješ pro mě, jako služka nebo tak. Jako pitomá služka."

Zachoval jsem klid. Neuctivé zacházení patřilo k údělu detektivů. I tak to ale April přeháněla. Byl jsem zvyklý na urážky od své věkové kategorie, ale jí bylo sotva deset a měřila aspoň o deset centimetrů míň než já. A když měříte o deset centimetrů míň než já, tak to jste vážně mrňaví.

Zatím ahoj, pomyslel jsem si a vstoupil jsem do ředitelny s pochmurným úsměvem. Odznak získám zpátky, i kdybych kvůli tomu musel strpět April Devereuxovou.

Paní Quinnová byla zapříčená u podměrečného stolku z prvního stupně. Na něm se hromadila vysvědčení a různé formuláře a někde pod šňůrkami ředitelčiny pletené vesty zvonil telefon. Ředitelka ho ignorovala.

Po jejím boku postávali oba dobrmani, Adam a Larry. Když neměli náhubky, bylo jasně vidět, že se opravdu kření.

Vzpomněl jsem si, proč jsem tady, a přestal jsem se usmívat.

„Tak, malý Fletcher Moon," začala paní Quinnová potěšeně. „To je ale překvapení." Pak si i ona uvědomila, proč jsem tady, a zakabonila se. Psi se také přestali uculovat. Z tlam jim odkapávaly sliny.

Ředitelé umějí měnit nálady v mžiku. Mohli by hrát skvěle schizofreniky. „Máš něco na svou obhajobu? Někaké polehčující okolnosti?"

Zavrtěl jsem hlavou. Svést to na někoho jiného by byla společenská sebevražda. „Nemám. Prostě jsem si neuvědomil, kam jdu."

Paní Quinnová ukázala na malou lisovanou plastovou židli před svým stolem. „Každý den se nám jedna ztratí. Posad' se."

Sedl jsem si. Další židle pro mimina. Kolena jsem si vrazil do brady, až mi zacvakaly zuby.

Ředitelka vytáhla ze zásuvky velikánskou knihu potaženou vzorovanou velurovou tapetou.

„Něco ti ukážu, Fletchere. Tohle je moje osobní kniha. Vedu si v ní záznamy o všech žácích, kteří prošli naší školou."

Kniha vypadala, že je sto let stará. Skoro jsem čekal, že až ji otevře, vyletí z ní draci. Stránky byly rozdělené do kolonek, jedna pro každého žáka. Za jmény následovaly rámečky s různými obrázky.

„Tohle je můj vlastní způsob vedení záznamů. Vyznám se v tom na první pohled. Obávám se, že dnes

ti přidělím obrázek výtržníka," obrátila několik zalutlých stránek, až nalistovala současné studenty.

„Tady to máme. Budoucí světoví vůdci.“

Podezíral jsem paní Quinnovou, že to přehání se sarkasmem, ale nebyl jsem si jistý. Třeba v nás vkládala větší naděje než my sami.

„Podívej se. Roztomilá May Devereuxová ze čtvrté třídy. Nikdy v životě nic neprovedla.“

May byla Aprilina sestřenice. Jejich otcové byli bratři, skoro jak siamská dvojčata, a pro jejich dcery to platilo taky, ať se jim to líbilo nebo ne. Dokonce dostaly obě jména podle měsíců v roce, což jejich rodičům připadalo úžasně zajímavé. Podle školní šušky April vadilo, že May není tak růžová, jak by měla.

„Podívej se na její obrázky. Počítadlo, protože je výborná v matematice. Taneční střevíce, poněvadž vloni tančila v talentové soutěži. A ještě anděl, to je totiž celá ona. Takové obrázky jako May Devereuxová mnoho studentů nemá.“

Taky jsem si začínal dělat obrázek. Omlouvám se za tu slovní hříčku.

„Už chápu," přitakal jsem a ukázal na jinou řadu kreseb. „Tady je Dermot Carmody. Sedí u ohně, protože o prázdninách pracoval v pekárně.“

Paní Quinnová zklamaně povzdechla. „Kdepak, Fletcher, probud' se, hochu. Tohle jsou plameny pekelné. Dermot byl ze školy vyloučen. A tenhle výjev naznačuje, kam spěje. Vidíš ty malé růžky?“

„Aha," vydechl jsem a pro jistotu jsem se přidržoval židle, kdyby mě nohy náhodou chtěly odnést pryč.

Paní Quinnová listovala dál. „Tohle je Red Sharkey. Vidíš, co je na prvním obrázku?“

Naklonil jsem se blíž. V rámečku byla neumělá kresba panáčka máchajícího rukama nad hlavou. „Výtržník," odhadl jsem.

„Výborně, Fletcher. Nejlepší ve třídě. Výtržník. Tím

to vždycky začíná. Neškodné předvádění. Ale než se naděješ, zapleteš se do vážných věcí, přesně jako Red. Rvačky, absence, vyloučení ze školy."

Měla obrázek pro každý z těchto zločinů. Vyloučení ze školy znázorňovala kresba lynčovaného panáčka.

„A teď se podíváme na Fletchera Moona. Copak to tu máme? Samé dobré věci. Podívejme na tu malou včelku..."

„V první třídě jsem vyhrál soutěž v pravopisu o Pilnou včelku."

Paní Quinnová mě laškovně plácla do ramena. Málem jsem spadl ze židličky.

„No prosím, Fletchere. Kdo říká, že jsi natvrdlý? A dál tu máme zvětšovací sklo. Protože?"

Další snadná otázka. „Protože jsem musel... protože jsem dobrovolně vloni našel vaše klíče."

Paní Quinnová mi ušetřila další přátelský šťouchanec. Měl jsem pocit, že mi odumře ruka. Ředitelka si vzala tlustý špaček pastelky a do třetího rámečku u mého jména nakreslila výtržníka.

„Teď jsi, Fletchere, poznamenaný navždy," oznámila mi smutně. „Doufejme, že dál to nezajde. Nerada bych viděla, jak kráčíš v Redových stopách."

„To ne, paní ředitelko."

„Nechceme přece, abys skončil s plameny pekelnými nebo s houkačkou."

Jako v policejním autě?"

„Přesně. Je to opravdu vědecký systém. Umím předvídat. Občas potrestám někoho předem, protože moje rámečky mi naznačí, co se chystá udělat."

Vycítil jsem, že nastal čas, abych promluvil. „O Fletchera Moona se nemusíte bát, paní ředitelko. Poučil jsem se. Už žádný zlobivý panáček."

Paní Quinnová knihu s bouchnutím zavřela. „To doufám. A teď běž. Nevíš náhodou, kdo je další? Dou-

fám, že přijde nějaká známá firma. Dalšího padlého anděla bych neunesla."

Do paže se mi vrátil cit. Bolest.

„Seděl jsem tam sám, leda že by někdo přišel mezi-
tím, co jsem byl tady u vás."

Je jen jeden způsob, jak to zjistit," usoudila paní Quinnová. Změnila červené světlo na zelené.

Když se za mnou zavřely dveře, nevěděl jsem, koho mám víc litovat. Zda paní Quinnovou, či toho, kdo přijde po mně. Na chodbě seděl nějaký žák z prvního stupně s rozcuchanými vlasy a zakrváceným nosem a cucal si palec.

„Vstupte," zařvala ředitelka.

Larry a Adam se k jejímu vytí přidali, až se to rozlé-
halo celou chodbou.

Moje matka se o mě bojí. Bojí se, že nevyrostu, nebo naopak že vyrostu moc rychle a jí přijde nové oblečení na spoustu peněz. Bojí se, že nemám moc přátel, a dělá si starosti i s mou náklonností ke zločinům.

Když je poblíž, snažím se usmívat, abych ukázal, jak jsem šťastný, ale ona pozná, že to jen předstírám. Takže se nesměju a ona mě zase pronásleduje otázkami, co se děje.

Toho dne, když vešla do mého pokoje, aby mi zkontrolovala domácí úkoly, jsem jí mohl konečně povědět něco, co jí udělá radost.

„Dneska po večeri jdu za April Devereuxovou.“

To mámu nadchlo. „Panebože! April Devereuxová. April a May jsou moc hezká jména. Chce to od rodičů odvahu dát dětem taková jména, ale když z nich vyrostou hezká děvčata, za ten risk to stojí. O čem s ní budeš mluvit?“

„O ničem. Já budu poslouchat. Ona chce mluvit se mnou.“

Máma vzepjala ruce nad hlavu na znamení díků. „April Devereuxová chce mluvit s mým malým Fletcherem. Je tak hezká. Dokonalá. Musíš taky něco říct, miláčku. Nemůžeš tam celý večer jen sedět a přikyvovat.“

Začínal jsem litovat, že jsem se o něčem zmiňoval.

„Zareaguju podle situace, mami. Uvidíme.”

Máma vyděšeně vydechla. Jen to ne. Já vím, jak reaguješ, Fletchere Moone. Předvedeš nějakou svou pozorovací dedukci. Sestřenici Aoifě jsi řekl, že má nedostatek vápníku.”

„Taky že jo. Na nehtech měla bílé skvrny. Jen jsem se jí snažil pomoci.”

Máma mě vzala za ramena, zatřásla se mnou a pak mě pevně stiskla. „Věř mi, zlatíčko, tohle děvčata slyšet nechtějí. Prostě nám říkej, jak jsme skvělé, tak často, jak jen to jde.”

Zamračil jsem se. „I když to není pravda?”

Máma vytáhla ze skříně tři košile. „Především když to není pravda. Tak kterou?”

Ukázal jsem na jednoduchou černou, kterou jsem si chtěl vzít k černým džínám. Prostě být neviditelný.

„Hele, mami, měla by ses zklidnit. Nejde o žádnou společenskou událost. April chce, abych jí s něčím pomohl. Je to zákaznice. A je jí jen deset.”

Máma obrátila oči v sloup. „Muži. Jste tak naivní. Upřímně, ty si snad myslíš, že jsem tvému otci přímo řekla, že se mi líbí? Kdepak, požádala jsem ho o pomoc s fyzikou.”

„A táta na to skočil?”

„Samozřejmě. Chtěl na to skočit a já ostatně fyziku ani neměla.”

Máma navrhovala zařízení interiérů, měla vlastní firmu v garáži. Táta byl inženýr a podnikal v počítačích, jeho firma vyráběla paměťové moduly. Tvořili nesourodou dvojici. Věda a umění. Rozum a srdce.

Do pokoje vrazila moje sestra Házel, aniž by se namáhala zaklepat. Bylo jí patnáct. Nadějná spisovatelka a královna melodramatu. Házel jste mohli v kteroukoli denní hodinu najít, jak se hrbí nad prastarým psacím strojem nebo jak zahání mračna dospívajících

kluků, které přitahovaly její jemné rysy a blond vlasy. Zaháněla všechny kromě milovaného Stevieho.

Házel z batohu vytáhla nějaký papír.

„Potřebuju od tebe profesionální dobrozdání, Fletcher," prohlásila a podala mi složený list. Házel byla asi jediný člověk na světě, který bral moji profesi vážně. Snad kromě April Devereuxové.

Rozložil jsem papír a přečetl si vzkaz od Hazelina přítele.

Milá Házel,

moc mě mrzí to kino včera. Táta mě donutil, abych zůstal doma a psal úkol z dějepisu o bitvě na Sommě za druhý světový války.

Vynahradím ti to. Můžu tě příští víkend pozvat na večeři do Bistra? Platím já.

Xxx

Stevie

Promnul jsem papír mezi prsty a pak k němu přičíchl.

„Tak co?" naléhala Házel. „Co ty na to?"

Poškrábal jsem se na bradě. „Musím ti navrhnout, abys mu dala kopačky."

Házel si dupla. Já to věděla," zakvílela. Jak jsi to poznal?"

„Z několika vodítek. Zaprvé, svádí to na tátu, což je klasika. Pak ta bitva na Sommě, ta se odehrála v první světové válce, ne ve druhé. Což by měl Stevie vědět, pokud o ní opravdu psal úkol. Dále, konkrétní údaje, jako například název eseje, se obvykle do falešných historek vkládají, aby jim dodaly punc pravdivosti. Ve skutečnosti se zaslouží o to, že detektiv někoho nachytá na švestkách."

„To je všechno pěkně neprůkazné."

Vzal jsem si ze stolu kelímek s grafitovou drtí. Ješ-

tě jsem neskončil," upozornil jsem sestru. „Stevie nabízí, že tě vezme do Bistra, což je poněkud přehnaná kompenzace. To znamená, že se cítí provinile. Ten dopis slabě voní parfémem Happy od Clinique, který ty nepoužíváš, a to mě vede k přesvědčení, že se držel za ruku s jinou holkou. A nakonec, na tom papíru cítím vroubky. Mám podezření, že náš Stevie ten dopis víckrát přepisoval. Třeba ti chtěl dokonce napsat pravdu, než ztratil nervy."

Položil jsem list na stůl a posypal jsem ho rozdrčenou tuhou. Pak jsem pomalu napočítal do deseti a sklepal tuhu do koše na odpadky. Všechna nespádala, trochu se jí zachytilo v rýhách.

„Tady máme, co bylo na papíru napsané předtím. Čitelné jsou jen dvě řádky. Určitě poznáš, že rukopis je stejný."

Házel si list vzala a nahlas přečetla světle černá písmenka: „Milá Házel, nevím, jak ti to mám říct, ale potkal jsem něko..." Moje sestra dopis roztrhala na kousičky a vyhodila je do vzduchu jako konfety

„Potkal někoho jiného, že jo?" usoudila a vytáhla z kapsy mobilní telefon. „Někoho, kdo používá Happy. Mělo by mi trvat jen pět minut, než zjistím, kdo to je." Podala mi tyčinku Mars. „Díky, bráško. Za to si z tebe celý den nebudu dělat legraci."

„Dal bych přednost penězům," poznamenal jsem.

„Nemůžu ti zaplatit," namítla Házel a přeběhla přes chodbu do svého pokoje. „To by bylo zneužívání dětské práce."

Dveře se zavřely.

Máma si povzddechla. „Teď ji pár dní neuvidíme. Z tohohle bude alespoň jednoaktovka."

Klekl jsem si, abych posbíral kousky papíru. „Vidíš, jak se věci můžou zkomplikovat, když se zamotáš do nějakého vztahu, mami? Moje kariéra se rozjíždí a já se na to chci koncentrovat, takže myslím, že vztahy na

pár let odložím, když dovolíš. April Devereuxová je klientka, nic víc."

„Dobře," souhlasila matka. „Ale obleč si něco barevnějšího. Mysli dopředu. Jeden nikdy neví."

Jak poznáte, že jste detektiv? Co nás odlišuje od obyčejných lidí? Podle méj teorie se většina lidí radši zabírá příjemnějšími stránkami života. Chtějí se soustředit na rohožku, nikoliv na smetl pod ní. Ne tak detektivové. My toužíme rohožku odtáhnout a špínu nabrat do sáčeků na důkazy. A potom ještě chceme přejít po podlaze samolepicím válečkem na šaty pro případ, že by něco uniklo. Jsme společenští vědci. Rozobereme člověka na kousky, abychom viděli, co ho udržuje při životě. Na detektiva nemusíte být obzvlášť chytrý, ale prostě musíte chtít tu práci dělat.

April bydlela v Rhododendronové ulici. To jméno muselo být původně zamýšleno jako vtip. Trvalo dvacet minut, než jsem prošel po dřevěné historické stezce a přes městský most, a na každém kroku jsem myslel na svůj odznak.

Aprilin domov tvořila rozlehlá budova ve stylu pan-ského sídla s dokonale zastřiženým trávnikem a stromovou alejí. Příjezdovou cestu pokrýval úhledně uhrabaný bílý štěrk a po obou stranách ji lemovaly záhony, které zavedly návštěvníka až k vstupní verandě.

Nohy mi křupaly po štěrku příjezdové cesty, když mi zahradník sdělil, že April je vedle u své sestřence, ale nechala mi vzkaz. Byl napsaný na voňavém růžovém papíru s vodotiskem jednorožce. V záhlaví se skvěla písmena AD vytištěná tmavě růžovým písmem.

*Milý Půlměsíčku, stálo tam.
Jdi po žlutém chodníku.
A (April)*

soudil jsem, že není moc povzbudivé, když vás zaměstnavatel považuje za tak natvrdlého, aby vám nedošlo, že A je zkratka pro April. Obzvlášť, když je napsané pod vzkazem od April na jejím osobním dopisním papíře s monogramem.

Žlutý chodník byla cestička z pískovcových kameňů, která se vinula mezi bílým štěrkem a vedla k vratům ve zdi oddělující Aprilin dům od Mayina. Bylo odemčeno, a tak jsem proklouzl a ocitl se u skoro stejné stavby.

Zrovna když jsem zavíral vrátka, uviděl jsem, jak po žlutém chodníku běží Aprilina sestřenice May.

„Fletcher,“ řekla. „Tak jsi přišel. Šla jsem tě hledat.“

Bylo všeobecně známé, že May Devereuxová je ta milejší z obou děvčat. Měla na sobě irský taneční кроj včetně bot s tvrdou podrážkou. Převládaly zelená a zlatá barva. Musím přiznat, že mě překvapila.

„Nacvičuješ?“

Zazubila se. Jo. Chci letos uspět ve školní soutěži. Zbývá mi už *jen* pár dní.“

„Určitě to zvládneš,“ ujistil jsem ji laskavě. Šance, že by si May vedla dobře, se rovnala asi tak šanci, že bych já šel na rande s Bellou Barnesovou. V naší třídě bylo všeobecně známo, že May je ta nejhorší tanečnice v naší galaxii, a možná i v těch okolních. Když May začala vydupávat irský tanec na dřevěné podlaže, znělo to, jako kdyby se batole pokoušelo rozdrtit pavouka kladivem.

„Pěkný кроj,“ pochválil jsem.

„Ten mám pro štěstí,“ prozradila mi. „Pěkná košile.“

Máma mě nepustila z domu celého v černém. Měla dojem, že bych vyzařoval negativní vibrace. Tak jsem souhlasil, že si vezmu havajskou košili. Dostal jsem jí od jednoho strýce, který mě vůbec neznal osobně.

Pokrčil jsem omluvně rameny. „To víš, máma...“

May přikývla. Další vysvětlení nepotřebovala.

V Locku všichni znali zálibu mé matky v okázalých barvách.

Za May se objevil její otec v kompletním zahradnickém úboru včetně kožených chráničů kolen a rukavic proti trnům. Byl vysoký a hubený a opálený jak turista. Vlastně vypadal přesně tak, jak by měl podle televize otec vypadat, až po károvaný svetr. Připomínal dokonalého tátu a manžela. Moje máma a její uměnímilovné přítelkyně byly naprosto v šoku, když Mayina matka před několika měsíci opustila rodinu.

„Dobrý den, pane Devereuxi," pozdravil jsem a natáhl ruku. Jsem Fletcher Moon."

Mayin otec mi potřásl pravicí a usmál se. Pochopitelně dokonale bílé zuby.

„Říkej mi Gregore. Aha, ty jsi ten mladý detektiv. May říká, že máš osvědčení."

„To je pravda. Mám osvědčení, že můžu vykonávat činnost ve Státech - přesněji ve Washingtonu - až mi bude jedenadvacet."

Pan Devereux vážně přikývl. „To je skvělé, Fletchere. Možná pomůžeš April a May vyřešit ten jejich zločin. Kdyby si ovšem ta pomatená děvčata celou věc jen nevymyslela."

Mrknul na mě a zaťukal si ukazováčkem na čelo. Mezinárodní znamení pro naprosté šílence.

„Tati," zaprotestovala May a štouchla otce loktem do žeber.

Pan Devereux teatrálně zaúpěl a chytil se za bok. „Dobrá, dobrá. Opravdu tu existuje velké spiknutí. Všichni kolem blázní kromě dvou fešných sester."

May mě popadla za ruku. „Pojď. April čeká ve Wendině domečku."

S radostí jsem se nechal vláčet zahradou hezkou holkou ze skupiny barbín, ale neplanul jsem nadšením, že budu sedět ve Wendině domečku. Kdyby se to doneslo klukům ve škole, mohlo by mě to potopit. Šli

jsme po cestě kolem kašny se skotačivými cherubíny, která ale vypadala, jako kdyby už celá desetiletí nefungovala. Avšak Wendin domeček nebyla žádná umělohmotná chatrč s čajovým servisem pro panenky. Ve skutečném malém domku měly zavedenou elektřinu, přístup k internetu a tekoucí vodu.

Když jsme vstoupili, seděla April u laptopu a zkoumala nějakou webovou stránku o ekonomice. Měla k počítači připojený i skener, tiskárnu a digitální foťák.

„Fletcher je tady," oznámila May.

April leknutím nadskočila a potom zahrozila malou pěstí na monitor. „Chvilíčku. Snažím se zjistit poslední novinky a pořád mi naskakují tyhle nesmysly. Napětí na asijských trzích. Koho to zajímá?"

„Několik miliard Asiatů," nadhodil jsem.

April se na mě zamračila. Začal jsem si připadat velmi neoblíbený. Moc mi to nevadilo. Detektivové si musejí na negativní postoje zvyknout. K našim hlavním činnostem patří, že nosíme špatné zprávy.

April zabouchla laptop a otočila se ke mně. Jestli ve škole chodila celá v růžové, tak teď byla naprosto přerůžovělá. Měla na sobě tolik růžové, že vrhala odlesky na zdi.

„Růžová!" vyhrknul jsem.

Byl jsem počastován piruetkou. Já vím. Není to nádherná? My děvčata prostě milujeme růžovou. Vyjadřuje podstatu ženství."

Začal jsem mít pocit, že alespoň trochu té růžovosti mi může prospět.

May z ledničky vytáhla dvě láhve s vychlazenou vodou a jednu mi podala.

„Hezké místo," podotkl jsem.

„Táta ho dal postavit pro mě, abych tu mohla nacvičovat tanec. Chce, abych vyhrála medaili nebo tak."

„Určitě ji získáš. Jednou."

Jak jsem to mohl vypustit z pusy? Takhle podlézat.

April změnila téma. „Musíme si promluvit o mém případě. Kolik tvého drahocenného času si koupíme za deset euro?“

Tady to máme. Velký okamžik. „Účtuju si deset euro za den. Plus výdaje. Ale protože tohle je můj první skutečný případ, na nákladech netrvám. A protože taky musím chodit do školy a dělat úkoly, ve skutečnosti bude trvat tak tři dny, než odvedu jednodenní práci. Takže jsem váš až do neděle.“

April vytáhla peněženku a oddělila z ruličky jednu desetieurovou bankovku. Kdyby byla skutečnou klientkou, musel bych zvýšit ceny.

„Teď mi patříš na týden.“

Chvilí jsem si to rozmýšlel. April zrovna nevypadala jako noblesní klientka, o které jsem snil. Její otec nebyl unesený profesor a ona se nepídila po zpronevěřeném sirotčím fondu. Ovšem, na druhou stranu, tenhle případ se týkal Sharkeyových a ona fakt byla v balíku.

Vzal jsem si peníze a zastrčil je do náprsní kapsičky. Teď si koupím vlastní čokoládu, místo abych ji vyžadoval jako odměnu za práci. Bankovka mě v kapse hřála. Připadal jsem si jako skutečný soukromý detektiv.

„Tak jo. Formality máme za sebou, co tedy chcete, abych vyšetřil?“

April otevřela pusu, ale May spustila první.

Jseš si tím jistá, April? Hele, Fletcher není špatný kluk. Mohl by se dostat do průšvihů.“

April na ni nasupeně pohlédla. Mračila se tak intenzivně, až jste úplně zapomněli, že je celá v růžovém.

„Samozřejmě, že si jsem jistá, sestřenko. Co kdybys radši šla trénovat a přenechala starost o Fletchera mně? Chce být přece velký superdetektiv.“

„April má pravdu," ujišťoval jsem May. „Průšvihy jdou s odznakem ruku v ruce."

April a May se na sebe dlouze zadívaly, jako když se dvě holky z manga komiksu chystají metat hromy a blesky. May z nějakého důvodu nechtěla, abych se do toho zapletl. Třeba si myslela, že jsem hlupák, nebo si o mě opravdu dělala starosti. Tím víc mě ta záležitost lákala.

Jakmile jim došla munice, odvolaly May a April oční souboj a dospěly k rozhodnutí, že spolu nebudou mluvit. May se navíc rozhodla vytočit April tím, že zula boty a bubnovala s nimi na stůl.

April počkala, až nastane pauza, než začala vyprávět.

„Sharkeyovi jsou hrozně otravní," začala. „Museli už ukrást lidem milion věcí, což je naprosto nezákonné."

Milion a jednu věc, pomyslel jsem si.

„Obvykle mi to je jedno," pokračovala April, „protože se to stává jiným. Jenže před pár týdny Sharkeyové ukradli něco, co bylo *moi*."

Vytáhl jsem z kapsy malý kroužkový zápisník. Jak víš, že to udělali Sharkeyové?"

April vykulila oči, takže jsem si všimnul, že má i růžové oční stíny. „Prostě to vím, jasný, Půlměsíčku?"

Zavrtěl jsem přemoudře hlavou.

„To není důkaz, April."

April neměla na nějaká moudra náladu. „Nenahrála jsem si to na video nebo tak, ale prostě to vím. Kromě toho, nemluv se mnou tímhle tónem, jako že jsem dítě nebo tak něco. Jsi možná starší, ale já jsem nekoněně světaznalejší, čímž se věkový rozdíl vyrovnává."

Užuž jsem se chtěl dál přít, když jsem si vzpomněl, že já taky prostě vím, že mi Red ukradl odznak.

„Tak jo. Pověz mi, co se stalo."

„Koupila jsem si na internetu pramen vlasů Shony Biederbeckové."

Spolknul jsem úšklebek. Opravdu použila April v jedné větě slova vlasy a koupila jsem?

Jsou v plastovém pouzdře, na kterém je autogram. Znamenají pro mě strašně moc." April si přivinula imaginární kadeř k srdci.

Zapsal jsem si, co říkala, a snažil se netvářit opovržlivě. Tedy, kdo by byl ochoten zaplatit za vlasový folikul nějaké popové hvězdy?

„A ty myslíš, že ti tuhle... ten kousek vlasů ukradl Red Sharkey?"

„Rozhodně. Chtěl, abych mu je ukázala, prosil mě. Řekla jsem, že mu je klidně ukážu, když z paměti odříká pořadí písniček na jejím posledním cédéčku. A on se rozzuřil a tvrdil, že si vlasy prohlídne tak jako tak, a druhý den je na sto procent sebral."

Fakta případu ležela přede mnou a já z nich nebyl nadšený. Už tak jsem se necítil nejlíp kvůli ukradenému odznaku a teď se z mého velkého případu vyklubaly ztracené kudrliny. Dnešek není v kariéře Fletchera Moona právě úspěšným dnem. Zavřel jsem zápisník.

„Poslyš, April, asi by sis měla vzít zpátky peníze. Jsem detektiv. Ztracené vlasy nepatří zrovna k mým silným stránkám. Diamanty, příbuzní, dokonce i domáci mazlíčci. Ale vlasy? To prostě nemůžu. Snažím se vybudovat si nějakou reputaci. Tady jde jen o vlasy, které nejspíš někde leží pod gaučem."

April se zatvářila vyděšeně. Jen o vlasy!" zašeptala s hrůzou. „To je, jako kdybys řekl, že růžová je jen barva! Zešílel jsi, Půlměsíčku? Ten pramen z vlastní hlavy Shony Biederbeckové je mnohem víc než jen vlasy. Byla to hlavní součást mého projektu na estetický seminář. Všechny fotografie a šipky ukazovaly k té kadeři. Kam budou ukazovat teď? Na prázdný rámeček? A pro vaši informaci, pane detektive, za gauč jsem se podívala ze všeho nejdřív."

Zabodovala. Ale ne zas tak moc. Asi mi to bylo vidět ve tváři, protože April mě probodla tak pronikavým pohledem, že by dokázal vyvrtat díry do ocelového plechu.

„Red a Herod ovládají naši školu jako nějaká mafie, pobíhají sem a tam a ukradnou, na co přijdou. Donesou to domů svému odpornému tátovi, a ten s tím dál kšeftuje, nebo jak se to říká. A ty si tu hraješ na detektiva a jsi příliš vznešený, abys tenhle případ vzal.”

„Red není tak špatný,” namítla tiše May. „Nikdy ho při krádeži nechytili.”

„Zatím ho nikdy nechytli,” souhlasila April a pak významně pohlédla na mě. „Vid’, Fletchere.”

April z toho udělala případ. Už jsem neměl hledat jen vlasy nějaké zpěvačky. Měl jsem se pokusit dostat celou zločineckou rodinu. Sharkeyovi získali jednoho nepřítele navíc, když okradli April Devereuxovou. A kromě toho jsem si byl jistý, že Red vzal i můj odznak.

Zase jsem otevřel zápisník. „Oukej. Beru to. Pověz mi, co se stalo.”

Aprilina špatná nálada zmizela. Opět se ukázaly bílé zuby a růžové stíny.

„Všechny své zásadní věci si ukládám přímo tady ve Wendině domečku. Druhý den poté, co jsem přinesla Shoninu kadeř do školy, mi ji někdo sebral z trezoru.”

„Mohl Red vědět, kde ty vlasy jsou?”

April se na chvilku zamračila. „Věděly to všechny holky. Snadno by si to zjistil. Znáš Reda, jak to umí s holkama.”

„Copak Wendin domeček nebyl zamčený?”

„Ano. Ale rezervní klíč dáváme pod sochu jednorožce. Mimochodem, jednorožec je můj osobní symbol. Třeba ho Red našel a pak dal zpátky.”

Moc jsem toho v ruce neměl. Žádný důkaz, dokonce ani žádné indicie. Jenom podezření, a jak říká Bern-

stein: *Na základě podezření ještě nikdy nikoho neodsoudili.*

„Takže začnu s tímhle. Nejdřív prošťourám minulost rodiny Sharkeyových. Taky potřebuju sledovat Reda jakožto hlavního podezřelého. Kdybychom ho přistihli při nějakém zločinu, možná bychom na něj mohli přitlačit, aby ti vrátil ten suvenýr a ten..."

Rychle jsem se zarazil, protože jsem nechtěl April o odznaku říct. Styděl jsem se. Kromě toho znalost vám nabízí výhodu, a čím déle jsem mluvil s April, tím míň jsem stál o to, aby nade mnou měla nějakou moc.

May na mě zkoumavě pohlédla.

„Aby vrátil co?"

„Všechno ostatní, co kdy ukradl," vymluvil jsem se. „Nebo alespoň něco z toho."

April byla příliš rozrušená, aby si mé chyby všimla.

„Bože, Fletcher, tohle je něco nového. Vypadá to, jako kdybys vážně věděl, co dělat nebo tak něco. To je jak *Kriminálka Las Vegas*."

Jo, kéž by. Já jsem měl jen zápisník a svou hlavu. Žádný elektronický mikroskop v dohledu.

„Neměl bys hledat otisky prstů?"

„To bych mohl," přitakal jsem opatrně ve snaze vyhnout se sarkasmu při hovoru s platícím klientem. Jenže pak bych musel odebrat otisky všem, kdo tady kdy byli, a i kdyby se mi to nakrásně podařilo, otisky by byly k ničemu, dokud doopravdy nenajdeme ty vlasy v plastu, a to už budeme vědět, kdo je ukradl tak jako tak."

April si povzdechla. „Policie taky nebrala otisky, dokonce ani nešli sem do domku."

„Policie má dost starostí s bankovními loupežemi nebo honěním uprchlíků. Ztracené vlasy je lepší nechat na soukromých detektivech."

Jako jsi ty."

Zaklapl jsem zápisník. „Přesně tak."

Když jste mimo nějakou organizaci, potřebujete kontakty. Už tři roky jsem udržoval přátelské vztahy s jedním místním policistou. Až dosud putovaly informace jen jedním směrem, ode mě k němu. Teď nastal konečně čas na obrácený postup.

Zavolal jsem mu cestou domů z budky před policejní stanicí. Sešli jsme se na lavičce v parku za patnáct minut.

„Pěkná košile, Fletchere," poznamenal seržant Murt Hourihan. „Hledáš si práci v surfařském obchodě?"

Jakožto osoba prosazující zákon měl seržant pocit, že musí každý hovor zahájit vtipnou poznámkou.

Zasmál se svému vlastnímu žertu a pak se šlo na věc.

„Co pro mě máš, Fletchere?"

Seržant se schovával za noviny, jako kdybychom se spolu vůbec nebavili. Prostě dva lidé se náhodou sešli na lavičce. Dělal to pro moje dobro. Myslel si, že spolu hrajeme jakousi hru.

„Zmapoval jsem všechny krádeže aut z toho případu."

„To umím taky, Fletchere. Myslíš, že jsi v okolí jediný, kdo má mozek? Není v tom žádný očividný systém."

Vytáhl jsem z kapsy u džín vytištěný papír. „Tady to máte. Mrkněte na to."

Posunul jsem list papíru po lavičce. Seržant si ho vzal a za novinami ho rozložil. Na tváři se mu rozhostil úsměv.

„Máme dvě skupiny zlodějů," řekl konečně.

„Správně. Když vám tohle dojde, uvidíte dvě zřejmá centra činnosti. Být vámi poohlídnul bych se po obchodě s náhradními díly poblíž starého mostu a jižně od hospody U rudý slepice. Hledejte teenagery v BMW."

„To jsem už udělal. Máme auta na obou místech."

Zaskočilo mě to. „To jste mě trochu zaskočil. Měla to snad být nějaká zkouška?”

Seržant složil papír a strčil si ho do kapsy u saka. Jen se ti snažím pomáhat, abys využil všechny svoje schopnosti. Je to cenná lekce. Někdy když nemůžeš najít správné řešení, je to proto, že existuje víc než jedno. Dobrá práce, Moone. Na viděnou příští týden.”

„Počkejte, seržante. Potřebuju od vás laskavost.”

Hourihan se usmál. „Cože? Ty chceš zase čokoládu?”

Ta záležitost s čokoládou se mi trochu vymykala z rukou. Získal jsem nepěknou reputaci. „Ne, s čokoládou jsem skončil. Chci informaci.”

„Informaci? Mluvíš jako skutečný detektiv, Fletcher.”

„Potřebuju vidět všechno, co máte na Sharkeyovy.”

Seržant složil noviny. „Na Sharkeyovy? Papá Sharkey a spol., tyhle myslíš?”

„Přesně tyhle. Sleduju nějakou stopu.”

Seržant si noviny stočil do ruličky a zamířil jimi na mě jako obuškem.

„Tak hele, Fletcher, jsem klidně pro, aby ses podíval na staré případy, dokonce ti dovolím nahlédnout do složky zvláštního vyšetřování. Rád se s tebou pobavím. Ale Sharkeyovi? To je něco jiného. Papá nepatří zrovna k těm, s nimiž by ses měl zaplést. Je moc chytrý. Ve vězení nestrávil ani den. Podobně jako většina jeho příbuzných. Kdepak, hezky se drž od Sharkeyových stranou. Poslední, co potřebuješ, je, aby ses dostal do Sharkeyova hledáčku. Jestli zjistí, co jsi zač, nebo hůř, kde bydlíš, život se pro tebe stane hodně nepříjemným.” Seržant Hourihan na mě vrhl přísný pohled vytrénovaný za léta výslechů podezřelých. „Vyjádřil jsem se jasně, Moone?”

Takhle se na mě seržant už párkrát podíval, takže jsem nebyl zas tak vyděšený.

„Co kdybyste mě nechal nahlídnout do spisu Shar-

keyových a já bych vám hned řekl, kdybych na něco přišel?"

Zařehtal se. „Bože, ty jsi ale hazardér, Fletchere. Máš víc krků než stádo žiraf. Především, jejich spis bys ani neunesl, tak je tlustý. A za druhé, je zatraceně aktivní. Musel bych dostat písemné povolení z prezidia, abych tě směl nechat nakouknout do aktivního spisu. Mám tě rád, Fletchere, ale nejsem ochoten se kvůli tobě nechat přeložit na nějaký ostrov u západního pobřeží."

Povzdechl jsem si, přesně jako dvanáctiletý kluk, který neprosadil svou.

„Oukej, seržante. Zapomenu na Sharkeyovy."

Seržant přimhouřil jedno oko a druhým se na mě zadíval. „Nelžeš mi, vid', že ne, Fletchere? Můj policejní nos to vždycky pozná."

„Kdepak, seržante, nelžu."

Samozřejmě, že jsem lhal.

Běžel jsem domů. Podařilo se mi dostat nahoru, aniž by mě máma a táta podrobili křížovému výslechu. U schodů čekala moje sestra Házela a okusovala tužku.

„Fletchere, jak se jinak dá říct odmítnutý?"

Na vteřinu jsem se zamyslel. „Noo... co třeba odvrhnutý?"

Házela si to naškrábala. „Fajn. A nějaký rým na dolézák?"

To bylo těžší. „Hodilo by se... protéza?"

„To by šlo."

Zastavil jsem se u dveří. „Co to vlastně píšeš? O sobě a Steviem?"

„Kdepak," odpověděla Házela nevinně. „To je epická báseň o tvém rande s April Devereuxovou."

Zamračil jsem se na ni, ale uvědomil jsem si, že nemá smysl odpovídat. Bůh ví, jak dlouho na mě Házela čekala. Určitě měla připravenou odpověď na všechno.

V pokoji jsem se usadil do kancelářské židle a otočil se ke stolu. Rychlým poklepem jsem probudil k životu svůj iBook. Zíral jsem na tapetu se znakem FBI na obrazovce a uvažoval o tom, k čemu jsem se chystal.

Jestli chci s tímhle případem hnout, potřebuju informace a jediná cesta, jak je získat, bylo proniknout na policejní stránky a stáhnout si spis Sharkeyových. Opravdu mi záleží na tom, abych vyřešil tenhle případ? Nebo to dělám kvůli svému odznaku?

Něco mě napadlo. Možná bych mohl nějak získat nový odznak. Otevřel jsem si webovou stránku Bernsteinovy akademie a zadal do vyhledávače „náhradní odznak“. Odstavec, který naskočil, nebyl příliš povzbuzující. Žádost o náhradní odznak musí být doložena policejním protokolem a dvěma sty dolary. Peníze bych možná tak za rok nějak schrastil, ale padělání policejní listiny byl vážný zločin.

Měl jsem jen dvě možnosti: vzdát to, nebo se nabourat do policejní sítě. Nemusíš se rozhodnout hned, usoudil jsem. Možná se nedokážeš na policejní stránky ani připojit.

Otevřel jsem úvodní stránku policejní stanice. Potřeboval jsem jméno, hodnost, číslo a heslo, abych se dostal dál. Tři údaje jsem měl. Jméno, hodnost a číslo. Heslo bylo něco jiného, ale i tady by se něco našlo.

Seržant Hourihan měl dvě vášně. Jednou bylo prosazování zákona, v čemž byl mnohem lepší, než dával najevo. A tou druhou chrtí závody. Miloval tenhle sport natolik, že se stal členem policejního spolku a koupil si psa. Jmenoval se Modrá muška. Zadal jsem jméno.

V iBooku bliklo a chvíli vrčelo, pak uvítal seržanta Hourihana v síti. Byl jsem tam.

Stránky byly uspořádané podle schématu používaného policejními složkami na celém světě a měly ně-

kolik sekcí, například seznam okrsků, trestné činy, zatčení.

Cítil jsem se trochu provinile. To, co jsem dělal, nebylo až tak nelegální: občané měli právo do těchto souborů nahlížet podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ale nezletilec by určitě neměl lovit v aktivních spisech bez dozoru.

Kliknul jsem na seznam okrsků a pak označil Lock. Zúžil jsem hledání zadáním jména Sharkey. Na obrazovce se objevil barevný kotouč, zatímco systém vyhledával seznam případů. Nakonec se na nové stránce zobrazil přehled. Sharkeyových se týkalo přes sto otevřených případů. Neuvěřitelné. Seržant Hourihan mi kdysi ukazoval nějaké uzavřené spisy. Nikdo se stovce ani nepřiblížil. Dokonce i proslulý dublinský gangster známý pod přezdívkou Generál byl spojován jen s padesáti nevyřešenými případy.

Krátce jsem si spisy projel. Skoro ve všech případech šlo o větší nebo menší krádeže. Vypadalo to, jako kdyby Sharkeyovi měli na triku nepřetržitou sérii zločinů v Locku trvající přes deset let. No, jestli do toho mám co mluvit, bylo načase je zastavit.

Prsty se mi chvěly nad klávesami pro označení tisku. Pokud je zmáčknu, vydám se na cestu, z níž bude těžko návratu. Skutečně mi za to odznak stojí?

Ano, rozhodl jsem. Stojí.

A stiskl jsem klávesy.

Kapitol

4

VYTVOŘENÍ DOJMU –
– NA MOONOVĚ ČELE

Pamatuju si na svůj první případ. Byly mi tři a chodil jsem do jeslí. Jedna z pečovatelek, Monika, odložila zásnubní prstýnek, když dávala sterilizovat lahve. Naskládala je do mikrovlnky, a když se vrátila ke stolu, prstýnek byl pryč. Takový prsten jen tak někam nezaložíte - s obrovským zirkonem. Někdo ho musel vzít. Monika propadla hysterii, všechno převrátila vzhůru nohama. Tři ženy ji musely držet, aby nevytrhala potrubí.

Vzpomínám si, jak jsem si hověl na sedacím pytli, žvýkal topinku a přemýšlel. Věděl jsem, kdo prstýnek sebral. Holčička jménem Mary Ann, která měla ráda lesklé věci. Jenže jsem ji při tom neviděl a dobře jsem znal zákony dětského hřiště, abych si uvědomoval, že bez důkazů nesmím ani hlesnout. Rozhodl jsem se, že důkaz získám, protože Mary Ann mi před týdnem šlohla jednu čokoládu. Někdo musel tu recidivistku zastavit.

Vkolébal jsem se na scénu a důkladně všechno prošťoural. Jakmile jsem byl připravený, šel jsem za vzlykající pečovatelkou.

„Prstýnek vzala Mary Ann,“ oznámil jsem.

Monika se snažila zachovat profesionalitu. „Poslyš, Fletchere, už jsme o tom mluvili. Nevymýšlej si.“

„Prstýnek vzala Mary Ann," trval jsem na svém a zakabonil jsem se, drobečky chleba nalepené kolem pusy.

Mary Ann popadla kámen a praštila mě s ním do hlavy. Byla to slušná rána. Jakmile zastavili krvácení, učinil jsem druhý pokus.

„Prstýnek vzala Mary Ann," tvrdil jsem znova. „Pojď se podívat."

Odtáhl jsem Moniku ke dřezu.

„Koukej," vyzval jsem ji a ukázal na červenou šmouhu na nerezové oceli poblíž místa, kde ležel prstýnek. „Džem. Mary Ann měla džem."

Moničin výraz se změnil z trpělivého na zaujatý.

„To je pravda, ale džem měly i jiné děti."

Nasbíral jsem víc důkazů. „Koukej. Na podlaze. Stopy."

Monika prozkoumala podlahu. Mokré stopy vedly po dlaždicích až ke koberečku s disneyovskými obrázky. Čtyři stopy. Dětské chodítko.

„Mary Ann má kolečka," upozornil jsem.

To byl pádný důkaz. Jen Mary Ann měla džem i chodítko. Rychle ji svlékli a prohlédali. Prstýnek našli zastrčený v plence společně se třemi kuličkami, figurkou dinosaura a dvěma klíči od auta. Teď vím, že Mary Ann trpěla tím, co detektivové nazývají syndrom straky.

Myslel jsem, že se díky své mazanosti stanu populárním. Zmýlil jsem se. Nikdo nestál o kamaráda, který vypátrá jeho tajemství. Nějak mi došlo, už ve třech letech, že pokud si chci uchovat přátele, budu muset s pátráním přestat. Nepřestal jsem a Mary Ann mě nenávidí už skoro celé desetiletí. Kdyby s tím po všech těch letech chtěla něco udělat, bude si muset stoupnout do fronty.

Byl jsem vzhůru skoro celou noc a probíral se policejními stránkami. Po nějaké době jsem odhalil

systém. Sharkeyové prostě byli na policejní černé listině a stávali se automaticky podezřelými v jakémkoli nevyřešeném případu. Ale jen proto, že je policie označila, nemuseli nutně být vinní, či dokonce hlavní podezřelí. I kdyby však spáchali jen čtvrtinu z těch zločinů, byli by to velcí hráči v kriminálním podsvětí.

Převážně šlo o rutinní přestupky, ale některé záznamy mi připadaly neobvyklé, protože nešlo o běžné zločiny. Vypadalo to, jako kdyby se v uplynulých několika týdnech někdo v našem městě zaměřil na mládež drobnými, zdánlivě bezvýznamnými útoky. Ale podle *Bernsteinovy rukověti* nějaký motiv existuje vždycky. Když ho odhalíte, vyřešíte zločin. Mstil se snad Red Sharkey ostatním tak jako mně a April?

Jeden ze spisů měl datum 7. září a obsahoval svědectví oběti, pana Adriana McCoye. Víím, že to je ctižádostivý místní DJ. Znovu jsem si pečlivě svědectví pročetl a dělal si poznámky.

„K sedmnáctým narozeninám jsem dostal mixážní pult s gramofonem. Nechal jsem si ho speciálně poslat z Německa. Měli byste vidět toho bublinkového papíru, do kterého to bylo zabalený. Klidně byste si s ním mohli vytapetovat celej dům. U nás nic takového neexistuje. Všechno je to vybalancovaný do posledního gramu. Nedávám na něj desku bez očištění. Přinutil jsem kluky, aby si vzali chirurgický rukavice, když na tom mixují. Nikdy nevíte, co vám škrábnou, jestli mi rozumíte.

Obvykle pouštím muziku na veřejnosti každé pátek v komunitním centru. Můžu na tom mixovat tak hladce, že ani nepoznáte začátek další písničky. Holky mě milují, nebo budou, až mi sundaj rovnátka. Ale minulej čtvrtek jsem pořádal diskotéku ve škole, jako odměnu těm klukům, co mě zbožňují. Byl to slušnej večer.

Trošku jsem si zarapoval. Říkám si MC Coy. Je to chytří, ne? Podle mě jo.

Ten večer se vydařil. Děcka se vyptávaly na moje vybavení. Na táty jsem taky udělal dojem.

Po diskotéce jsem šel k dodávce s krabicí desek. Než jsem se vrátil, někdo pult rozmontoval. Ležel na stole jako nějaká skládačka. Pěkně rozebranej. Ne zničeněj nebo tak. Všecko bylo v pořádku, až na jednu věc. Vlastně dvě. Zmizely jehly z přenosky. Někdo sebral jehly. Bude trvat dobřej měsíc, než mi z Německa pošlou nový. To jsou nejmíň čtyři vystoupení, chápete? Kultura v Locku se zhroutí.

Někdo mě chtěl na měsíc odstavit. To se vám stane, když máte talent. Ale MC Coy se vrátí, lepší než dřív. Zatím si nechám dorůst vlasy, abych si do nich moh zaplíst copánky. A za měsíc MC Coy vrhne do komunitního centra a roznese to tam na kopytech. Jasně, že ne doopravdy. Protože jinak bych se dostal do průšvihů a máma by mi to zatrhlá.

Zavřel jsem spis. Měly ty útoky na mladé nějaký důvod? Byl Red spojnicí mezi MC Coyem a April Devereuxovou? Nebo je zatím někdo jiný? Potřebuju víc materiálu. Otevřel jsem další spis a začal číst.

Když jsem skončil, za oknem už zpívali ptáci. Po půlhodinovém pokusu o spánek jsem si začínal ten zpěv brát osobně. Když jsem konečně usnul, závěsy už pomalu ozařoval úsvit. Spal jsem na dece, na posteli poházené haldami papíru.

Probudil jsem se v poledne za zvuků kovového klapání. Házet zahájila víkend u psacího stroje jako obvykle. Než uplyne den, všichni si vyslechneme několik sonetů na téma Stevie. Rychle jsem se oblékl do černého a havajskou košili zastrčil co nejhlouběji do skříně.

Máma s tátou na mě čekali u stolu v kuchyni. Podle náhlého ticha bych si tipnul, že se bavili o mně.

„Tak jak dopadlo rande, zlato?“

Vzal jsem si z košíku ovoce. „Nebylo to rande, mami, ale obchodní schůzka. Pomáhám April s jednou malou záhadou.“

Tatínek položil noviny. „Vážně? A o co jde?“

„Promiň, táti. To je důvěrné.“

Táta se usmál. „Dobrý pokus. Za důvěrné můžeš informace označit pouze tehdy, když máš státní koncesi. Chci detaily.“

Oplatil jsem mu úsměv a pak něco zavrčel. Chytrý táta je občas na obtíž. Ale naše slovní souboje jsem měl rád.

„April ztratila jeden dárek, který je pro ni dost důležitý. Chce, abych ho našel.“

„A jakou zvolíš strategii?“ vyptával se táta.

Zaváhal jsem. Kdyby rodiče znali rozsah mého pátrání, jednou provždy by mi to zakázali a už nikdy bych se nesměl zabývat ničím, co by obsahovalo byť jen písmena d-e-t-e-k-t-i-v.

„Provedu pár výslechů. Uvidíme, jestli Apriliny kamarádky něco nevědí.“

Tatínek přikývl. „Dobrý nápad. Podíval ses za gauč?“

Já osobně ne, ale April se tam dívala.“

Maminka mě pohladila po vlasech. „Líbila se April ta košile, zlato?“

Povzdechl jsem si. „Nelíbila, mami. Ve vesmíru existují lidé, kterým se takové košile nelíbí.“

###

Domluvil jsem si schůzku s April a jejím růžovým gangem na hřišti. Tenhle případ je přímo zahlcený ženskými, což mě děsí. Ze zkušeností vím, že kluci jsou předvídatelnější. Jakmile je něco napadne, udě-

lají to. Holky jsou protřelejší, plánujou. Přemýšlejí, jak se nenechat chytit.

Když jsem tam dorazil, April a spol. měly otevřený nepovolený stánek s nealkoholickými nápoji.

„Vy prodáváte plechovku coly za deset centů?“ optal jsem se.

„Správné, Půlměsíčku. Chceš?“

„Dejme tomu. Ale kde jste vzaly colu?“

April vykulila oči. „V supermarketu přece.“

Pokusil jsem si to vyjasnit. „Takže vy jste nakoupily v supermarketu colu po padesáti centech a teď ji prodáváte za deset?“

April mi to tedy vysvětlila po lopatě, když viděla, že jsem vážně pitomec. „Ano, Fletchere, ale nenakupovaly jsme za naše peníze.“ Podala mi plechovku. „Deset centů, prosím.“

Měl jsem u sebe jen desetieurovku, kterou jsem dostal jako mzdu.

„Mám jen deset euro.“

April mi bankovku vyšklubla z ruky. „To je v pořádku. Můžu ti rozměnit.“

A dala mi nazpátek tolik mincí, kolik to jen šlo.

Vytáhl jsem zápisník a drobné si rozstrkal do kapes, čímž jsem slušně našponoval pásek.

„Tak, vy se sdružujete do takového jako gangu, jo?“

April, May a půltucet jejich kámošek na sobě měly trička s nápisem *Lejeunes Étudiantes*. Trička byla růžová a kolem nápisu se vinuly obrázky rozdováděných jednorozců.

Zdálo se mi, že April potěšilo, když jsem se zeptal na její partu.

„To tedy rozhodně. Vidíte, děvčata?“

Ostatní nadšeně přikyvovaly, pak se seřadily, vytvořily špičky a položily si ruce v bok. Už jim chyběly jen obří bambule a člověk by si myslel, že se ocitl na zápase amerického fotbalu.

„Říkej nám *Lesjeunes Étudiantes*," požádala April, jako kdyby uváděla nějakou Shakespearovu hru. Jisté věci nám připadají *tres intéressantes*."

Zamrkal jsem. Podezřelé francouzské veršičky.

„Popové hvězdy a móda."

„Filmové premiéry"

„Ti, kdo kráčí po červeném koberci."

„Mejkap a účesy."

Ostatní dívky zopakovaly jako ozvěna každické slovo. „Popové hvězdy" zapěly do imaginárních mikrofonů. „Módu" doprovodily postojem manekýnek. Asi jste si už udělali jasný obrázek.

Pokusil jsem se říct něco milého. „Tedy, to je skvělý. Jste fakt... organizované."

April se nenamáhala mi zdvořilost vrátit. „Nečekám, že někdo z ‚Buranova‘ to pochopí, Půlměsíčku. My nepatříme k těm, v jejichž blízkosti by ses směl normálně pohybovat. Co kdybys nám položil otázky a dal se do práce?"

S radostí.

„Zprvé, ses si absolutně jistá, že ten pramen vlasů někdo ukradl?"

April si nalila colu do papírového kelímku a zamíchala ji prstem. „Tak jistá, jak jen můžu, Půlměsíčku. Tím chci říct, že jsem je měla zamčené v trezoru ve Wendině domečku, a pak byly pryč. Třeba je sežral pes."

Kolem Apriliných nohou poskakoval malý dlouhosrstý teriér. Podle růžového oblečku bylo patrné, že jí vskutku patří. Jediné, co se k němu nehodilo, byly zuby, které na mě cenil. Na psy jsem neměl štěstí.

„Myslíš, že by mohl?"

„Ne."

Tohle nebude snadný výslech.

„Zmizelo ještě něco jiného?"

Poprvé promluvila May. Nezdálo se, že je z vyšetřo-

vání tak nadšená jako April. „Poslyš, Fletchere, já vím, že April má brouka v hlavě kvůli těm Shoniným vlasům, a stejně tak vím, že ty jsi posedlý tou detektivní prací. Ale jde jen o dětskou hru, jasný?“

Na odpor jsem zvyklý. Lidé se detektivům nesvěřují rádi.

„Takže zmizelo ještě něco?“

„Ne.-Obrátil jsem se na její kamarádky. „Žádné z vás nic nezmizelo? Nebo se vám něco nerozbilo? Třeba něco legračného, že jste si řekly, že to je čirá náhoda.“

Třetí dívka v řadě, Mercedes Sharpová, zvedla ruku, jako kdybych byl ředitel.

„No, já jsem včera večer něco ztratila. Tedy myslela jsem, že jsem to ztratila, ale možná...“

April na kamarádku zamračeně pohlédla. „Nech toho, Mercedes. Fňukáš kvůli tomu minidisku celé dopoledne. Tohle je můj případ. Už jsem Fletcherovi zaplatila.“

Mercedes vrátila April zlobný pohled a pokračovala: „Mám, tedy měla jsem, minidisk na karaoke, který jsem používala na nácvik pro školní soutěž. Musela jsem si ho objednat až z Japonska.“

„A ty myslíš, že ti ho někdo ukradl?“

Mercedes pokrčila rameny. „Možná. Ale kdo by kradl minidisk a přehrávače si ani nevšimnul?“

„Kdo se vyzná v hlubinách kriminálníkovy duše?“ nadhodil jsem ve snaze vypadat inteligentně.

„No doufám, že ty,“ opáčila April. „Za to jsem ti zaplatila. Máš přece odznak, nebo to aspoň pořád tvrdíš.“

„Nenašla jsi nějaké známky vloupání?“ rychle jsem se zeptal Mercedes.

„Ne,“ odpověděla. „Ale nechala jsem otevřené okno. Takže se tam kdokoli mohl snadno dostat. Co kdybys všem ve městě odebral vzorek DNA?“

Jako v *Kriminálce Las Vegas*?" opáčil jsem unaveně.

„Přesně."

„Uvidím, jestli mi policejní laboratoř zapůjčí vybavení."

Mercedes vystoupila z řady a praštila mě do ramene. „Hele, poznám, když si ze mě někdo utahuje. Dej si bacha, Půlměsíčku, nebo až budu mít kluka, pošlu ho k vám domů."

Nevšímal jsem si bolesti v rameni a prohlížel jsem seznam otázek v zápisníku. Ještě jedna věc, dámy. Otázka pro všechny. Napadá vás někdo, kdo by měl důvod, aby vás nesnášel?"

„Ne," zareagovala okamžitě April. „Kdo by nás neměl rád? Jsme oblíbené. Občas bys to měl taky zažít, Půlměsíčku."

Ignoroval jsem její urážky. Jsem profesionál.

„No?" obrátil jsem se na Mercedes.

Kousla se do rtu. „Herod mě jednou pozval na diskotéku a April mi poručila, abych ho odmítla. Napsaly jsme mu vzkaz, že si nikdy v životě nic nezačneme se Sharkeym. Herod ho musel ukázat Redovi, aby mu to přečetl. Red se kvůli tomu naštvál. Třeba mi ten minidisk ukradl, aby se pomstil, jako v jedné pohádce o princí..."

„V Hamletovi?" nadhodil jsem.

„Ne," odmítla Mercedes a zamyslela se. „V Princí z Bel Air. Jednou si Will oblékl Carltonovo sako a Carlton se rozhodl—"

April zaječela a mávala pěstičkami. „Dávejte pozor! Je to Red. Všichni to víme. Proč marníš čas stupidními otázkami, Půlměsíčku? Red ukradl vlasy a nejspíš i ten hloupý minidisk, o kterém se mimochodem vůbec neměla zmiňovat. Přestaň se jí vyptávat a běž hledat důkazy."

Začal jsem pochybovat, jestli je deset euro dosta-

tečná částka za všechny ty urážky a útoky, kterým jsem vystavován, ale v Bernsteinovi stojí: *Nemusíš milovat své zaměstnavatele, jen jejich peníze.*

„Red je hlavní podezřelý," připustil jsem. „Ale podezřelí jsou všichni, dokud se neprokáže opak."

„To je hustý," ozvala se Mercedes a spráskla ruce. „Podezřelí. Skoro jako kdyby někoho zavraždili."

May se předtím odpojila od skupinky. Teď se vrátila a ukládala si mobilní telefon do kapsy.

Já mám Reda ráda," pronesla tichým hlasem. „Myslím, že není fér házet na něj vinu za všechno."

Zčervenala a nervózně si pohrávala s vlasy. Intuice mě zasáhla do slabin jak rána palicí.

„Tys Redovi prozradila, že je podezřelý."

May přikývla. Je na cestě sem. Jen jsem mu poslala zprávu, abych ho varovala, protože je hodný. Nečekala jsem, že přijde."

V duchu jsem se vrátil do doby, kdy jsem se snažil získat odznak Boba Bernsteina. První doporučení znělo: Za každou cenu se vyhněte konfrontaci. Byl to jedinečný způsob, jak si uchovat krev v žilách a kosti pohromadě.

„Díky, May," ocenil jsem se zřejmým sarkasmem. „Fakt jsi nám pomohla."

May se provinile usmála. „Promiň, Fletchere. Jsi hodný kluk, ale Red taky. Smůla, že stojíte na opačných stranách."

„Nerad kazím zábavu," pokračoval jsem a zastrkával si zápisník do kapsy, „ale musím vypracovat nějaké zprávy."

April mi ukázala přes rameno. „Pozdě."

Otočil jsem se. Rychle se k nám blížila hubená postava s rudou hlavou.

Cítil jsem, jak mi vysychá v krku. „Byl na hurlingu," poznamenal jsem a hrdlo se mi sevřelo. Jaká šťastná náhodička."

„To jsem nevěděla," bránila se May. „Čestně."

Hurling je irská poněkud drsnější verze pozemního hokeje. Hůl nebo pálka připomíná popravčí sekeru bez ostří, ale slouží přibližně stejnému účelu.

May postoupila před stolek s colou. „Neboj se, Fletcher. Red ti nic neudělá. On je vážně hodný, jen trochu horká hlava."

Neuklidnilo mě to.

Red prudce zabrzdil před námi a odkopl spršku šterku. Měl na sobě vybledlé džíny, tričko zastrkané do zadní kapsy. Byl štíhlý, kostnatý a svalnatý. Svými ostrými rysy by mohl řezat polena, oči připomínaly jestřába, který zkoumá situaci. V jedné ruce držel otřískanou hurlingovou hůl s omotávkou. V druhé mobilní telefon.

Mladé studentky se náhle přeměnily v Jižanské krásky, napůl potěšené, napůl zneklidněné. Red měl na holky mocný vliv, milovaly ho, nebo nesnášely. Často obojí v jednom dni. Nevím, jak to přesně dokázal. Šlo o nějakou tajemnou směsici charismatu a arogance. Přitom byste neřekli, že je Red nějak zvlášť hezký kluk. Ale musel vlastnit něco, co bylo ještě mnohem lepší, protože mu to déle vydrží.

„Právě jsem dostal esemesku, Půlměsíci," supěl Red a děvčat si vůbec nevšímal.

Přitiskl jsem lokty k tělu a sklopil oči. To byl neagresivní postoj, který doporučují odborníci na divoká zvířata, když se ocitnete tváří v tvář gorile.

„May tvrdí, že mě vyšetřuješ. Je to pravda, Půlměsíci?"

Na tuhle otázku jsem mohl neškodně odpovědět. „Ne tak docela. Jsi jedním z podezřelých. Všichni jsou podezřelí, dokud se neprokáže opak."

Red si upravil tričko. Na látce se skvěl nápis *Bojoval jsem se zákonem*. I jeho tričko bylo proti mně.

„Podezřelej z čeho? Co jsem jako měl provést?"

„Třeba nic," připustil jsem. „Ale někdo bez dovolení vzal kadeř vlasů. Vlasů popové hvězdy, abych byl přesný"

Red zkušeně zatočil hurlingovou holí. Byl to zatraceně dlouhý kus dubového dřeva, na oválném konci vyztužený ocelí. Red si výztuž vyzdobil svým jménem z připínáček s kulatými hlavičkami.

„Bez dovolení? Přesný? Nejsi ty trochu magor?"

Red na mě namířil holí. „Hele, Půlměsíci, mám dost trablů s učitelama, prodavačema i policajtama i bez tvejch pomluv."

Samozřejmě mi vadilo, že mě někdo nazval magorem před řadou hezkých holek. Alespoň jsem ale nebyl krvácející magor. Zatím.

„Dýchej zhluboka, Rede," uklidňoval jsem ho a ukázal jsem mu dlaně, aby viděl, že nejsem ozbrojený. Další tip z *Bernsteinovy rukověti*. „Do zítřka bys mohl být z mého seznamu vyškrtnutý, alespoň co se vlasů týče."

Red se pohnul tak rychle, že jsem stačil zaregistrovat jen první a poslední momentík. V první chvíli jsem stál s dlaněmi vzhůru a vzápětí mi Red klečel na loktech. Měl jsem sotva čas, abych se vyděsil, ale vmáčkl jsem to tam.

„Nic takovýho," prohlásil Red pořád celkem klidně. „Nechci bejt na žádným tvým seznamu, ani bejt z něj vyškrtnutej. Vlastně chci, abys ten seznam spálil. Dej mi pokoj, Půlměsíci, nebo budeš litovat."

Věřil jsem mu. Vůbec jsem nepochyboval.

May se zase snažila pomáhat. Vzala Reda po zádech prázdnou baňatou lahví od coly.

„Nech ho, Rede Sharkey. Na nikoho neuděláš dojem. Teď mě mrzí, že jsem ti pomáhala."

Red vzhlédl. Na okamžik se v jeho očích zalesklo co-si nového. Così jako zoufalství.

„I tak je to dost těžký, May," řekl. Je těžký jmeno-

vat se Sharkey, mít takovou rodinu. Snažím se, víš to, ale jakou mám šanci, když všichni v tomhle městě mě pomlouvají? A teď si přisadí i Půlměsíc." Zastrčil mi hurlingovou hůl pod bradu jak housle. Cítil jsem, jak se opírá o můj ohryzek. „Chtěl bych vidět tebe na mém místě, jeden den, nebo jen hodinu. Divnej pavouk Fletcher Moon, co strká nos do cizích věcí. Vsaďím se, že tvojí největší starostí je, jakou tužkou máš psát do toho svého pitomýho rádoby detektivního zápisníčku."

Navzdory situaci jsem pocítil zlost v hrudi. Chápejte, většina mého já se klepala strachy, ale přece jen ve mně zůstala ocelová pěst hrdosti, která si tu a tam prorazí cestičku ven, obzvlášť když někdo znevažuje moji profesi.

Já bych uměl žít tvůj život," zachroptěl jsem, kvůli tlaku na krku bylo každé slovo těžce vybojované. Jen tak si proplouvat a tyranizovat menší. Uměl bych krást, co mi nepatří. A víš ty co? Všechno by mi to procházelo, protože jsem chytřejší. Ale ty bys nemohl dělat to, co já. Nenašel bys důkaz, ani kdyby na sobě měl triko s *nápisem Já jsem důkaz.*"

To byl s ohledem na okolnosti dlouhý a pěkně se-sumírovaný proslov. Málokdo by se odvážil takhle postavit Redovi Sharkeymu. Samozřejmě, když říkám postavit, nemyslím to doslova. Na Redově tváři se vystřídaly různé emoce, jako kdyby jeho mozek byla plavební komora. Od údivu, přes zuřivost a smutek. Až se mu na ní nakonec usídlil prázdňový výraz, který mi připomínal obličej Mela Gibsona ve Statečném srdci chvilku předtím, než podříznul krk jednomu Angličanovi.

„Tak tohle si myslíš?" zavrčel, a ta slova jako kdyby mu vycházela zezadu z hrdla. „Ty si myslíš, že jen kradu a tyranizuju?"

„A ty si myslíš, že si jen hraju na detektiva?"

„To je hra," okřikl mě Red a pomohl mi na nohy. „Dětská hra. Pobíháš si tady sem a tam, hraješ si na detektiva a nevinný trpí."

Odtáhl jsem se od něj. Tyhle planý kecý už na mě byly moc.

„Nevíňátka jako ty, předpokládám."

Red mi věnoval jeden ze svých obvyklých okouzlujících úšklebků. Jasně."

Rozhodl jsem se jít rovnou k věci. „Tak mi vrať odznak, Sharkey. Dej mi odznak i ty vlasy a já můžu zaklapnout blok."

Red mě popadl vepředu za košili a přitáhl si mě blíž.

„Nevzal jsem ti ten pitoměj umělohmotnej odznak ani žádný vlasy. Tak si zaklapni zápisníček, Půlměsíci. Nebo jinak."

Jinak co? říkal jsem si v duchu, ale nezjistil jsem to, protože u nás zastavil ve svém volvu kombi Mayin táta. Otevřel okénko a zavolal na Reda.

„Prokaž charakter, Sharkey. Ten kluk ti sahá sotva do pasu."

Red nikdy nepřijímal rozkazy ochotně. Pokud šlo o něj, tohle byla záležitost mezi ním a mnou a Gregoru Devereuxovi do toho nic nebylo. Takže místo, aby mě pustil, spíš mě nadzvedl ještě kousek, až jsem si musel stoupnout na špičky.

Častokrát jsem si říkal, co by se asi stalo, kdyby byl Gregor Devereux doopravdy nucen mě zachránit, jenže na to nikdy nedošlo, protože nastal takový trochu filmový okamžik.

Ulicí se přihrnulo něco, co vydávalo zvuk jako opravdu velký lev. Ohlédl jsem se přes rameno a uviděl, jak u chodníku zastavilo velké zlaté BMW ze sedmdesátých let a skoro nabouralo do Devereuxova kombíka. Tohle auto patřilo Sharekeyovým a všichni ve městě ho znali. Brázdilo Lock ještě předtím, než jsem se narodil. Podle místní legendy ho prý Papá

Sharkey vyhrál na nějakém bohatém turistovi z Německa v petanque. Další pověst vypráví, že zámek na dveřích u řidiče byl vylomený, ale Papá se neobtěžoval ho dát opravit, protože žádný zloděj by nebyl tak hloupý, aby kradl jeho auto.

Okénko u předních dveří se pomalu sesunulo a objevila se velká hlava. Z divokých černých vousů vykukovaly dvě laserově modré oči, které klidně zkoumaly situaci.

„Nastup si, synku," řekl Papá Sharkey. Jedeme na hřbitov."

Měl neuvěřitelně hluboký a sametový hlas. Jako kdybyste smíchali bas zpěváka nějaké soulové skupiny a chlápka, co namlouvá filmové trailery, v sudu se sladkou šťávou. Tenhle hlas se dal jen těžko neposlechnout, ale Red měl nejspíš praxi, protože mě držel pořád tak pevně jako předtím.

Papá promluvil znova, tónem o odstín ostřejším.

„Rede. Nastup. Hned."

Red něco zabručel, ale pak to spolkl. Vrhł na mě poslední rozzlobený pohled, pustil mě a zamířil přes ulici k BMW. Nastoupil do tmavého interiéru a automobil se pomalu rozjel. Nespustil jsem z toho velkého saloonu oči, dokud nezmizel z dohledu. Bude trvat ještě nejmíň tři hodiny, než se mi srdce vrátí do normálního rytmu.

Pan Devereux vystoupil z vozu a narovnal mi košili. „Od takových se drž dál, Moone. Je samý průšvih. Tak jako celá jeho rodina."

Pomalou jsem tomu začínal věřit. Policejní spisy svědčily o tom, že Sharkeyové dělají skutečně potíže. Vypadá to, že Red kráčí v rodinných stopách, navzdory tomu, že May mu věří.

„Díky, pane Devereuxi."

Pan Devereux mi oprášil prach z ramen. „Říkej mi Gregore. O co vlastně šlo?"

May se chystala nastoupit dozadu do volva. „Red je podezřelý.“

Gregor Devereux zaklapnul nohy skládacího stolečku. „Možná bys to měl nechat být, Fletchere. Nějaká lokna nestojí za ty problémy.“

Prekvapeně jsem zjistil, že jsem paličatý, jak vždycky říkává moje matka. „To nemůžu, Gregore. Už jsem dostal zapláceno, tak se na to musím podívat. A kromě toho nejde jen o vlasy. V Locku se děje něco divného.“

Pan Devereux si povzdechl nosem. „Vážně?“

„Podivné malé krádeže. Minidisky, jehly z gramofonů. Musím zjistit, proč někdo všechny tyhle věci chce.“

„Vidím, že April tě už taky zlanařila do klubu paranoiků,“ konstatoval pan Devereux. „No dobrá, tobě jde o kůži. Můžeme, děvčata?“

April byla zřejmě někde úplně jinde. Nejspíš si představovala, jak kráčí uličkou ke své oblíbené hvězdě.

„April, jedeme. May musí nacvičovat. Soutěž je už příští týden. Letos se vrátíme s trofejí. Však my její matce ukážeme.“

April zamrkala a vrátila se do reality, oběhla auto ke dveřím spolujezdce a při tom mě chytla za rukáv. „Koukej mě průběžně informovat.“

Přikývl jsem a pozoroval, jak volvo plné růžových holek odjíždí.

Průběžně informovat? Najednou jsou všichni detektivové.

Večer, v kanceláři. Říkám v kanceláři - ve skutečnosti to je můj pokoj, ale já ho беру jako kancelář. Zní lip, když klientovi oznámíte, že musíte v kanceláři provést pár testů, než kdybyste vysvětlovali, že se na to podíváte lupou, až si obléknete pyžamo.

Oficiálně jsem spal, ale ve skutečnosti jsem praco-

val na důkazech. Dvacet minut po Popelčině večeři jsem ještě slídl ve spisech. V září toho měli Sharkeyovi jak se zdálo hodně. Možná si dělali strejčka na Vánoce.

Stáhl jsem si do počítače topografickou mapu a rozčtverečkoval jsem ji. Potom jsem do ní začal zanášet každý zločin různými barvami. Chvilí *to* trvalo, ale nakonec jsem získal přehled o zločinecké aktivitě Sharkeyových v Locku. Prohlížel jsem si mapu a vtom mě napadlo, že kdyby Sharkeyové skutečně spáchali všechny tyhle zločiny, museli by je provádět dvacet čtyři hodin den co den. Existovala možnost, že mají najaté lidi. Každý gauner se nemusí jmenovat Sharkey.

Venku něco zašelestilo, vyděsilo mě to. Zhasl jsem světlo a podíval se dolů do zahrady. Po chvilce si oči zvykly na tmou a já uviděl známé tvary zdí a keřů. Jeden z keřů jako kdyby se pohyboval. Zvláštní. Nebylo pravděpodobné, že bych se stal svědkem vzniku nové mutace keřů, takže jsem došel k závěru, že se za ním někdo schovává.

Měl jsem pravdu. Vzápětí mezi listím vykoukla hlava s kapucí. Za ní se objevila ruka a naznačovala mi, abych šel dolů. To je divné. Kdo by se mnou chtěl mluvit v tuhle hodinu? Navíc přibližně v mém věku, jak jsem usoudil podle výšky postavy.

Dává to rozhodně smysl, namlouval jsem si. Jsi detektiv, který právě řeší případ. Všichni o tom vědí, díky May. Ta osoba číhající za stálezeleným keřem musí mít nějaké citlivé informace.

Přesvědčil jsem se, že mám zápisník, oblékl jsem si bundu a rozhodl se, že propříště musím dát k dispozici svoji mailovou adresu, aby nebylo potřeba takhle vyvádět.

Rodiče spali po náročném dni, který trávili výchovou svých dětí. Házel byla ve svém pokoji a přehrávala

si všechny role v nové hře nazvané Nejsi moc šťastná, vid'? A tak jsem se vyplížil ven docela snadno.

Zarazil jsem se a naslouchal hlasu rozumu, který mi ječel v hlavě: Zbláznil ses? Copak se nedíváš na horory? Vrať se nahoru.

Jenže jsem detektiv. Jak bych mohl netečně sledovat tenhle vývoj? Přesto jsem si řekl, že trocha obezřetnosti nezaškodí a vzal jsem to zkratkou přes garáž. Třeba zahlédnu svého práskáče dřív než on mě.

Vydal jsem se přes kuchyň ke dveřím do garáže. Chodíval jsem tady tudy tolikrát, že jsem se proplétal letitou džunglí harampádí, aniž bych způsobil sebemenší hluk.

Pak stačilo odsunout zástrčku a byl jsem na zahradě skrčený za tátovým drahocenným zahradním trpaslíkem. Vypadal pěkně staromódně, ale když z toho Házel tátu obvinila, tvrdil, že to je postmodernistický ironický trpaslík, který se vysmívá vlastním předkům.

Zaslechl jsem nedaleko kroky a opatrně jsem vykoukl za trpaslíkovým špičatým kloboukem. Jak se ukázalo, byla to obrovská chyba. Něco prosvištělo bleskurychle tmou a mířilo si to rovnou na moji hlavu. Nějaký kyj, který někdo rozhodně třímal jako zbraň. Zaslechl jsem namáhavé heknutí, jako když tenista servíruje na výhru v zápase. Sotva jsem stačil zvednout ruku, abych si ochránil obličej, a už mi hůl přistála na čele. Zdálo se, že všechno nad mým krkem se ocitlo v jednom plameni. Náraz mě nadzvedl patnáct centimetrů nad zem a odeslal mě na skalku.

Ležel jsem a nemohl jsem dělat nic než přemýšlet, proč hvězdy zhasínají jedna za druhou. Pořád jsem měl tmu, ale už bez hvězdiček.

Kapitola 5

NEOTŘELE MANÝRY
DOKTORA BRENDANA

Probudil jsem se a nikde nikdo, což bylo značně nefér. Vždycky jsem věděl, že jednoho dne mě někdo praští a já upadnu do bezvědomí, to riziko s sebou nesla moje práce. Ale z nějakého romantického důvodu jsem si představoval, že až přijdu k sobě, kolem postele budou stát vystrašení členové rodiny a mí ctitelé a ctitelky. Jenže tady nikdo nebyl. Jen sterilní nemocniční pokoj.

Další věc, s níž jsem nepočítal, byla bolest. Jakmile jsem se pohnul, měl jsem pocit, jako kdyby se mi mozková hmota přelévala v lebce. Přitom jsem neutrpěl zlomeninu lebeční kosti, jen pohmožděniny. Vysvětloval mi to velice zábavný doktor, který toho rána mnohem později dorazil.

„Viděl jsi někdy ty filmy, kde padouši vymlátí z kladného hrdiny duši?“

Jo.”

„Tak přesně to se ti stalo.“

Doktor Brendan by byl synem smrti, kdybych dokázal zvednout ruku, aniž bych při tom kvílel jak malá školačka. Nepochybně si myslel, že mi jsou čtyři.

„Vtip je v tom,“ pokračoval doktor Brendan, „že v těchhle filmech se ti chlapíci doopravdy nemlátí.“

„Neříkejte.“

„Opravdu ne, mluvím vážně," nedal se doktor. Jen to předstírají. Lidé nejsou na takovou nakládačku stavění."

Zavřel jsem oči a doufal, že ten člověk odejde.

„Po té ráně, co jsi schytl, máš štěstí, že žiješ. Pravda, nevypadáš právě nejlíp, ale většinou jde jen o hluboké zhmožděnininy, tedy až na nos. Hlavní nápor útku odrazila levá ruka."

Otevřel jsem oči. „Co jste to říkal o mém nose?"

„Zlomený jak suchá větvička. Dneska večer ho srovnáme. A ruku máš otlučenou jak vepřovou kotletu. Žádná zlomenina, ale pár měsíců si nezahraješ na housle."

„Brní mě hlava."

Doktor Brendan mi zkoumal uši úzkou baterkou. „Následek úrazu. Ale je to taky dočasné."

V duchu jsem si začal představovat obrázek Frankensteina.

„Po operaci dostaneš analgetika. Taky by se ti možná hodily tmavé brýle."

„Proč? Bude mi vadit světlo?"

Brendan se provinile zachichotal. „To ne, jen aby ses neviděl v zrcadle. Chvilí budeš připomínat spíš skřeta."

„Skřeta?"

„Bohužel. Alespoň dva měsíce bude tvoje příjmení netvor. A je celkem pravděpodobné, že to bude i tvoje křestní jméno."

Zaúpěl jsem. V nose mi zabublalo.

Doktoru Brendanovi se mě zželelo. „Promiň, Fletchere. Myslel jsem, že vtipkováním ti pozvednu náladu."

„Pozvednete náladu!" zasténal jsem a při každé slabice mi nosem projela ostrá bolest. „Zbláznil jste se?"

Doktor Brendan mi zavěsil kartu na rám postele.

„Nene, jen dělám svou práci."

Zvedl několik prstů, usoudil, že jsem neprodělal otřes mozku, a vyšel na chodbu zavolat rodinu.

Máma málem omdlela, když uviděla moje modřiny na obličejí.

„Není to tak zlé, jak to vypadá," ujišťoval jsem ji a pokusil se o úsměv. Z výrazu na mámině tváři jsem vytušil, že tím jsem vše jen zhoršil.

„Panebože, Fletchere," plakala. „Když jsme tě našli na té skalce, mysleli jsme, že jsi mrtvý. Házel zaslechla nějaký hluk a táta se běžel podívat ven. Co se stalo?"

Pověděl jsem naprostou pravdu. „Zahlídl jsem někoho na zahradě, tak jsem vyšel ven. Někdo na mě zaútočil holí nebo pálkou a já jsem se probudil tady." Snažil jsem se nasadit statečný výraz, ale převážná část obličeje se stejně skrývala pod maskou z modřin.

Máma mě chtěla pohladit po hlavě, ale musela se spokojit s imaginární hlavou asi dvacet centimetrů nalevo od té skutečné.

„To je hrůza. Na naší zahradě. Přímě před naším prahem. A ty, ty mouro, jdeš ven uprostřed noci. Ty jsi ale detektiv."

Soucit rychle vyprchal.

„Přesně tak," souhlasila Házel. „Copak jsi nikdy nekoukal na horory?"

Vytasila se s malým diktafonem. „Mimochodem, mohl bys popsat do detailů, jak ses cítil v okamžiku útoku? Píšu o tom krátký článek—"

„Nech toho, Házel," zasyčela máma. „Ten chlapec má bolesti."

Házel trvala na svém. „A cítíš palčivou bolest? Nebo spíš tupou?"

Táta rázně ut'al sestřin průzkum.

„Má to něco společného s tvým vyšetřováním?" zeptal se.

„Možná. Nevím. Hledám jen ztracený suvenýr."

„Tak jako tak, s tím vyšetřováním je konec. Zatím

jsme nic nenamítali, protože *to* bylo neškodné. Nechci ti to zakazovat úplně. Víím, jak tě to baví. Ale od teďka všechny případy musím schválit já. Jasně?"

Opatrně jsem přikývl. Nemělo smysl se dohadovat, když byli všichni tak rozrušení. Mohl bych svou záležitost přednést později, až se nebudu honosit tváří, která by dodala kuráže i Quasimodovi.

Házel cosi vytáhla z kapsy, když se rodiče nedívali.

„Něco pro tebe mám," oznámila a zvedla věc, abych na ni viděl. Na dlani jí ležel můj zápisník.

„Upadlo *ti to* na zahradě."

„Díky, ségra," poděkoval jsem.

Toho večera měl doktor Brendan problémy s pochopením rozdílu mezi dítětem nad deset a pod pět let.

„Nechceš lízátko?" nabídl mi.

„Ne. Děkuju. Dudlík náhodou nemáte?"

Doktor se zamračil. „Ne, ale sestřičky by určitě..."

„Dělal jsem si legraci. Jen se snažím zvednout si náladu."

„Statečný chlapec. Tak, teď ti vysvětlím, co se bude dít, až tě uspíme."

Z kapsy vytáhl nosní dlahu.

„Takže, mladý muži. Co myslíš, že to je?"

„Nosní dlaha."

„Ne. Tohle je... tedy, ano, máš pravdu. Je to nosní dlaha. Nejsi ty nějak moc chytrý?"

„Viděl jsem ji na kurzu první pomoci."

Doktor Brendan zopakoval předchozí krok. „Určitě nechceš lízátko?"

„Nechci."

„Takže, musíme ti narovnat nos a jednu takovou dlahu dáme dovnitř. Otok rychle mizí, můžeme to udělat hned. Nepochybně nechceš být při vědomí, až ti začnu rovnat zlomený nos, proto ti vpíchneme nějaký uspávací lékvar—"

„Máte na mysli anestetikum?"

„Ehm... ano, anestetikum, do ruky. A až se probudíš, všechno bude zase super."

„To je tedy fakt sakra super senzační, doktore." Začala se mi vracet hantýrka soukromého očka.

Doktor Brendan pátral v mém pomláceném obličejí po sarkasmu a určitě ho našel spoustu.

Jsem si jistý, že to nebude bolet, aspoň ne moc."

Na to jsem neměl po ruce žádnou vhodnou odpověď.

Přeložili mě na pojízdnou postel a odvezli na sál. Anesteziolog mi zavedl do ruky infuzi a napumpoval do mě celou stříkačku bílé tekutiny.

„A teď počítej od deseti do jedné, Fletchere."

Poslechl jsem. Pomalu jsem odpočítával.

Ještě jsi vzhůru?" zeptal se anesteziolog, který vypadal tak na sedmnáct.

„V žádném případě," zamumlal jsem.

Doktor Brendan mu vyložil dětský slovník. „Fletcher je pravý superhrdina, radši mu dej extra dávku. Jsem si jistý, že nikomu nebude vadit, když bude spát o trochu déle než obvykle."

Anesteziolog si vzal větší injekční stříkačku. Připomínala špekáček.

„Určitě?" zeptal jsem se vystrašeně. A rozhodl se okamžitě přestat vtipkovat s nemocničním personálem.

„Vím, co dělám," ujistil mě anesteziolog. Jsem ve druhém ročníku, víš. A teď počítej!"

„Deset," začal jsem.

#

Někteří lidé mívají v narkóze živé sny. V mé mysli se přehrávaly události posledních dvaceti čtyř hodin

v úžasných barvách a s dokonalým prostorovým ozvučením.

Slyšel jsem nějaké vzdálené hlasy a křupání, ale rozhodl jsem se je ignorovat, protože jsem měl podezření, že souvisejí s mým narovnávaným nosem.

Čas utíkal a mně na mysli vytanula jistá teorie. Sled událostí byl jednoduchý: Najali mě, abych vyšetřil Sharkeyovy. May to prozradí Redovi a ten se rozhodne s tím něco udělat. A to něco znamená, že mě napadne uprostřed noci. Jenže nemám žádný důkaz, že tím útočníkem byl Red. Nebo ano?

Pokud na mě zaútočil Red Sharkey, pravděpodobně použil stejnou zbraň, jakou mi už předtím vyhrožoval. Hurlingovou hůl přizdobenou svým jménem. Svým jménem!

Probudil jsem se na pooperačním pokoji a okamžitě jsem se pokusil seznámit se svou teorií sestřičku, ale ta mě konejšivě pohladila po čele studenou rukou, až mi nezbylo nic jiného než zase usnout.

Probudil jsem se podruhé. Nebo tak nějak. Hlava byla vzhůru, ale moje tělo žádalo o další spánek. Ignoroval jsem ho. Ten nápad s Redovým jménem musel být neodkladně ověřen. Zítra by mohlo být pozdě. Důkaz se ztratí v kaluži krve.

Netušil jsem, kolik je hodin. Asi noc. V pokoji byla tma, ale škvírkou pod dveřmi jsem zahlédl světlo a zaslechl, jak na chodbě pleskají gumové podrážky bot sestřiček.

Posadil jsem se. Příliš prudce. Měl jsem pocit, jako kdyby mi hlava ležela v nějakém hrnku, a jakmile s ním moc zatřesu, vyžbluňkne ven. Už jsem byl zase ve svém pokoji a sestřička odešla. Nikdo se nade mnou neskláněl.

Musíš pomalu. Sešoupnul jsem nohy na studenou podlahu a otestoval, jak na tom jsem. Slabý, ale stabilní. Zdi se tak trochu míhaly, jako někde v zrcadlo-

vém bludišti. To bude narkózou. Místnost se s největší pravděpodobností neotáčela.

Dopotácel jsem se do koupelny a cestou jsem se chytal všeho možného. Třeba radiátoru. Možná byl horký. Nebyl jsem si jistý. Prsty mě ještě brněly po narkóze.

Koupelna byla stísněná, což mi vyhovovalo. Mohl jsem se opřít o zeď, a přesto se vidět v zrcadle. Ale opravdu jsem se chtěl prohlížet? Opravdu jsem chtěl vidět, co se mi stalo s hlavou? Poznám se vůbec?

Na oteklé hlavě možná jen stěží rozeznám, jak vážná moje zranění vlastně jsou. Doktor Brendan mě ujišťoval, že kromě nosu je to dobré. Ale mně se zdálo, že moje oči vypadají jak kuličky v hroudě slizu. V hroudě, která se může každou chvilku roztéct. Možná bych se měl radši vrátit do postele.

Než se stihl tenhle nápad uchytit, zatáhl jsem za šňůrku a rozsvítil. Chvilku jsem mrkal a pak se zadíval do zrcadla. Nebyl to pěkný pohled. Doktor Brendan mluvil pravdu: netvor bude po nějakou dobu moje křestní jméno i příjmení. Vlastně jedinou slušně vypadající částí mého obličeje byla nosní dlaha, malá hliníková svorka přicvaknutá k nosu. Zbytek vypadal, jako kdyby mi někdo na obličej hodil pořádný kus krvavého steaků a ten se na něj přilepil.

„Soustřed' se," napomínal jsem se v duchu. Musel jsem jednat hned, než důkaz zmizí.

Levou ruku jsem měl od loktu až ke kloubům na prstech ovázanou. Zatahal jsem zuby za suchý zip a celou dobu jsem se dohadoval se svou rozumnější částí. Tlak povolil a moje ruka vyklouzla jak nafouknutá gumová rukavice. Očekával jsem bolest, ale nedostavila se. Nicméně i přes analgetika jsem cítil, jak na mě moje tělo křičí, že to byl pěkně pitomý nápad.

Stáhl jsem si obvaz zdravou rukou. Levá horní končetina vypadala ještě hůř než obličej, což o něčem

svědčí. Zbraň jedinou ranou zasáhla každický centimetr kůže v okolí. Přinutil jsem se prostudovat modřiny. Hrály všemi barvami, od chorobně žluté až po rozzlobenou červenou. A od zápěstí k dlani se klikatila tři temně rudá písmena. Můj důkaz.

Zvednul jsem ruku ke světlu. A v zrcadle se důkaz odrazil. Tři písmena. RED. Kulaté napínáčky z hurlingové hole Reda Sharkeyho se mi vryly do předloktí.

Můj detektivní mozek zpracoval dostupné informace o modřinách. Rychle vyblednou. Za pár hodin. Tenhle červený důkaz se brzy rozplyne. Potřebuju ho zachovat. Musí existovat nějaký způsob.

Samozřejmě, v dokonalém světě bych prostě stiskl knoflík a řekl sestřičce, že okamžitě potřebuju digitální foťák. Ale ze zkušeností jsem věděl, že dospělí na dětské detektivy nereagují právě vstřícně. Je víc než pravděpodobné, že by na mě sestra koukala, jako kdybych měl dvě hlavy a jedna z nich byla temně rudá. Nacpali by mě do postele a nejspíš přidali dávku sedativ, než modřiny vyblednou. A ještě bych mohl mluvit o štěstí, že na mě nepošlou dětského psychologa.

Musel jsem si poradit sám. Našel jsem ve skříni tenisky a župan. Chvilí trvalo, než jsem se obul, protože moje nohy jako kdyby patřily někomu jinému. Nádával jsem jim jako zlobivým dětem.

„No, no, kluci. Zachovejte klid. Hodná malá prasátka.“

Mozek si částečně uvědomoval, že analgetika stále ovlivňují můj rozumný úsudek, ale profesionální čest velela zajistit důkaz.

Chodba byla prázdná. Z vedlejších pokojů se ozýval hovor, ale mezi mnou a sesternou nestálo nic v cestě kromě dlaždic na podlaze. Sebejistě jsem tam zamířil, jako kdyby mě tam vedly závažné zdravotní důvody. Sesterna byla oddělená půlkruhovým pultem, za kterým se skrývalo pár opotřebovaných židlí. Na

podlaze se kroutila prodlužovačka. Do ní byla zapojená rychlovarná konvice a kopírka.

Pustil jsem kopírku a čekal, netrpělivě jsem podupával, než se zahřála. Konečně místo červeného světýlka bliklo zelené. Zvedl jsem víko a položil předloktí na sklo. Mělo by to bolet, a později nejspíš bude, ale v téhle chvíli jsem žádnou bolest necítil.

Udělal jsem kopii. Ale byla k ničemu. Žádný soud na světě by ji jako důkaz nepřijal. Obrázek byl rozmazaný a zrcadlově otočená písmena sotva viditelná. Zkusil jsem to znovu a trochu jsem přidal barvu. Pořád to nebylo ono. Teď vyšla celá ruka černě.

Bylo to legrační. Ve věku informačních technologií mi křížila plány pravěká kopírka. Potřeboval jsem digitální foťák. Hned teď. Možná jsem si to jen sugeroval, ale připadalo mi, že dotyčné podlitiny již blednou. Kéž by tu byli naši. Házet měla mobil s foťákem. Jenže kdybych si před mámou sundal obvaz, abych si vyfotil modřiny, nejspíš by na místě dostala nervový záchvat.

May Devereuxová měla ve Wendině domečku foťák připojený k počítači. Věděl jsem, kde jsou klíče k domku. Dům Devereuxových stál sotva pár minut od nemocnice. Na Rhododendronovou ulici bylo vlastně vidět od hlavního vchodu. Mohl bych tam zaběhnout, udělat rychle pár snímků a mazat zpátky do postele, dřív než si někdo něčeho všimne. Mé otupené mysli se tenhle plán zdál skvělý.

Utáhnul jsem si pásek u županu, schoval zraněnou ruku do kapsy, strčil jsem do dvoukřídlých dveří a zamířil k východu. Jak jsem byl pořád pod vlivem sedativ, usoudil jsem, že bych si měl prozpěvovat, abych vypadal naprosto v pohodě. Naneštěstí, protože mi v hlavě hučelo, jsem zpíval, jako kdybych měl na uších sluchátka. Falešně. A hlasitěji, než jsem měl v úmyslu.

„Na západ se vydám za svou malou lady," trylkoval jsem tátovu oblíbenou písničku, která se neustále lila z přehrávače v kuchyni.

Do cesty se mi postavila sestřička. Zadívala se na mě tak, jako se díváte na něco, co se plazí z kanálu a nechává za sebou stopy.

„Promiňte, malý Texasane," spustila a položila si ruce v bok. „Nemohl byste se trochu krotit? V téhle nemocnici leží právě narozená miminka. Nechtěli bychom, aby první, co uslyší, bylo vaše bolestné vytí. Mohlo by dojít k soudním přím."

Kdybych už nebyl tak dost zraněný, ranilo by mě to.

Jasně, sestřičko. Omlouvám se. Občas se nechám unést."

„Tohle je asi ten případ. Tak běž. A koukej být potichu, nebo ti přijdu změřit teplotu, a dej na má slova, to radši nechtěj."

Hrozbu doprovodil ocelový úsměv a z měření teploty se najednou stala ta nejděsivější věc na světě. Odcupkal jsem do čekárny a předstíral, že jsem zabraný do časopisu *Krásný domov*.

„Kvůli čemu jsi tady?" zeptal se muž sedící vedle, kterému se na čele klikatila řádka stehů.

„Se zarostlým nehtem," odpověděl jsem v domnění, že si dělá legraci. Vždyť bylo nad slunce jasnější, co mi je.

„Aha, nehty to jsou mrchy," odvětil.

„To teda jo."

Zkontroloval jsem si, že sestra odešla, a vzal roha. Na někoho, kdo má zarostlé nehty, poměrně hbitě.

Muselo být hodně pozdě, protože na ulici jsem neviděl žádná auta. Přeběhl jsem na druhou stranu a opřel se o sloupek vrátek na Rhododendronovou ulici. Čerstvé ovzduší mě nepovzbudilo tak, jak jsem očekával. Vlastně se mi spíš dělalo špatně od žaludku.

Nesmíš zvracet, přikazoval jsem si v duchu. Obzvlášť ne na klienty. To by bylo velmi neprofesionální.

Vrátka k Mayinu domu byla otevřená. Vklouzl jsem dovnitř a držel se na travnatém okraji, aby mi pod nohama nekřupal štěrk. Ztraceně mazaná úvaha od někoho, koho sužují následky narkózy.

Na hlavu se mi snesla sprška z kašny. Museli ji opravit. Voda byla osvěžující, tak jsem otevřel pusu a snažil se pochytnat kapičky.

Vtom jsem v okně nahoře zachytil nějaký stín. Dokonce i ve svém omámeném stavu jsem jasně poznal, že to není May nebo její otec, protože ani jednomu z nich nerašil plnovous, když jsme se naposled viděli.

Okamžitě jsem zpozorněl. Nebyl to stejný útočník, který napadl mě? Vrhł se na další oběť? Srdce mi začalo bušit rychleji.

Kdo je ten záhadný vousatý muž a co dělá v domě Devereuxových? Bylo pozdě, abych se schoval do křoví. Stál jsem v měsíčním světle na bílém štěrku. Dal se zvolit jen jeden postup. Přímá konfrontace.

„Kdo tam?“ zavolal jsem. „Co tady děláte?“

Stín se přitiskl k oknu a vousy se na skle rozpláclý jak svatozář.

Jestli jste něco udělal May, najdu si vás."

Okno zaskřípělo, otevřelo se a dolů se snesl nervózní hlas.

Jestli hledáš May, ta bydlí vedle."

Byl jsem pochopitelně před špatným domem.

Rozpačitě jsem ustoupil a trochu se přikrčil, jako kdybych tím mohl něco zachránit. Můj výlet už nebyl tajemstvím. Osoba v okně nepochybně zburcuje policii, hned jak vyjdu ze vrátek. Měl jsem pár minut, než mě chlápci v modrém odvedou zpátky do nemocnice.

Pospíšil jsem k vedlejšímu domu a snažil se, aby se mi moc nekymácela hlava. Točila se mi čím dál víc. Po ničem jsem tak netoužil jako po tom, abych mohl ulehnout v růžové zahradě a oddechnout si. Třeba bych se pak probudil ve své posteli.

Už jen chvilku, zaznamenám důkaz a pak hurá zpátky do postele. Nanejvýš dvě minuty.

Dvě minuty by byly stačily, kdybych ovšem něco nezahlédl. Mayin dům z boku ozařovalo oranžové světlo. Někde v sousedství hořelo. Doběhl jsem dlouhými kroky za roh a cítil se o ždibec tupější než tágo.

Zaslechl jsem oheň dřív, než jsem ho uviděl. Plameny praskaly jak výstřely z pistole a syčely. Zahradu plnil hustý černý dým, který se valil z Wendina domečku. Vrávorál jsem blíž a pokoušel se zjistit, co hoří. Našel jsem pouze kousek látky z rukávu se zlatými nitkami.

Zalupal jsem vyděšeně po dechu. Mayin irský ta-neční kostým byl prošíty zlatými nitkami.

Mohla by být uvnitř, napadlo mě. May by mohla být tam uvnitř.

„Hoří!“ zaječel jsem a hlava mi málem explodovala. Bolest mi uprostřed záhonu růží projela až do kolen.

„Hoří!“ zavyl jsem znova a neuvěřitelná kombinace bolesti a analgetik mi ochromila tělo.

Když jsem se probudil, ležel jsem nějak blíž ohni. Sice živý, ale jen tak tak, soudě podle rozplzlého pocitu v lebce. Vyhrabal jsem se na nohy a snažil se doběhnout k sousedním dveřím. Bože, ať otevře May.

Zvedl jsem ruku, abych si zkontroloval nosní dlahu, a zjistil jsem, že v ní držím začernělý klacek.

To nevypadá moc dobře, usoudil jsem.

A právě v tu chvíli dva chrabří příslušníci lockske policie přeskočili zahradní zídku a pohřbili mě hlouběji než kořeny kytek.

Kapitola 6

STŘEDEM ZÁJMU –
– ALE NE PŘÍJEMNÉHO

Když jsem se probudil ve svém nemocničním pokoji, šéfinspektor Francis Quinn listoval nějakým časopisem pro ženy.

„Hladce, obrace," mumlal si u toho.

Inspektor seděl tak blízko, jak jen tenhle buldok v lidské podobě, ovšem ne tak pomilováníhodný, mohl. Černé oči měl zaražené hluboko do hlavy jak hřebíky a rudý podbradek se mu při řeči, jako právě teď, otřásal. Vím, že to je nesmysl, ale pokaždé mě napadlo, že inspektor trochu připomíná svou manželku, ředitelku školy.

Navzdory mému stavu mi fantazie pracovala na plné obrátky. A že jsem viděl věci. Inspektor Quinn na jednu chvíli v ruce trojzubec. Slušel mu.

„Zhřešil jsi, Moone," zařval. „A teď jsi můj a já budu tvou duši smažit v pekle na věčné časy"

Pod nemocniční postelí se rozevřela obrovská ohnivá jáma.

„Tak ty si myslíš, že jsi tvrdíš, co?" pokračoval Quinn. „Mám tam dole chlápky, co si tě smotají do kuličky a budou s tebou hrát hurling. A až skončí, já osobně tvou zakrvácenou duši rozemlu na prášek a hodím ji loveckým psům."

A pak jsme padali a padali a já slyšel jen démonický smích šéfinpektora „Lucifera“ Quinna.

Tak jo, něco z toho se asi nestalo.

„Fletchere,“ zvolal inspektor a vrátil mě do reality, kde jsem si rozhodně nepřál být. „Slyšíš mě?“

Nadzvedl jsem se a opřel o lokty.

„Ano. Bože, je May v pořádku?“

Quinn se zamračil. „Samozřejmě. Nejspíš bude postrádat kostým, ale tatínek jí jistě může koupit nový.“

Kostým. S úlevou jsem si povzdechl. Jen kostým.

„Fajn. To je dobrá zpráva. Chytili jste žháře?“

Quinn otočil židli a posadil se na ni obkročmo.

„Myslím, že ano. Dostali jsme ho hned.“

„A kdo to je?“

U dveří stáli dva policisti. Vrhli na sebe nechápavé pohledy. Nakonec inspektor promluvil.

„Zrovna se na něj koukám.“

Byla to jednoduchá věta, ale já ji nějak nemohl pochopit.

„Cože?“

„Na toho žháře zrovna koukám. Všichni na něj koukáme, kromě tebe.“

Takže všichni v místnosti kromě mě vidí žháře. Tudíž žhář je v místnosti. A žhář je...

„Ehm, počkat, počkat.“

Quinn si opřel bradu.

„Hleďme, hoši. Přijde zapírání století.“

Posunul jsem se na posteli dozadu. Já jsem ten žhář? Já?“

„Helemese, přiznání. To bylo snadné.“

Quinn si zapálil tlustý doutník a vtahoval kouř tak mohutně, jako kdyby chtěl vycucnout benzín z nádrže.

Jsem nevinný.“

„To může být pravda,“ připustil Quinn. „Ale musíme uvážit procento pravděpodobnosti. Známary štou-

ral je nalezen na místě žhářského útoku s hořící pochodní v ruce. Ve tvé pomatené mysli je nepochybně May Devereuxová zodpovědná za včerejší útok na tvou osobu a tohle je tvoje pomsta. Máš štěstí, chlapče, že se nikomu nic nestalo."

Můj život. Co se to s ním stalo?

Dovolil jsem si vyslovit jen šest slov. „Chtěl bych mluvit se svým právníkem," požádal jsem.

Žádného právníka jsem samozřejmě neměl. Bylo mi teprve dvanáct, proboha. Ale říkal jsem si, že by Quinn mohl zařadit zpátečku, kdyby věděl, že na cestě je právní pomoc. Kromě toho by se mnou vůbec neměl mluvit v nepřítomnosti mých rodičů.

Za pět minut už rodiče byli přítomni a netvářili se nijak nadšeně. Spíš zmateně a rozzuřeně zároveň. Máma mě ujišťovala, že všechno dobře dopadne, a něžně mě tahala za malíček u nohy, což byla jediná část mého těla, která mě po mém „zatčení" nebolela. Zatímco táta chodil sem a tam po pokoji a všemu a všem, včetně mě a nábytku, vyhrožoval.

„Zapomeň, co jsem řekl předtím," prohlásil. „Odtěďka máš vyšetřování zakázané. Licence je zrušená. Je ti dvanáct, Fletchere. Kdy se začneš chovat normálně?"

To bolelo víc než zlomený nos. Víím, že jsem trochu jiný, ale nikdy jsem se nepovažoval za nenormálního.

„Tohle je normální," zašeptal jsem. „Pro mě. Ve sportu se prostě neprosadím."

Táta se zastavil. „Tak jsem to nemyslel. Nechci, abys byl jako já. Můžeš být svůj, ale nemohl bys to zvládnout i bez těch příběhů pláště a dýky?"

Maminka mě zatahala za malíček. „Fletchere, slib nám, že zapomeň na to hloupé vyšetřování."

Otevřel jsem pusku, ale nevyšlo z ní ani slovo. Jak bych mohl slíbit to, co bych nemohl dodržet? Musím

zjistit, co se to tu děje. Zvědavost mě svírala jako v kleštích. Přemýšlel jsem o případu s každým nadechnutím.

Zachránil mě příchod rodinného právního zástupce Terryho Maloneho. Staral se o všechny naše záležitosti, já jsem je po něm ještě kontroloval. Kdyby Terry byl advokátem Santa Clause, ten vánoční dědoušek by dávno vyfasoval pár rozsudků smrti za vloupání.

„Takže, fajn, dobrá," začal Terry, jakmile pustil diktafon. „Probereme si to ještě jednou."

Povzdechl jsem si. „Včera v noci mě někdo napadl před domem. Podle méj teorie to mohl být Red Sharkey tak jsem zaskočil k Mayině domu, abych si vyfotil důkaz."

„A co to bylo?"

„Podlitina s jeho jménem. Zrcadlově obráceným."

Terry vylovil z kapsy svého tvídového saka foťák na jedno použití.

„Mohli bychom se na tu podlitinu podívat?"

Máma se málem zhroutila. „To tedy rozhodně nemohli!" vykřikla. „Vždyť je to pod obvazem."

„Aha," zklamaně řekl Terry. „Tak proč jsi se rozhodl podpálit Mayin taneční kostým? Jsi pyroman?"

„Nic jsem nepodpálil," vyprsknul jsem rozhořčeně.

„Samozřejmě že ne, zlatíčko," uklidňovala mě máma a plácla právníka přes rameno. „Proč to říkáš, Terry?"

„Víte přece, jaká je policie," namítl Terry nevinně. „Budou se dohadovat o každíčký detail. Kromě toho jsem doufal, že mi tentokrát Fletcher poví pravdu."

Já říkám pravdu," protestoval jsem poněkud pro-
nikavě.

„No dobře, proč jsi tedy vykřikoval pod oknem u sousedů?"

„Spletl jsem si dům."

„Ty vážně očekáváš, že ti někdo bude věřit, jak sis

spletl dům, když jsi předevčírem šel do toho správného?"

„Byla tma. U obou je kašna." Nejistě. Pateticky.

„Tak jo," vzdychl Terry Jdeme dál. Jak vysvětlíš, že tě našli kousek od ohně s pochodní v ruce?"

Stejná otázka hlodala i mě.

„Musel mě tam odtáhnout."

„Kdo?"

„Pravý žhář. Pamatujete, pane Malone?" Už to začínalo znít provinile, dokonce i mým uším.

„Dobrá, dobrá. Takže žhář tě odtáhl k ohni a co pak?"

„Pak mi strčil do ruky pochodeň a nechal mě tam, až přijde policie."

Terry nahlédl do svých poznámek. „To jsi mi vyprávěl i po telefonu. Alespoň se držíš jedné verze. Nevěřili byste, kolik mých klientů nedokáže vyprávět jeden příběh dvakrát stejně."

„To není žádná verze, ale pravda."

Terry se smutně usmál. „Kdybych dostal šesták po každé..."

V hlavě mi bušilo čím dál víc.

„Vaří z vody," prohlásil jsem. „Nemají žádný přesvědčivý důkaz."

Terry zamrkal. „Kromě motivu, příležitosti, otisků prstů a DNA."

Na okamžik mi luply nervy. „Co vlastně chcete, Terry? Řekněte mi to a já vám to dodám. Chcete, abych vytáhnul jako svědka králíka z klobouku? Nebo bych třeba mohl vrátit čas a přehrajeme si záznam celé situace? To by se vám hodilo?"

Nerad to přiznávám, ale tenhle výbuch jsem doprovodil hysterickým smíchem. Žádné uchichtnutí, ale pořádný řehot. Když jsem se dostatečně vzpamatoval, Terry se na mě uznale zadíval.

„Šílenství," pochválil mě. „To beru."

Kapitola 7

ÚTĚK
Z VĚZENÍ

Po pár dnech podezřívavých pohledů sester mi doktor Brendan sundal obvaz a dlahu.

„Žádný otřes mozku," prohlásil. „A rentgen neukázal ani zlomeninu lebky. Viděli jste někdy ty filmy, kde padouši vymlátí z kladného hrdiny duši?"

Já jo," ozval se seržant Murt Hourihan, který pro mě ten večer přijel.

„Tak přesně to se přihodilo Fletcherovi," dokončil doktor.

Murt se rozchechtal tak, až si musel sednout. Mně to tak legrační nepřipadalo. Navíc jsem to už jednou slyšel.

Posadili mě do kolečkového křesla a odváželi chodbou. Připadal jsem si jak Hannibal Lecter na vycházce. Sestřičky a praktikanti postávali po chodbách a šeptali si věty jako: Nenechávejte v jeho blízkosti sirky. Byl jsem rád, že odcházím, i když mě čekal výslech na policejní stanici.

Rodiče souhlasili pod podmínkou, že u výslechu budou oni i Terry Malone. Potom se měl inspektor Quinn rozhodnout, zda má dostatek důkazů, aby poslal spis vrchnímu státnímu zástupci. Doufal jsem, že se celá záležitost za pár hodin vysvětlí.

Murtovo policejní auto parkovalo před hlavním

vchodem. Sám jsem se přesunul z křesla na zadní sedadlo. Murt vyrazil a netrpělivě houkal na postarší pacienty přecházející na zebře.

Minuli jsme Mayin dům. Nepřišla mě do nemocnice navštívit. Proč taky? Pravděpodobně si myslí, že jsem náměsíčník, který jí podpálil taneční kroj. A i kdyby ne, její tatík už mě určitě vyškrtnul ze seznamu vítaných návštěvníků.

„Georg Montgomery podal stížnost," oznámil mi Murt přes rameno.

„Kdo?"

„Plukovník Montgomery, soused Devereuxových. Kvůli nedovolenému vniknutí na cizí pozemek. Telefonoval Quinnovi domů hned, jak ses ukázal před jeho domem."

Zaúpěl jsem. „Myslel jsem, že jsem—"

Jo, jasně, na zahradě u May Devereuxové." Murt si hlasitě vyčistil nos. „Co se děje, Fletchere? Procházíš nějakým rebelským obdobím?"

Narovnal jsem se. Jasně že ne. Všechno to je omyl. Napadl mě Red Sharkey Nejspíš i založil ten požár."

„Red Sharkey, jo? Vyslechli jsme ho. Celou noc byl doma. Rodina mu to dosvědčila. A když jsme u toho, jeho otec požádal o ochranu pro případ, že bys šel po jeho synovi. Co se týče toho napadení, Redovu hurlingovou hůl jsme našli u vašich sousedů na zahradě. Při troše štěstí dáme dohromady krev a otisky prstů a dostaneme ho alespoň za tohle, ale ty máš rozhodně na krku ten požár."

V nose mi cukalo. „To je směšné, seržante. Znáte mě. Tomu přece nemůžete věřit."

Murt pokrčil rameny. „Na tom nezáleží. Pokud jde o Quinna, případ je vyřešený. Už poslal tvůj spis na státní zastupitelství."

„To není fér," zuřil jsem. „Měl se rozhodnout až po výsledku."

„Asi nechtěl zmeškat večerní poštu. Nedělej si starosti, Fletchere, ještě jsme neprohráli. Já se svého nejlepšího civilního konzultanta jen tak snadno nevzdám."

Murt najednou popotáhl nosem.

„Cítíš to?"

Za chvíli jsem to také ucítil. Dovnitř pronikal černý dým. Murt nasával výpary.

„Řekl bych, že to je olej. Asi je někde díra v motoru."

Je to nebezpečné?" zeptal jsem se.

„To si piš," odvětil Murt konverzačním tónem. „Motor by mohl bouchnout."

Zajel k chodníku a zastavil ve druhé řadě vedle jiného zaparkovaného vozu.

„Všichni ven."

Murt otevřel dveře a usadil mě na chodníku dvacet metrů od vozidla. Kouř se vlnil zpod kapoty a halil celé auto.

Murt na mě mrknul. „Předpokládám, že ti můžu důvěrovat. Nezdrhneš, že ne, Fletchere?"

Napůl jsem se rozesmál. Sotva jsem se zmohl na to, abych se postavil, natož abych běžel.

Dým houstnul. Zdálo se, že Murtovi to nevadí. Vrhel se doprostřed kouře a vyhrnul si rukávy. Nepochybně nasává každý den v místnosti pro výsledky ještě horší kouř z doutníků.

Vůbec mě nenapadlo, že bych mohl zdrhnout. Takové věci se prostě v Locku nestávají. V našem městě se nikdo nezachránil od té doby, co otec Bannet Roche vysekal mladého Billa „Řezníka" Turnera z polepšovny aby mohl nastoupit v okresním finále v hurlingu.

Co se stalo, mi došlo, až když u mých nohou zastavilo horské kolo. Vzhlédl jsem a podíval se na cyklistu, který měl na hlavě pruhovanou kuklu staženou přes uši.

„Nasedej, Půlměsíci," vyzval mě. Ten hlas jsem až moc dobře znal.

„Sharkey!" vyrazil jsem ze sebe.

„Možná," odpověděla postava.

Popadl jsem pár kamínků ze silnice a hodil je po něm. Šutry neškodně prolétly dráty v kole.

Red si vyhrnul kuklu. „Ty tedy fakt umíš lidem pomáhat."

„Pomoc!" vykřikl jsem, příliš rozhořčený na to, abych se bál. Skoro. „Napadl jsi mě, založil jsi požár v Mayině zahradě. Je sucho, mohl se rozšířit."

Red seskočil z kola, kopnul do stojánku a pak si dřepnul vedle mě.

„Hele, Půlměsíci, o těch písmenech na tvý ruce jsem slyšel, ale hůl mi někdo ukradnul, jasný? Někdo to na mě chtěl hodit. To samý se stalo tobě. Já vím, že na to, abys založil oheň na zahradě, nemáš."

„Díky."

„Neděkuj. To není poklona."

„Taky jsem to tak nebral."

Ulicí se neslo Murtovo klení.

„Musíme jet," naléhal Red.

Nebyl jsem ještě přesvědčený. Jak ti mám věřit? Zatím jsem od tebe slyšel jen samé urážky a výhrůžky. Celá tvoje rodina má minulost zlodějů, podvodníků a násilníků."

Red se ohlédl směrem k policistovi. „Zapomeň na to, Půlměsíci. Jestli zase nasedneš do toho auta, je po všem. Tvoje velký vyšetřování skončilo. A tomu, kdo si s námi pohrává, to projde."

„S námi?"

Red protočil panenky. „Zachraňuju papouška, dobřej bože. Jo, s námi. S tebou, se mnou, s May, April. S námi."

Zvědavost začala probleskovat mezi nejistotou. Pravda, tahle osoba mi vyhrožovala, ale když pojedu

na policejní stanici, obviní mě ze založení požáru a pravý pachatel vyvázne bez trestu. A kdyby oheň založil Red, proč by mě zachraňoval, když vina má padnout na mě? Tahle otázka vyžadovala odpověď.

„Proč, Rede? Proč mi chceš pomáhat?“

Red sklopil oči. „Stydím se, jak jsem ti onehda strčil tu hůl pod krk. Vypěnil jsem.“

Hezký pokus, ale musí v tom být ještě něco jiného.

„A?“

„A kdyby mi přišli to napadení, šel bych asi do děcáku. A to fakt nechci.“ Podruhé jsem v Redových očích zahlédl jakási muka. „Nechci, aby se můj život ubíral tímhle směrem, ale stejně to tak dopadá. Myslel jsem, že když se budu prostě držet stranou, zvládnou to. Jenže Sharkeyové jsou jak magnet na průšvihy. Tys mě do toho dostal, tak nás teď oba dva ze všeho vysekej. Jsi detektiv.“

Instinkt mi napovídal, že Red mluví pravdu, ale ještě mezi námi bylo něco, co jsem nemohl nechat jen tak.

Jestli mám být detektiv, potřebuju odznak.“

Red chvíli studoval mravence lezoucího po asfaltu, pak vytáhl odznak z kapsy a hodil mi ho k nohám.

„Promiň,“ omluvil se s pohledem pořád upřeným k zemi. „Ztratil jsem hlavu. Neměl jsem ti ho brát. Chci říct, žeš měl pravdu. Herod ukradnul ten organizér, i když to nikdy nepřizná.“

Zvedl jsem odznak a vyleštil ho o košili. Už jen to, že jsem ho zase držel, mi dodalo lepší pocit.

Opodál Murt Hourihan zjistil, že mu někdo do motoru hodil hadr od oleje. Popadl ho a mrsknul s ním na zem. Nejdřív si pomyslel, že to udělal nějaký šílenec. Pak ho napadlo, že šlo o záměr.

Vystrčil hlavu z dýmu a zašilhal na svého zatčeného.

„Hej!“ vyprsknul. „Co se to tady děje?“

Red si rychle stáhl kuklu. Jedeš, nebo ne?“

Murt se dal do běhu.

„Poslední možnost, Půlměsíci. Byly ty řeči o detektivovi jen kecy, nebo to myslíš vážně?"

„Ani se nehni, Fletchere!" zavolal Murt hlasem zastřeným kouřem. „Zůstaň, kde jsi!"

Red odkopl stojánek. „Vsadím se, že tvůj spis už odeslali. Vsadím se, že rodičovskej výbor se už ve škole sešel na krizovým jednání, aby se ujistili, že nebudeš mít špatnej vliv na ostatní. Tak se to dělává, víš."

Všechno se seběhlo moc rychle. Rád bych si to promyslel. V klidu. Opravdu se to všechno stalo? Pokrčil jsem prsty a bolest mi proběhla až do nosu. To odpovídalo.

Red vykukoval otvory v kukle. Já jsem to neudělal, Půlměsíci," prohlásil. „Vzal jsem ti odznak a mrzí mě to. Ale nenapadnul jsem tě, ani nezaložil požár u May."

Napřáhl ke mně ruku.

Je tu tajemství, Půlměsíci, a já vím, že ho dokážeš vyřešit."

Tajemství. Magické slovo. Popadl jsem Reda za ruku a on si mě hodil na sedačku kola jako důstojník jezdecktva, který zachraňuje padlého kamaráda.

Pevně jsem se chytil. Red se opřel do pedálů a šlapal jako o závod, abychom unikli Murtovi. Bolest se mi zabodávala do nosu s každou dírou na silnici.

„Vy budižkničemové!" sípal Murt. „Vraťte se, jinak vás čeká učiněné peklo! To mi zaplatíte!"

Učiněné peklo. To mi zaplatíte. Ty fráze mi vězely v hlavě ještě dávno potom, co Murtovo sípání zesláblo v dáli. Zrovna jsem utekl policii. Čeká mě učiněné peklo. A já budu držet v ruce účet.

Kapitola 8
U SHARKEYOVÝCH
DOMA

Red se vydal domů oklikou, vláčel mě přes hory a doly, než konečně zamířil ke svému domu. Když jsme k Sharkeyovým dojeli, slunce pomalu zbarvovalo mraky do oranžova a všichni pod deset let už leželi v posteli.

Dům Sharkeyových byl ten nejslavnější dům na jihovýchodě. Kdysi patřil americkému filmaři Walteru Staffordovi, ale ten ho prohrál v pokeru s Redovým dědečkem. Od té doby okolní pozemky zastavěli developři, jen starý dům zůstal nedotčený. Hrdá, ale trochu zchátralá napodobenina tudorovského panství uprostřed tuctu skoro stejných domů.

„Tohle místo musí stát jmění,“ zašeptal jsem, zatímco Red bez šlapání sjížděl k zadnímu vchodu.

Pokrčil rameny, což je na kole celkem nebezpečné. „Možná. Papá by ho nikdy neprodal. Máma ten dům milovala.“

Redova matka zemřela před několika lety. Pořád si pamatuju ten den, kdy mu to v jídelně oznámili. Red pokračoval v jídle. Když dojedl poslední sendvič, zmačkal staniol a hodil ho do koše. Pak jsme ho tři měsíce neviděli. Pokud si vzpomínám, nikdo se nikdy Reda nezeptal, jak mu je. Nepatřil právě k družným osobám.

Slezli jsme z kola na dvoře dlážděném rozpraskanými dlažebními kostkami. Skulinami vyrážel plevel a syčelo na nás asi tucet koček. Černé zadní dveře vypadaly bytelně. Hrany měly oštípané tak, že jste mohli vidět duhově barevné proužky nátěrů vespod. Stoletá vrstva.

Red postavil kolo ke zdi a pak se ramenem opřel do dveří. Kuklu si nechal na hlavě a mně připadalo, že je v ní spokojený. Jako kdyby ji na sobě neměl poprvé.

„Papá o tobě ještě neví, Půlměsíci," řekl a stáhl si vlněnou škrabošku z hlavy. „Takže se zatím drž stranou."

„Stranou? Myslел jsem, že máš plán."

„Mám jen začátek. Útěk. Myslел jsem, že zbytek už vymyslíš ty, frajere."

„Jmenuju se Fletcher, Rede."

„Vážně? A jak se jmenuju já?"

Čekal jsem, až mi můj mozek dodá žádanou informaci, ale nepřicházela. Netušil jsem, jak se Red doopravdy jmenuje. Říkalo se mu tak od jeslí.

Red na mě mrknul, dosáhl svého. Netušil jsem proč, ale on to považoval za důležité.

Vplížili jsme se do domu. Stropy byly vysoké, jak ve starých domech bývají, pokryté prastarými tlustými tapetami, které se u stropu odlepovaly a kroutily. Red mě strčil do komory.

„Zůstaň tady, dokud pro tebe nepřijdu," zašeptal. „V koutě je postel. Světlo nefunguje, ale to nevádí, protože nejspíš budeš stejně chtít přemejšlet." Do ruky mi strčil mobilní telefon. „Tohle si vem, není tam kredit na volání, ale esemesky posílat můžeš. Číslo je zablokovaný, takže ti nikdo nemůže zavolat zpátky."

Dveře se pomalu zavřely a já zůstal ve tmě, sám v domě člověka, u něhož jsem si nebyl jistý, jestli mu mám věřit. Pociťl jsem kolem žaludku nával strachu. Co

jsem to udělal? Stal jsem se uprchlíkem skrývajícím se v jámě lvové.

Lehl jsem si na postel a všechny moje bolesti a strasti se ozvaly. Zbytky utišujících léků mi ještě proudily v žilách, ale jen tak, aby mě uspaly. Přidržel jsem si telefon blízko u obličeje jako svíčku a znecitlivělými prsty jsem vytíkal zprávu.

HZL, JSEM OK, ŘEKNI M. A T., AŽ SI NEDELAJÍ STAROSTI. BRZY SE VRÁTÍM. MUSÍM NAJÍT ŽHÁŘE. F.

Odeslal jsem zprávu Házel. Co se to stalo? Takhle se obvykle detektivní případy nevyvíjejí. Měl bych sedět v kanceláři, skloněný nad stolem a zkoumat důkazy. Tak to popisuje Bernstein ve své rukověti. Jenže příručka není realita. Tohle je reálný svět a já se pěkně topím v průšvihů a ani jsem neměl čas okusit, jak studená je voda.

Mrštil jsem telefonem do kouta a zavřel oči. Nechal jsem je pevně zavřené, dokud jsem nakonec neupadl do hlubokého spánku, ve kterém mě pronásledovaly sny o zuřících požárech a zlomených kostech.

Probudil jsem se a ucítil, jak mi pod víčka pronikají sluneční paprsky. Příjemně hřály, a tak jsem ležel a vychutnával si ten pocit. Konečně trocha klidu. Chvilka, v níž naplánuju další vyšetřování.

Něco mě zatahalo za nohu. Podíval jsem se dolů. Malé zamazané dítě mi zouvalo boty. Chlapec byl Redovou miniaturní kopií, s rudými vlasy a šlachovitou postavou. Herod před pravidelnou týdenní očistou.

„Co to děláš?“ zaskřehotal jsem.

Herod se nevzrušeně ohlédl. „Umíráš. Na co by ti byly boty?“

Já neumírám. Běž pryč!”

Herod se narovnal, hlava mu sotva dosahovala do úrovně matrace.

„Ty jdi pryč. Tohle je náš dům. Pryskyřníky, pama-tuješ, ty čmuchale jeden?“

Vyrval jsem mu boty. „Odejdu daleko, hodně daleko. Vsad' se. A příště si dávej bacha, kam šlapeš.“

Pomalů jsem se posadil a překvapeně jsem zjistil, že mě hlava skoro nebolí. Když jsem ale uviděl zařízení místnosti, usoudil jsem, že by se mi bolest mohla vrátit, pokud tady ještě chvíli zůstanu. Přehoz byl sflikovaný z tisíců odstřížků jiných příkrývek v zářivých barvách. Ze zdí svítila zuřivě zelená barva, která bývá obvykle spojovaná s Karibikem, a závěsy byly ušité z nějaké kovové fólie.

Ve světle nového dne mi útěk připadal naprosto směšný. Policie by se byla dala přesvědčit rozumnými argumenty. Nakonec, jsem slušný student ze slušné rodiny. Ted' už ne, opravil jsem se. Opustil jsem školu i rodinu. Jen proto, abych vyřešil tajemství. Neexistovala cesta zpět k pohodlnému životu, jedině když se mi podaří to tajemství vyřešit.

„Myslel jsem, že chceš odejít," ozval se Herod a okusoval si nepřítomně bradavici na prstě.

„Žádný strach. Zmizím co nejdřív. Jen si potřebuju promluvit s Redem. Kde je?“

Kluk ukázal prstem za záda. „V kuchyni. Čekaj na tebe. Tři.“

Tahle zpráva mi v žaludku rozproudila kyselé bubliny. Klan Sharkeyových na mě čeká a pravděpodobně mě neuvítají horkou čokoládou a croissanty.

Herod vyšel z místnosti a já za ním. S každým krokem se mi můj svět vzdaloval.

Zahnuli jsme do tmavé chodby a skrz obdélník světla jsme vešli do kuchyně s kamennou podlahou. Sharkeyovi seděli kolem obrovského stolu a skláněli se nad vrchovatými talíři párků se slaninou. Tiše

jsem stál a nikdo si mě na krátký krásný okamžik ne-
všímal.

Pak si Herod hlasitě odkašlal a tři Sharkeyovi po-
malu otáčeli hlavy mým směrem jako věže od tanku.
Znal jsem je do detailů. Přečetl jsem si spisy všech
tří. Nikdo se neusmíval.

Red na mě mrknul. Hrál si na suveréna, ale tvářil se
spíš ustrašeně.

Byl tam samozřejmě Papá, mohutný, vlasatý, plno-
vous mu vyrůstal těsně pod očima. Jeho spis mohl
tloušťkou konkurovat kmenu sekvoje. Stihl se namo-
čit do všech lumpáren od nelegálního obchodování až
po pytláčení s humry.

Seděla tu i Redova velká sestra Genie. Nápadně hez-
ká, se všemi typickými znaky Sharkeyových, rudými
vlasy a nedostatkem vkusu. Kdysi byla sólovou zpě-
vačkou dívčí skupiny Sharkey attack. Podařilo se jim
v místním měřítku získat celkem slušné množství fa-
noušků. Předtím, než Genie zmydlila jednoho obdi-
vovatele mikrofonom a vyrazila mu čtyři přední zuby.

„Dobrá,“ pozdravil jsem nejistě.

Papá vstal. Byl vysoký, takže jsem mu viděl akorát
na břicho a vousy.

„To je on?“ zahřímal hlasem komentátora filmových
trailerů.

Red přikývl. Jo, Papá. To je Půlměsíc. Tedy chci říct
Fletcher Moon.“

Papá se sklonil a zavrtěl hlavou, jako kdyby nevěřil
svým očím.

„Tenhle mrňavej flíček, že mě vyšetřuje?“

Red vyskočil a zatahal otce za rukáv.

„Nejde o skutečný vyšetřování. Je to spíš jen jako.“

Red na mě mrknul. Nezvorej to, jako kdyby tím mrk-
nutím naznačoval.

Je to pravda?“ zeptal se mě Papá. Je to jen jako?“

„Ano,“ spustil jsem, ale pak jsem v kapse ucítil tíhu

svého odznaku. „Vlastně ne. Je to opravdické vyšetřování. Mám odznak a zápisník. A já na vašem místě bych se bál, kdybych věděl, že vyšetřuju já.”

Papá se zamračil. „No, kdyby tys byl na mém místě a vyšetřoval jsi, tak to by ses honil za vlastním zadkem.” A po téhle poznámce následoval výbuch smíchu, který by vyděsil i smečku vlků. Red se smál také, s úlevou. Pokusil jsem se přidat, ale vydal jsem ze sebe jen pár přerušovaných skřeků jak v morseovce.

Smích zeslábl, ale ne úplně. Papá mě zřejmě nepovažoval za hrozbu. Nevadilo mi to. Tuhle chybu dělalo hodně dospělých.

„Sednout,” zaburácel.

Posadil jsem se.

„Máš hlad?” zeptal se. Nebyl jsem si jistý, jestli mě chce nakrmit, nebo sníst.

„Půlka grapefruitu by mi stačila.”

Genie naložila na talíř hromadu opečených párků a poslala ho po stole jak létající talíř. Několik vteřin se přede mnou otáčel a ohodil mi košili omastkem.

„Ale párky mám taky rád,” připustil jsem a pokusil se usmát.

Jedl jsem pomalu a cítil při tom, jak mi čtyři páry očí vyvrtávají díry do hlavy. Nikdo nemluvil a moje žvýkání se zdálo hlasitější, než když se farmář brodí bahnem na poli.

Chvilí jsem se tím trápil, ale pak jsem zjistil, že mám hlad jako vlk a že párky jsou výborné. Rychle jsem zhltnul tři, ten třetí s krajíčkem chleba.

„Že tys ale upejpavej chlapec,” poznamenal Papá, když jsem dojedl.

„Omlouvám se,” zamumlal jsem, „ale posledních pár dní jsem jedl jenom nemocniční stravu.”

„Aha, tam jsi pověděl policii, že tě napadl můj syn.”

„Tenkrát jsem si to myslel,” odpověděl jsem s plnou pusou.

Papá seděl v čele stolu a upřeně na mě zíral zpod obočí, kterým by se jako došky dala pokrýt střecha slušně velké chaty. Jeho vážný výraz nabral zase na síle.

„A co teď?“

„Teď myslím, že to na nás někdo svedl. Na Reda to napadení a na mě žhářství.“

Papá si strčil do pusy obrovský párek. Ale ani se cestou dovnitř neotřel o koutky úst.

„Nechápu, co to má společného se mnou, Půlměsíčku. Policie se nás snaží obvinít už dlouhý roky a já teď jako čirou náhodou potřebuju, aby mě z toho vysekal nějaký zakrslej detektiv. Zakrslej detektiv, který tvrdí, že celá tahle rodina má, a teď cituju, minulost zlodějů, podvodníků a násilníků.“

Poslední sousto mi zaskočilo v krku.

„Když to řeknete takhle, vypadá to ošklivě,“ připustil jsem. „Na svou obranu musím říct, že opravdu máte pověst zlodějů a podvodníků. Možná jsem se spletl s těmi násilníky.“

Papá hvízdal. „Zloděj a podvodník?“

Najednou jsem se cítil nezranitelný, jako kdyby se mi to všechno jen zdálo. „No, byla doba, kdy třeba Red nakrmil Byrneovy ohaře před závodem bílým chlebem.“

Red se zahihňal. Nemohl si pomoci, i když se snažil polepšit se.

„A to ani nemluvím o tom, jak Herod ukradl v lunaparku v Tramore závodní kachničku.“

„Kvák, kvák,“ ozval se Roddy.

„A Genie vybírala na confirmaci až do osmnácti.“

Genie mrkla. „Příští rok budu taky vybírat.“

„Buď zticha,“ zařval Papá. „Už tak jsem z tohohle kluka v domě nervózní.“

Red zase zatahal otce za rukáv. „Papá, když se nezbavím toho obvinění, mohli by mě vám vzít. Já vím,

že se občas zapletu do rvaček, ale žádnéj Sharkey by se neplížil někde nocí a nemlátil zakrslíky, jako je Půlměsíc. I když ho nepodceňuj. Je prťavej, ale ostrej jako břitva. Vyhmátnul Roddyho, když ukradnul Belle organizér."

Herod bouchnul dlaněmi do stolu a zakabonil se. Vypadal jak zrzavá opička.

„Nevzal jsem tu blbou věc!" protestoval. „Půlměsíc to na mě hodil. Byla to bouda!"

Sharkeyovi se dali do smíchu, všichni kromě Heroda.

„Samozřejmě," řekl Papá. „Kdybych dostal šesták po každý, když tohle řekneš, koupil bych si Dublinskou jehlu a nakrmil parkovací hodiny na měsíc dopředu drobnýma."

Vzal si další párek a namířil třesoucí se uzeninou na Reda. „Máte dvacet čtyři hodin na to, abyste si hráli na Sherlocka Holmese. Potom jde Půlměsíček domů. Jeho rodiče musej bejt strachem bez sebe. Nechci k těm všem zločinům přidat ještě obvinění z únosu."

Zamračil jsem se. Dvacet čtyři hodin. To není moc času na vyřešení důležitého případu.

„Budu potřebovat svoje věci. Laptop a zápisník."

„Žádněj problém," prohlásil Red s lehce prohnáným výrazem. „Pojď za mnou."

Vedl mě chodbou kolem tuctu lampiček ve tvaru Ježíšova svatého srdce s plameny do zadního pokoje. Na rozdíl od místnosti, kde jsem předtím spal, tahle byla zařízená celkem vkusně. Vlastně...

„To jsou moje věci!" vykřikl jsem a popadl do náručí svou peřinu. „Tys vykradl náš dům!"

„Napadlo mě, že budeš potřebovat svý detektivní nádobíčko," bránil se Red. „Řekl jsem Genii a Roddy-mu, aby přinesli jen počítač a papíry ze stolu nebo spisy. Nechali se trochu unýst."

Vzal jsem do ruky lampičku. „Neublížili nikomu?"

„Kdepak. Rodiče byli celou noc venku a hledali tě. Klaplo to skvěle.“

Měl jsem pocit, jako kdyby se mi srdce rozpadalo na popel, který vítr nenávratně roznášel po celém okolí. Způsobil jsem bolest rodičům.

„Musím jít domů,“ zašeptal jsem.

Red mi opatrně odebral lampičku z ruky. „Za dvacet čtyři hodin, Půlměsíčku. Jakmile vyřešíš tenhle případ.“

„Copak já můžu něco vyřešit?“ zapochyboval jsem zoufale.

Red pokrčil rameny a zamířil zpátky do kuchyně. „Ty jsi detektiv, Moone. Porad' si.“

Šel jsem za ním a rozhodil ruce. „Nemůžu vystrčit nos z domu, jinak mě zavřou.“

Redovi zacukalo obočí, jako kdyby měl odpověď na každou otázku. „Mám plán.“

Jaký plán?“ Najednou jsem znervózněl.

„Vlastně na to přišla Genie. Dělali jsme na tom celou noc. Je to jednoduchý. Staneš se jedním z nás. Sharkeym. Nikdo si tě nebude moc prohlížet.“

Ten plán se mi zrovna nezamlouval. „To sotva může vyjít.“

Najednou kolem mě začala pobíhat Genie jako nějaká prodavačka.

Jasně že to vyjde,“ prohlásila. „Opálení vypadá slušně.“

Jaké opálení?“

Genie mě vzala za ruku a dovedla mě k velkému zrcadlu. Skoro jsem si nevšiml, že zrcadlo pochází z mého pokoje.

„Už vypadáš jako jeden z nás.“

Žaludek se mi sevřel hrůzou. Nemohl jsem se odhodlat, abych se na sebe podíval.

„Dělej,“ pobídla mě Genie. „Není to tak strašný.“

To by mě možná povzbudilo, kdyby se ovšem všichni kolem nesvíjeli smíchy.

„Ne, to ne!“ vyjekl jsem, protože jsem se UVIDĚL.

Někdo mi ostříhal tmavé vlasy, když jsem klimbal pod vlivem utišujících prášků, a to, co zbylo, obarvil na červeno.

A to ještě nebylo to nejhorší. V levém uchu se mi klátíl velký stříbrný pirátský kruh. Genie do náušnice cvrnkla nehtem zdobeným flitry. Zacinkalo to.

„Znamení kvality,“ prohlásila. „Myslím, že ti sluší.“

Pleť jsem měl o několik odstínů tmavší než obvykle. Zkusil jsem si barvu setřít, ale odolávala.

„Falešný opálení, jaký používají v Hollywoodu,“ vysvětlila mi Genie. Je to trochu flekatý, protože jsem neměla dost času na zvlhčení pleti. Nesmyje se to nejmíň tejdén. Kolena a lokty budeš mít hnědý pár tejdénů. Na krabičce se píše, že se to nemá dávat na obličej, ale když tě to doteď nespálilo, tak to snad bude dobrý. Oukej?”

Nos jsem měl ještě oteklý a díky tomu, červené hlavě a tmavé barvě v obličejí jsem vypadal jako někdo úplně jiný.

Genie mi vyhrnula rukávy a ukázala tetování na předloktí.

„Nešil, Půlměsíčku,“ varovala mě, když jsem začal zrychleně dýchat. Je to jen henna. Za pár tejdénů to vybledne.“

Zvednul jsem ruku a přečetl si nápis. „Ne iks?“

„Nekřížte mi cestu,“ opravila mě Genie maličko rozladěně. „To je křížek.“

Byl jsem vážně rád, že druhou ruku mám v obvazu, protože bůhví, co by s ní Sharkeyovi provedli.

Red se ke mně prodral a vzal mě kolem ramen.

„Pamatuješ na hřišti? Jak jsi říkal, že bys uměl žít můj život?“

Přikývl jsem. Pamatoval jsem si to.

„Tak teď máš šanci.“ Red si mě odstrčil na vzdálenost paže a zazubil se. „Vítej do rodiny, Půlměsíci.“

Nejenže jsem překroutil zásady vyšetřování, já jsem přímo podupal rukověť, rozcupoval jsem stránky a kousky spálil. Místo abych se držel mimo, sám jsem se stal případem. Tím se všechno změnilo. Teď závisela moje budoucnost na výsledku vyšetřování. Nešlo jen o práci, ale i o život.

Pokusil jsem se soustředit, ale pořád se mi hlavou honily vzpomínky na rodiče.

Dvacet čtyři hodin, opakoval jsem si. Dvacet čtyři hodin.

Pokud se mi nepodaří ten případ vyšetřit, zůstanu napořád bláznivým malým klukem, který se přichomýtl k ohni a hrál si na detektiva. Rozhodl jsem se udělat to, co dělám vždycky, když mě život nechce nechat na pokoji. Pohroužil jsem se do počítače.

Sharkeyovi měli širokopásmový internet. Ne že by za něj platili, ale napíchli se na signál od sousedů. Otevřel jsem prohlížeč a připojil se na policejní stránky. Po pár kliknutích jsem si stáhl všechny zářijové případy, které nebyly připisované Sharkeyovým. Doma jsem to neudělal, protože by to trvalo dlouho a zablokoval bych tím linku. Takhle mi to zabralo sotva pět minut.

Prohlížel jsem spisy a hledal něco neobvyklého. Něco, co může dospělému připadat triviální. Asi po půlhodině rychločtení mě zarazilo spojení „čokoládová zpráva“. To bylo rozhodně podivné. Otevřel jsem soubor a přečetl si následující výpověď:

Oznamovatelka:

Maura Murnaneová, 18 let

Vydržela jsem bez čokolády celou věčnost. Šest měsíců a tři dny, to je půl roku. Trik byl v tom, že jsem se vyhýbala její blízkosti. Doma jsme žádnou neměli. Do obchodů jsem nikdy nešla sama a máma mě přinutila

odejít z místnosti pokaždé, když v televizi běžely reklamy. V místních novinách o mně psali jako o nejšťihlejší osobě roku.

Čokoláda. Vydržela jsem bez ní. Stranila jsem se jí. Potom, jednoho dne, se mi začala ukazovat. Probudila jsem se a na polštáři ležela tyčinka Mars. Myslela jsem, že se mi to zdá. Zavřela jsem oči, ale když jsem je zase otevřela, pořád tam ležela. Jako vyzývavá čokoládová pusa. To nejsladší přání dobrého rána, jaké může být. Vyskočila jsem z postele a běžela dolů. Musel to být vtip. Práce mladšího bráchy. On je takový. Jednou přivázal mého psa k nárazníku u autobusu. Máma tyčinku vyhodila, ale druhý den tam ležela další. A pak zase a zase. Jako kdyby mě pronásledovaly čokoládové nadpřirozené bytosti. Ale já jsem odolala. Byla jsem dobrá. Tak se do mého pokoje nastěhovala máma, aby se pokusila chytit toho, kdo tam tyčinky dává. Tyčinky Mars se najednou přestaly objevovat. Doufala jsem, že je po všem, až do toho dne, kdy jsem si chystala sendvič k obědu. Černý chleba, libová šunka a nízkotučná majonéza. Položila jsem ho na stůl, ale když jsem do něj pak - tak za deset vteřin, přísahám - kousla, místo šunky v něm byla mátová čokoláda After Eight. Chutnala skvěle, dokonce i s majonézou. Od té doby jsem do těch sendvičů blázen. Majonéza s mátovou čokoládou.

Pod to jeden z vyšetřovatelů připsal poznámku.

Nejde o závažný případ. Matka děvče donutila, aby podala oznámení. Maura možná tajně ujídá čokoládu a všechno si vymyslela, aby neměla problémy.

Já jsem o tom, na druhou stranu, nebyl tak přesvědčený. Dalšího mladého člověka z Locku někdo zasáhl do slabého místa. Seznam se rozrůstal: April, May, Red, MC Coy, Maura Murnaneová a samozřej-

mě i já. Existuje tu nějaké spiknutí. Byl jsem si tím jistý.

Děti Sharkeyovy se očividně příliš často dívaly na televizi. Shlukly se kolem mého počítače a čekaly, že rozmotám tuhle šarádu po pár kliknutích.

„Musím jít ven," oznámil jsem.

Red zamířil do svého pokoje. „Přinesu ti nějaký svý oblečení."

Genie byla zklamaná. „Nechceš sestavit profil zločince?"

„A z čeho?"

„Z důkazů, který si stáhneš ze satelitu. Copak se nedíváš na Kriminálku Las Vegas?"

Zatnul jsem zuby. „Nejdřív musím navštívit místa činu, než budou ještě víc znehodnocená."

Herod bouchnul Genii do ramene. „Ty huso, musí navštívit místa činu."

Genie na oplátku praštila svého malého brášku kartáčem na vlasy. „To já vím, Roddy. Nesahej na tu bundu. Ještě jsem z ní neodstříhla bezpečnostní kód."

Red se vrátil s tričkem s nápisem AC/DC a červenou teplákovou soupravou. Leskla se tak, že se mi zdálo, jako kdyby jiskřila elektrickými výboji.

„Obleč si to," řekl a hodil po mně balík šatů. Je čas otestovat tvůj převlek."

Z domu jsme odešli pěšky, protože dva kluci na jednom kole by odpovídali popisu, jenž nepochybně rozeslala policie. Rukáv mikiny jsem si pořádně přetáhl přes ob vaz.

O sloupek u vrat se opíral policista pro případ, že by se nebezpečný uprchlík Fletcher Moon rozhodl vykonat pomstu na útočníkovi.

Policista John Cassidy pocházel z Cobhu a sloužil v Corku. Kdyby se se mnou radil kvůli řadě vloupání

na druhé straně mostu. Navedl jsem ho správným směrem a vyinkasoval od něj krabici bonbonů Maltesers. Je to už dávno, co se mnou Cassidy mluvil, ale přece jen to byl policista a měl praxi v poznávání tváří. I těch s vrstvou falešného opálení.

„Nezapomeň," zašeptal Red koutkem úst, „teď jsi Sharkey. Lidi s tebou budou jednat úplně jinak."

Měl jsem v úmyslu proklouznout kolem Cassidyho a rukou si stínit tvář. Red nesouhlasil. Chtěl, abych převlek vystavil zatěžkávací zkoušce. Popadl mě za loket a otočil mě čelem přímo ke Cassidymu.

„Dobřej den, strážníku," pozdravil a široce se usmál. „Znáte mýho bratránka... ehm... Watsona?"

Watson? Moc vtipné.

Cassidy zavřel: „Tak Watson, jo? Vy Sharkeyové si tedy umíte vybírat jména. Genie, Herod a Watson. Nedá mi to, Rede, musím se zeptat, proč zrovna Herod?"

„Maminka chtěla nějaký biblický jméno. To bylo její poslední přání. A nenapadlo ji žádný jiný než Herod."

Red jako kdyby se zahleděl někam do dáli. Do minulosti, kdy jeho matka ještě žila a vytvářela v jejich domě domov. Chvilí snil, pak se mu vrátilo jeho poznávací znamení - suverénní úšklebek.

Cassidy obrátil pozornost ke mně. Měl jsem pocit, že mi nad hlavou bliká cedule se jménem. Věnoval mi zběžný pohled.

„Dokud budeš ve městě, koukej, ať nic neukradneš, Watstone. Nevím, jak to chodí tam, odkud jsi, ale tady v Locku se na potulný kriminálníky díváme s nedůvěrou."

Úplně jsem oněměl. Tenhle policista mě obvinil, že jsem zloděj, aniž o mně věděl cokoli dalšího, než že se jmenuju Sharkey. To bylo nactiutrhání.

Red mě šťouchnul loktem do žeber. Cassidy čekal nějakou odpověď.

Jasně, strážníku," řekl jsem rozmrzele. „Budu se držet stranou."

Cassidy na mě vrhl svoji verzi výhružného pohledu.

Jinak si tě podám."

Dívali jsme se navzájem do očí a v jeho jsem nenašel ani špetku poznání. Lidé vidí jen to, co čekají, že uvidí.

Jinak si mě podáte."

Jestli si rozumíme, nebudou žádný problémy."

„Bez obav, strážníku."

Fletcher Moon se stal prostě neviditelným jen díky náušnici a teplákové soupravě. Zatímco Watson Sharkey byl vidět až moc a označili ho za zloděje dřív, než otevřel pusu. Tak takovéhle to je být Sharkeym? V tom případě jsem se už nemohl dočkat, až zase budu Moonem.

Před domem Moonových stála řada aut. Mámin minicooper, tátovo volvo a modrobílé policejní auto. Přes tylové záclony jsem viděl, jak moje máma sedí na gauči s tváří bělejší než sníh. Byl tam i táta. Zahlédl jsem ho, jak přechází kolem okna sem a tam. Takové lidské kyvadlo. Ale nejvíc mi v paměti utkvěl obrázek, když do místnosti vešla Házel. Asi o něco požádala. O pití, nebo chtěla použít pevnou linku a táta vybuchnul. Ječel na ni, dokud se neotočila a nevyběhla po schodech. Táta nikdy nekřičel. Házel nikdy neustoupila. Co jsem to provedl své rodině? Dá se to vůbec někdy napravit?

Red mě šťouchnul do ramena - což byl jeho způsob povzbuzení.

„Klid, Půlměsíci. Bud' můžou bejt smutný ještě dvacet čtyři hodin, nebo napořád. Čeká tě práce, tak se do toho dej."

Dvacet čtyři hodin, nebo navždy. I těch dvacet čtyři hodin se bude přinejmenším zdát jako věčnost. Radši se do toho pustím. Nastal čas zachovat se jako profík.

Přikývl jsem. „Tak jo, jdeme okolo.“

Po straně domu vedla betonová zídka vysoká dva a půl metru. Házel a já jsme měli důrazně zakázáno na ni lézt a od pěti let jsme na ni stejně lezli. Teď jsme vyšplhali s Redem na zeď po opotřebovaných úchytech a opěrných bodech pro ruce a nohy. Kvůli zraněné ruce mi to trvalo déle než obvykle. Na zdi držela hlídku jedna vrána. Pták se choval jak nevinátko, dokud jsme se nepřiblížili, pak se černý oblak peří se skřehotáním vznesl. Vraní skřek mi připadal hlasitější než zvuk symfonického orchestru v plném obsazení, ale nikdo se neukázel.

Seskočil jsem přímo vedle keře, za kterým se schoval útočník, který mě napadl. Red přistál vedle mě, velmi tiše. Jako někdo, kdo je zvyklý se plížit. Uvědomil jsem si, že až do včerejška byl pro mě hlavním podezřelým.

„Už jsi tady někdy byl?“ zeptal jsem se a přinutil se usmát.

„Ne,“ odpověděl Red. „Kdybych tu předtím byl, určitě bych tu nebyl teď.“

Chvilí jsem o tom přemýšlel a nemohl jsem přijít na žádný rozumný důvod, proč by se Red vracel na místo činu se svou obětí. Leda by byl blázen, samozřejmě.

„Nebyl jsi nedávno někde u doktora? Myslím u psychiatra?“

Red prohrábl prsty trávu. Jestli hned nezačneš hledat důkazy, tak k nějakému budu muset jít.“

Chytil jsem ho za zápěstí. „Přestaň, Rede. Ničíš důkazy.“

Red se ve dřepu zhoupnul. „Tak jo, detektive. Dej se do toho.“

Zkoumal jsem okolí keře, kde musel útočník číhat. Ničeho jsem se nedotýkal, jen jsem se díval. Oči pro-
česávaly zem jak dva skenery. Od té doby už přšlo,
takže většina hmotných důkazů bude stejně spláchnu-
tá. Ale třeba na něco narazím.

Našel jsem to u kořenů keře. Jediný otisk velké
nohy.

Ukázal jsem ho Redovi. „Koukej, otisk.“

Red zamrkal. „Ten je obrovskéj. Co to je zač? Něja-
kej klaun?“

Najednou jsem pocítil strach. „Tohle je ta největší
stopa, jakou jsem kdy viděl. Musí to být dobrých pa-
desát centimetrů od špičky až k patě. Tohle je přímo
obr.“

Seděli jsme na bobku, zírali na stopu a představo-
vali si, jak velký musel být ten, který ji tam zanechal.
Nevím jak Redova fantazie, ale ta moje se divoce roze-
běhla a vykouzila muže schovaného pod černou kápi
s tváří pokrytou jizvami. Taky by mohl mít pásku
přes jedno oko a hrb.

„A kde jsou další stopy?“ zeptal se Red. „Copak se
ten chlápek snesl ze vzduchu na jedny noze?“

„Děšť,“ vysvětlil jsem mu. „Smysl stopy. Tahle se za-
chovala, protože je pod keřem.“

Red vytáhl mobilní telefon a vyfotil otisk.

„Zaznamenávám důkaz,“ prohlásil.

Usmál jsem se. „Učíš se rychle.“

*V Bernsteinově rukověti je i krátká kapitola o práci
v utajení. Na prvním řádku stojí velkými písmeny
věta: PRÁCI V UTAJENÍ SE VYHÝBEJTE. Pak Bernste-
in uvádí, že tajné úkoly patří k nejobtížnějšímu druhu
detektivní činnosti. Hlavně proto, že detektiv je často
nucen jednat proti své přirozenosti a předstírat, že je
někdo, kdo není, jinak řečeno, že je normální osoba.
Pokud vyšetřovaný zločinec má podezření, že*

tajný agent není „rovný chlap“ a je možná „proradný policejní špicl“, pak má onen tajný agent pouze čtrnáctiprocentní šanci, že přežije.

Povzbudivé. Obzvlášť, když jsem se kvůli utajení stal členem zločinecké rodiny. Průšvih na druhou.

Pak jsme se vydali na další místo činu. K domu Mercedes Sharpové. Potřeboval jsem zjistit, jestli existuje spojitost mezi tím, kdo zaútočil na mě, a ztraceným minidiskem. Pokud ano, věděl bych, že hledáme jediného pachatele. Nebo jednu skupinku pachatelů.

Když jsme tak procházeli vilovou čtvrtí, zkusil jsem napodobit Redovu chůzi, když už jsem Sharkey. Red chodil tak nějak frajersky. Všechno, co dělal, od otevírání plechovky s kolou až po prohrábnutí trávy prsty, vypadalo frajersky. Já bych to nezvládl jako on, ani kdybych na to měl dva životy. Když já otevírám plechovku, vypadá to, jako bych se bál, že vybuchne, což se taky často stává.

„Co to děláš?“ vyzvídal Red. „Někdo tě nakopnul do zadku?“

Bláhově jsem se odhodlal mu povědět pravdu. Jdu frajersky. Jako ty.“ Teatrálně jsem zamával rukama. „Když už jsem ten Sharkey.“

Red nadzvedl obočí. Jen jedno.

„Ty že seš Sharkey? Hele, Půlměsíci, to se nedá naučit za den. Možná oblbneš dospělý, ale děti ne. Pěkně se za mě schovej a doufej, že si tě nikdo nevšimne.“

Naznačil jsem rukou, že Reda zastřelím, aby věděl, že jsem ho pochopil.

„Co to jako mělo být?“

„Vždyť víš, jako že je to jasný. Rozumím, konec.“

Red si vzdychl. „Díky bohu. Už jsem se lek“, že se budeš dloubat v nose.“

Potom jsem se přestal snažit chovat se jako frajer.

Dům Mercedes byl prázdný. Její otec, majitel místních novin, a matka, která tam pracovala jako šéfredaktorka, nejspíš bili na poplach kvůli mně. Starý, stranou stojící dům porůstal břečťan a v puklinách v plochých dlažebních kamenech vyrážel plevel.

„Pěkný místečko," poznamenal Red.

„Když máš rád džungli," přitakal jsem. „Šťěstí že Sharpovi mají v oblibě zahrady v přírodním stylu."

„Proč je to štěstí?"

„Protože místo činu bude poměrně neporušené, až na vliv počasí."

Postranní cestičkou jsme se dostali k zadnímu vchodu.

„Kterýpak asi je Mercedesino okno?" zauvažoval Red.

Netrvalo mi dlouho, abych to zjistil. Vzadu měl dům šest oken, ale jen na jednom bylo sprejem nastříkané jméno *Mercedes*.

„Řekl bych, že támhleto. Ten, kdo jí chtěl sebrat minidisk, musel mít radost."

„Mercedes má ještě sestru, víš," upozornil Red.

„A co tím chceš naznačit?"

„Že možná minidisk sebrala ona. To sestry dělávají."

„To je fakt. Pak to prověříme."

U zdi byl květinový záhon. Ale jen záhon. Bez kytek. Vypadalo to, jako kdyby je někdo vytrhal.

„Známky hledání," konstatoval jsem a zapsal si to do zápisníku, který Sharkeyovi tak prozíravě ukradli z mého pokoje. „Někdo to tady vážně prohledával."

„Třeba zahradník?"

„Ne. Jsou tady stonky růží a kapradí. Žádný plevel. Někdo tu něco hledal."

Odhrnul jsem vějíř zvadlého kapradí. Pod ním vykukla další obří stopa. Pojítka. Na chvíli se mi zatočila hlava. Tady ležel první konkrétní důkaz, že me-

zi těmi zločiny existuje spojitost. A kde je spojitost, tam je i schéma. Bernstein. Kapitola šest.

„Rede, můžeš to vyfotit?“

Red si přidržel telefon na vzdálenost paže. „To je pořádnej chlap, Půlměsíci. Možná až moc.“

Měl pravdu, ale já se o to nestaral. Věřil jsem stopu. Existovalo spojení, měl jsem pravdu. Pravda může ranit, ale pořád je to pravda a já na to přijdu.

„Co naděláš,“ řekl jsem. „Buď je zločinec on, nebo já.“

Prozkoumával jsem celé okolí, ale upřímně řečeno měli jsme i tak štěstí, když jsme našli otisk a důkaz, že to tu někdo zuřivě prohledával. Už jsme se chystali k odchodu, když nám za zády zakřupal štěrk.

„Red Sharkey?“ ozval se nějaký hlas. „Co to tady děláš?“

Věděl jsem, kdo to je, ještě než jsem se otočil. Soukromý detektiv nezapomíná hlas svého prvního platícího klienta. April. Sklonil jsem hlavu a jako štít jsem použil Redovu postavu. Sledoval jsem April v ohbí jeho paže. Byla dokonale oblečená, jako vždy, ve světle růžové teplákové soupravě a v ruce pohupovala stejně barevnou krabicí se svačinou.

Red ve stresu zachovával klid. Nabyl jsem dojmu, že je ve stresu neustále.

„Ahoj, April. Šel jsem kolem a zdálo se mi, že tady vidím obcházet někoho podezřelého. Já a Watson, můj bratránek, jsme si řekli, že se na to kouknem.“

April mu to nespolkla. „Měla jsem pravdu s vaší rodinou. Ty a tvůj malý kamarádíček slídíte u Mercedes na zahradě. Možná jste slídili u May, s pochodní.“

Popostoupil jsem vpřed. Bylo načase zjistit, jestli ještě mám zaměstnavatele. „Tam nebyl Red, ale já, April. Ta pochodeň ovšem nebyla moje.“

Jak to myslíš?“ zeptala se April. Pak jí to došlo. „Panebože, Fletchere. Jsi to ty? Co se ti stalo?“

Pokusil jsem se jí podat základní informace. Jsem to já. Chci, abys věděla, že jsem nic neprováděl s Mayiným kostýmem."

Jenže April se ještě vypořádávala s mým zjevem.

„Tvoje vlasy. Jsi ostříhaný a máš je červené. A tvůj nos, bože, tvůj nos. A taky máš náušnici! A tetování!"

April přistoupila blíž a úplně zapomněla, že jsem uprchlík a možná i žhář.

„To je potravinová barva? Řekni mi, že to není opravdické tetování. A ta teplákovka. Žádná z těch barev ti vůbec nesluší."

Pak se jí rozbřesklo, že je dost blízko dvěma nebezpečným kriminálníkům. Otevřela pusu, ale žádný zvuk nevyšel.

Neděs vyplašené zvíře, píše Bernstein. Stejný princip se uplatňuje pro lidi na pokraji nervového zhroucení. Žádné hlasité zvuky, nečekané pohyby ani rozmáchlá gesta.

„April," spustil jsem šepem a ruce nechal volně podél boků. „Red a já jsme nevinní. Red mi pomohl uprchnout, abych to mohl dokázat. V Locku se děje něco divného a já musím zjistit, oč jde. Ty, Mercedes, May, Red a já, my všichni jsme oběti. A je nás ještě víc. Ani nevím kolik. Ty přece víš, že bych nikdy nezaložil požár."

„Tak co jsi dělal u nich na zahradě uprostřed noci?"

Dobrá otázka a těžká odpověď, pokud jsem nechtěl vypadat jako lhář.

Volil jsem opatrně slova. „Měl jsem na předloktí podlitiny po napadení. Zjistil jsem, že to je Redovo jméno zrcadlově obrácené. Potřeboval jsem si to vyfotit Mayiným digitálním foťákem. Když jsem tam přišel, ty šaty už hořely."

To bylo tak absurdní, že April udělala krok vzad. „Ty sis chtěl vyfotit modřiny? To je tvoje verze?"

Pokrčil jsem rameny. Byla to čistá pravda. Co jiného bych měl říkat?

„A vy dva pracujete společně. Red Sharkey a Fletcher Moon jsou tým? Nemíním vám platit víc.“

Já za nic nenesu odpovědnost," prohlásil Red a odkopl kamínek. Jestli mě Půlměsíc dostane z průšvihů, jsem připravený to s ním chvíli vydržet."

Ještě jsme nebyli právě nejlepší kamarádi.

„A na co jste přišli?"

„Prokázali jsme spojitost mezi mým napadením a krádežemi. Za oběje je zodpovědná jedna a ta samá osoba.“

April si opovržlivě odfrkla. „To vím dávno. Takže který z vás to byl?"

„Ani jeden. Musel to být někdo větší. Mnohem větší.“

Na šterkové příjezdové cestě před hlavním vchodem zaskřípěly pneumatiky auta.

„To je Mercedes s babičkou, jedou domů na oběd," oznámila April. „Právě včas.“

Red mě popadl za ruku. „Musíme zmizet. Hned.“

Prosebně jsem pohlédl na April. „Nic neříkej. Jen jeden den.“

April kontrolovala situaci a to se jí líbilo. Ze samolibého úsměvu na jejích rtech jsem poznal, že nás zatím neudá. Mnohem zábavnější jí připadalo, že nás má v hrsti.

Jeden den. Stejně si budeš připadat pěkně hloupě, až se ukáže, že Red opravdu vzal Shoniny vlasy."

Bouchly dveře. Zaslechl jsem, jak Mercedes kvůli něčemu fňuká před vchodem do domu.

„April, máme dohodu. Mně můžeš věřit.“

April asi půl vteřiny přemýšlela. „O tom pochybuju. Tamhle nalevo je díra v živém plotě. Dostanete se tam tudy ke škole.“

Přikývl jsem a vrhl se k plotu. Z Reda jsem už viděl

jen stín na druhé straně větví. Zatímco jsem se protahoval mezi listím, zaslechl jsem, jak Mercedes vypískla, když zahrnula za roh. Nejdřív jsem si myslel, že mě zahlédla, ale pak mi došlo, že takhle Mercedes říká ahoj.

Kapitol 9

DŮKAZ,
NEBO VÝSLEDKY

Doma u Sharkeyových měl Herod o zahradní zídku opřené dveře od auta.

„Teď!“ vykřikla Genie a zmáčkla tlačítko na velkých stopkách.

Herod vytáhl z nohavice ploché kovové pravítko a zasunul ho mezi rám dveří a okénko. Chvilku s ním vrtěl, načež se dveře otevřely.

„Hotovo,“ oznámil a ustoupil.

Genie zastavila stopky. „Patnáct vteřin. To není špatný. Zkoušej si to dál.“

Všimla si, že jsme zadním vchodem vešli my.

„Ale, podívejme, koho to tady máme. Tak co, hoši, něco nového v případě?“

„Prokázali jsme spojitost mezi napadením a krádežemi,“ odpověděl jí Red. Použil přesně stejná slova jako já před April.

„Hezky řečeno,“ ocenil jsem.

Genie se podívala na stopky. „Čas běží, hoši. Honem do práce. Rede, tys necvičil od té doby, co tenhle zmatek začal, a přitom obhajujeme titul.“

Šel jsem za Redem do domu.

Jaký titul?“

„Ze školní soutěže. Vloni jsem dělal Elvise. Začátky kariéry. Letos máme něco z jeho lasvegaského období.“

Vzpomněl jsem si. Další důvod, proč holky Reda milovaly. Zpíval dobře, a co bylo důležitější, zpíval rád.

Když jsme vstoupili do pokoje, na mém počítači byla otevřená stránka nějakého internetového obchodu.

„Ty ses připojoval?“ zeptal jsem se Reda.

Než mohl odpovědět, vecpala se do pokoje Genie.

„To jsem byla já - jen jsem si kupovala nějaký oblečení z Paříže,“ vysvětlovala a stránku zavřela.

„Copak k tomu nepotřebuješ kreditku?“

Já ji mám,“ odpověděla a hodila po mně plastový obdélník. „Obávám se, že je vyčerpaná.“

To mě nezajímalo, dokud jsem si nevšiml jména na kartě.

„Ta je táty!“ vyhrkl jsem. „Ukradli jste ji z mého pokoje.“

„Hele, Watsone, teď jsme jedna rodina. Co je tvoje, to je moje.“

„Ale ta je jen pro případ nouze.“

Genie seskočila ze židle a popadla mě za ruce. Začala se mnou tančit po pokoji. „Tohle je stav nouze, Watsone. Podzimní a zimní sezóna začíná a já pořád nosím jarní oblečení.“

Ještě jsem se otáčel, když se Genie vypařila z pokoje.

„Na mou ségru si dej bacha,“ varoval mě Red a manévroval se mnou k židli. „Ta by ti ukradla i nos mezi vočima.“

Zasedl jsem k počítači a zjistil jsem, že Genie stačila pevný disk zavirovat. Spustil jsem antivirový program a jen jsem doufal, že se nezničil žádný soubor. Red seděl a sledoval počítač asi tak čtyři vteřiny, než z něj zase začala vystřelovat jeho přirozená energie. Nejdřív se začal nenápadně vrtět, pak podupávat nohou a nakonec rukama bubnovat na stůl.

„Rede, prosím tě.“

„Co je?“

Já tady pracuju."

„Copak ti bráním? A vůbec, jaká práce? Jenom koukáš na monitor. Jak dlouho to bude trvat?"

Pokrčil jsem rameny. „To nevím. Proč si nejdeš zahrát hurling?"

Red do mě strčil loktem. „Protože mi někdo ukradnul hůl, ty detektive."

Rozmotal jsem obvaz a položil ho na stůl. „No jo. Jak jsem mohl zapomenout?" Předloktí jsem měl ještě samou modřinu, ale bolest se ozvala, jen když jsem zatnul ruku v pěst. Tak jsem to nedělal.

Red byl celým tělem nachystaný k nějaké akci. „Nenašla by se pro mě nějaká práce?"

Ukázal jsem na hromádku spisů na podlaze. „Tohle jsou zářijové případy, které musím projít. Kdybys mohl oddělit zrna od plev, ušetřil bys nám spoustu času."

Jaký zrna?"

„Náš zločinec je někde tam, jenže to jsou záznamy o všech kriminálníchcích v Locku. My hledáme divné zločiny, bez jasného motivu, kdy jsou oběťmi děti nebo mládež."

Red chvilku uvažoval. „Oukej," přitakal a nabral si spisy do náručí. „Dej mi pár minut."

Pár minut? Mně trvalo hodiny, než jsem prošel první půlku spisů.

„Hodně štěstí. Jenže vyšetřování je mravenčí práce. Může to chvíli trvat."

„Uvidíme, Půlměsíci," holedbal se Red a zabouchnul za sebou dveře nohou.

Red jako by s sebou odnesl z pokoje i veškerou energii. Najednou jsem cítil neuvěřitelnou únavu. Měl jsem dojem, že jsem celý zbitý zvenku i zevnitř. Což jsem pochopitelně byl. Složil jsem hlavu do dlaní a snažil se vystrnadit vzpomínky na domov. Moje rodina se cítí přinejmenším stejně bídne jako já. Tak-

hle tedy vypadá práce detektiva? Kde jsou ty záblesky intuice, na které jsem se těšil?

Počítač pípnul a já se narovnal. Harddisk byl čistý. Začal jsem sestavovat profily všech obětí. Možná, že až je uvidím na papíru, najdu nějakou souvislost. Za předpokladu, že tím pojítkem není Red.

Každému případu jsem věnoval jednu stránku a zapisal veškeré informace, které jsem našel. K tomu jsem připojil fotografii, kterou jsem překvapivě snadno získal na školních webovkách nebo v místních novinách. Svou fotkou jsem se nezdržoval, protože vím, jak vypadám, a také vím, že jsem nevinný.

Použil jsem jeden Redův snímek v kostýmu Elvise. Obrázek Maury Murnaneové jsem si stáhl z archívu místních novin z doby, kdy vyhrála titul nejštíhlejší osoba roku. MC Coy má vlastní webové stránky a na nich spoustu rozmazaných momentek v různých teplákovkách. A na školní stránce zábavy jsem našel kouzelné fotky May a April.

Do místnosti vrazil Red. Vydržel u spisů ani ne dvacet minut. Listování záznamy není pro každého.

„Za minutku se ti budu věnovat.“

Red mě i s židlí odstrčil od počítače. „Radši pojď hnedka. Papá za tebe ten případ vyřešil.“

To mě doslova nazvedlo ze židle. Jasně, že jsem chtěl ten případ rozlousknout, ale překvapilo mě, když jsem zjistil, že si rozhodně nepřeju, aby ho rozlousknul někdo jiný. I když riskuju, že budu vypadat jako Arnold Schwarzenegger, tohle tedy je osobní.

Oslovil jsem svůj počítač: Já se vrátím.“ A zahihňal jsem se nad vtípem, kterému jsem rozuměl jen já. Což je, jak známo, první příznak šílenství.

Papá seděl u kuchyňského stolu a před ním ležela kupa spisů. V jedné ruce držel list s nějakou výpovědí, ve druhé mobilní telefon.

„Petey," říkal do telefonu, „ty pneumatiky v Doyleových garážích, řekl bych, že to byla tvoje práce a tvých hochů, co?" Papá na mě mrknul, což ztraceně připomínalo mrknutí grizzlyho na lososa. „Myslel jsem si to. Jak to? Ale jen tak. Možná bych měl zájem o pár radiálek. Ještě to probereme."

Papá zavěsil, hodil spis do koše a vzal do ruky další. V koši už několik spisů leželo.

„Těmhle všem Papá volal?" zeptal jsem se Reda.

Red se tvářil trochu rozpačitě. „To nebylo nutný Papá přesně ví, kdo ty zločiny spáchal. Byl tenkrát poblíž. Hodně poblíž, jestli víš, co tím myslím."

Uměl jsem si to domyslet. Nakonec, některé z těch spisů se týkaly Sharkeyových.

Papá opět telefonoval. Jojo, koukám, žes zase vytáhnul své starý triky. Jak to myslíš, jak to myslím? Ten nákladník s ovocem ve Wexfordu. Jsi v tyhle části známý zelinář, to přece každé ví. Co takhle pár krabic kiwi? Jsem na něj zatíženej. Výborně. Zastavím se zítra."

Další složka v koši. Některé za zavolání ani nestály.

Jimmy. Bob Hooley. Angličan Ned."

Všechny spisy do koše.

O takovém postupu se Bernstein nezmiňuje. Žádné důkazy, žádné ověřování.

„Našel jste alespoň zlomek důkazu?" zeptal jsem se Redova táty. „Tedy... bez urážky."

Papá roztrhl jeden spis v půlce. „Důkaz, Půlměsíčku? Chceš důkaz, nebo výsledky?"

Pomyslel jsem na obvinění, která mám namalovaná na čele jak terč. Vybavil jsem si, jak čas v přesýpacích hodinách ubývá, a vzpomněl jsem si na svou rodinu zničenou obavami.

„Výsledky," odpověděl jsem.

„Fajn. Dej mi pět minut."

Red zatím nachystal pár sendvičů. Stáli jsme u dřezu a jedli.

„Co dál, Půlměsíci?“

Tím problémem jsem se právě prokousával stejně jako kouskem kuřete v sendviči. „Dál, předpokládám, najdeme našeho tajemného obra.“

„Pst, zbláznil ses?“ zasyčel Red. „Ty si jako myslíš, že nás Papá nechá pobíhat po městě a hledat obra? Nech si to pro sebe.“

„Co si má nechat pro sebe?“ ozval se Papá, který oči vidně slyšel jako rys.

Red se bleskově vytasil s nevinnou lží. „Ten svůj slovník. Půlměsíc mluví hrozně sprostě. Tomu bys nevěřil.“

Omluvně jsem se usmál. „Dám si pozor na jazyk.“

Papá na mě namířil prst tlustý jak tyčinka Mars. „To bys tedy měl, chlapečku. V našem domě žije dáma, víš.“

Málem jsem se zeptal, koho má na mysli, ale na poslední chvíli jsem si vzpomněl na Genii.

„Omlouvám se.“

Papá hodil na stůl jeden spis.

„Zbejvá jen jeden. Ostatní jsou vyřízený“

To mě ohromilo. Jen jeden? Vy jste probral celé září za deset minut?“

Papá pokrčil rameny. „Žádněj soud by je neusvědčil, ale docela určitě to udělali. Tohle je ovšem někdo nověj.“

Otevřel jsem složku a přečetl si jedinou stránku.

Policejní zpráva Oznamovatelka:

Isobel Frenchová

Slečna Isobel Frenchová je učitelka tance. Večer 18. srpna asi kolem osmé hodiny se vracela domů z hodin tance v komunitním centru. Jako obvykle měla v batohu svůj CD přehrávač. Když si slečna Frenchová nasadila sluchátka a zapnula přehrávač, okamžitě ji do uší udeřil neobvykle hlasitý hluk. Slečna Frenchová

zvuk popsala jako „zpětnou vazbu, ale miliónkrát hlasitější“. Následkem toho slečna Frenchová na tři dny částečně ztratila sluch. U slečny Frenchové také došlo k poruchám rovnováhy. Lékař jí doporučil, aby už CD přehrávač nepoužívala a aby se po dobu osmi týdnů vyhýbala jakémukoliv hluku.

Slečna Frenchová se rozhodla zažalovat výrobce, a proto odnesla přehrávač technickému znalci. Ten zjistil, že někdo manipuloval se sluchátky. Byl odstraněn korektor hlasitosti a místo něj byly vestavěny silné mikroreproduktory. Znalec došel k závěru, že neznámá osoba či neznámé osoby musely slečně Frenchové sluchátka ukrást a vyměnit je za tato krajně nebezpečná. Poté se slečna Frenchová a její otec rozhodli podat trestní oznámení.

Zavřel jsem spis. Tanečnice, která nemůže tančit. Oběť byla, pravda, starší, ale cítil jsem, že jde o téhož pachatele. Náš tajemný obr. Jenže ani teď jsem se k němu nedostal blíž. Byl někde tam venku, někde blízko, a pohrával si s našimi životy.

Vzhlédl jsem. Red a Papá na mě zírali.

„Co je?“

Red mě poplácal soucitně po rameni. „Mluvíš si pro sebe, Půlšprýmaři, promiň, Půlměsíci.“

„To není pravda.“

Red se zasní. Jde o téhož pachatele.“

Padl na mě stín jeho otce. „Takýs mluvil o nějakým obrovi.“

Rychle jsem zauvažoval. „To je citát z Artura Conana Doylea. Taková metafora.“

Papá se na mě ze své výšky zadíval přimhouřenýma očima. „Takže žádnéj obr neexistuje?“

„Ne. Tohle dělá nějaký uličník, který si zasedl na mladší děti. Mazaný lotr, nic víc. Až zjistíme, kdo to je, zavoláme na policii. Konec příběhu.“

Papá si založil ruce na hrudi. „Protože já si rozhodně nepřeju, kluci, abyste se zapletli do něčeho nebezpečného. Red se o sebe postará, ale tebe, Půlměsíčku, by odfouknul i slabej větříček.“

Red mě strkal z kuchyně. „Přej do něčeho nebezpečného, jako do čeho nebezpečného?“ posmíval se docela přesvědčivě. „Neboj se o nás, Papá. Do ničeho se nezapletem. Jakmile Půlměsíc ověří tenhle spis, najde nějakou spojitost a hned nažhavíme dráty k policajtům. Pak se ho zbavíme a všechno se vrátí do normálu.“

„Do normálu,“ povzdychl si Papá toužebně. „To zní krásně.“

Zpátky v pokoji.

Red mě strčil dovnitř. „Oukej. Máš všechno, cos chtěl. Spisy jsou roztríděny, navštívil jsi místa činu a máš svůj počítač. Tak kolik ještě potřebuješ času? Půl hod'ky?“

Jímal mě pocit, že jsem trochu přetáhl návštěvu.

„Rede, to není tak snadný. Nespojujeme jen nějaké body na papíře do obrázku.“

„No, ale měl bys něco vymyslet, Půlměsíci, protože já nemám ani šajna, co dělat dál. Ani ťuk. Jestli něco nenajdeš v těch spisech, jsme v tom až po krk.“

Jen klid,“ mírnil jsem ho. Ještě se netopíme. Mám pár nápadů.“

Red nafouknul tváře a prudce vydechnul. „Skvělý. Už jsem se začínal bát, že nejsi tak chytřej, jak pořád tvrdíš.“

Namířil jsem na Reda prst jako zbraň. „Hej, neboj se.“

„Myslel jsem, že o těch prstech jsme už mluvili.“

„Promiň.“

„Dám ti tedy hodinu. Vy přemyslivý typy jste radši sami.“

„To oceňuju.“

Dveře se zavřely a já zůstal sám. Sám se svými nápady, z nichž přesněji řečeno nezbyl ani jeden.

Sám v cizím pokoji. S cizími lidmi za dveřmi. A s policií venku za zdmi domu. Budoucnost vypadala různově.

#

Stál jsem v té místnosti celý zničený z nezdaru. Všechno, co jsem se naučil, mě přivedlo až sem, ale teď jsem se cítil k ničemu. Z odznaku v kapse zbyl jen kousek kovu. Nebude znamenat vůbec nic, pokud nevyřeším tuhle záhadu.

Měl jsem spoustu policejních spisů. Zločiny namířené proti místní mládeži. Mládež. To bylo jediné pojitko, jenže nestačilo. V Locku žije příliš mladých lidí, abych je všechny zkontroloval. Některé oběti chodily do stejné školy. Ke Svatému Jeronýmovi. Ale ne všechny. Většina dosáhla teenagerského věku, ale třeba Isobel Frenchová si to sem vtančila ve dvaceti.

Co dalšího? Musí tu být ještě něco jiného?

Nebyl jsem vysoký, ani moc frajer. Nevynikal jsem v žádném sportu. Byl jsem detektiv. To jediné mě odlišovalo.

Něco. Nějaká spojitost. Co to je?

Znova jsem listoval spisy. Prsty jsem sledoval řádky. Kontroloval data narození. Adresy. Znamení horoskopu. Cokoli. Ale jen jsem marnil čas. Oběti se prostě nedaly zařadit do jedné společné skupiny. Bylo to k ničemu. Já jsem byl k ničemu.

Bernstein píše: Občas něco víte, ale netušíte, že to víte. Spoléhejte na své podvědomí. Nechtě se vést instinktem.

Vždycky mi to připomínalo spíš to známé „Použij sílu“, ale byl jsem zoufalý. Možná, že moje podvědomí už ví, o co jde. A já jen musím umožnit, aby ta znalost vyplula na povrch. Nějak.

Hrabě Albert Renard, proslulý francouzský kriminalista, používal k uvolnění svého podvědomí různá cvičení. K jednomu potřeboval mapu a pár šipek. Když nemohl přijít na to, kde se skrývá jeho kořist, zavázal si oči a házel šipky na mapu Paříže. A šipka často zavedla četníky na správnou adresu. Renard to zdůvodňoval tak, že jeho podvědomí už problém vyřešilo, ale on neměl čas čekat, až to dojde i zbytku jeho mysli.

Účinkovalo by to i s fotografiemi?

Vytisknul jsem si fotky ze spisů ve formátu A4 a přičichal je na zed'. Nejvíc se šipce v téhle místnosti podobal školní kompas, který jsem měl v penále.

Je to směšné, říkal jsem si v duchu, zatímco jsem si na hlavu natahoval povlak na polštář. To rozhodně nemůže fungovat.

Postavil jsem se dva metry od fotek, nazvedával jsem si povlak a vykukoval, dokud jsem nezauljal správné postavení.

Jen ať teď nevejde Red, prosím. Prosím.

Spustil jsem si povlak přes obličej. Pak jsem viděl jen obrys žárovky a vzor na bavlněném materiálu.

Stál jsem tak asi minutu a pokoušel se dát dohromady myšlenky nebo instinkt nebo co vlastně, pak jsem se napřáhl a hodil. Kompas se odrazil od zdi zpátky a prosvístěl mi kolem uší. Co mi říkalo podvědomí? Dej s tím pokoj, ty šílence, než si provedeš lobotomii.

Vytrval jsem a hodil kompas ještě asi půltuctokrát, než jsem konečně uspěl. Kompas se zabodl, a když jsem si stáhl povlak, ještě se chvěl. Zasáhl fotku, na níž v popředí stály April a May. Kupodivu ale obě minul a uvízl v čele menší dívky u školních dveří. To byla další z obětí. Mercedes Sharpová.

„Ou," zamrkal jsem a vytáhnul střelu. Ještě štěstí, že to je jen fotka. „Promiň."

Prohlížel jsem si děvče s dírou v čele. Smála se, ale nebyl to typický holčičí smích. Cenila zuby tak nějak přidržle.

To si jen představuješ, okřikoval jsem se. Vidíš to, co vidět chceš.

Běžel jsem k počítači, spustil Photoshop a upravoval obrázek, dokud na něm nezůstala jen Mercedes. S tím ošklivým úšklebkem nevypadala tak hezky. Vlasy černé jako uhel měla stažené do ohonu a přes uniformu si oblékla svetr s páskem.

Je na té fotce něco zvláštního? Nebo pouze marním čas?

Zkoumal jsem obrázek a hledal nějaké vodítko. Jakékoli. Mercedes měla lakované boty a popruh manšestrového batohu křížem přes hrud'. Z batohu vykuovalo jedno bílé sluchátko.

Něco. Nabídni mi něco. Možná bych měl hodit kompasem ještě jednou. Házet, dokud na fotce nebude víc děr než papíru.

„Tak co,“ ozval se za mnou Redův hlas, „tohle je náš obr?“

Vrátil se. Čas vypršel. Nedá se nic dělat, jen přiznat porážku.

„Vlastně...“

Red se mi naklonil přes rameno. „Mercedes,“ povzdechl si. „Zatraceně hezká, Půlměsíci, ale nikdo s ní nechce nic mít.“

„Vážně?“ snažil jsem se získat čas.

„Roddy tvrdí, že pod tou růžovou kamufláží je to pěkná mrcha. Žalovala na Roddyho kámoše Ernieho. Vyhodili ho.“

Zvědavost mi narovнала páteř. „Vyhodili? A za co?“

„Mercedes ho viděla, jak prodává iPod, který ukradnul jedny její kamarádce z lavice.“ Red zavrtěl hlavou. „Malej Ernie měl vždycky dlouhý prsty, třebaže obvykle šel jen po sladkostech nebo sebral drobný, aby

měl na bonbony. Přechod od drobných k iPodu mi přijde na Ernieho trochu divokej."

Něco mi zatřukalo na lebku. Pozooooor, něco ti uniklo.

„Vzal iPod? A kdy?"

„Poslední tejden školy před prázdninama. Copak si nevzpomínáš?"

Vzpomněl jsem si. Poslední týden. Přesně ta doba, kdy se dělávají takové veselé fotky. Ernie Boyle. Vyhozený za krádež. Nebylo to jeho první provinění. Měl jsem na něj taky spis.

Znova jsem se podíval na fotografii. Tam to bylo. Z Mercedesina batohu vykukovalo sluchátko na bílé šňůrce. Přesně jako kablík od iPodu.

„Rede," řekl jsem, „musíme si promluvit s tím Erniem."

„Co můžeš udělat dneska, neodkládej na zítřek," zarecitoval Red. „Ale nejdřív se musíme zastavit v cukrárně."

Vystopovali jsme Ernieho Boylea v zábavním centru. Jeho matka nám celá šťastná prozradila, kde Ernie je, a nabídla pětieurovku, když ho přivedeme domů. Obchod jsme odmítli. Měli jsme plné ruce práce.

Ernie byl to odpoledne v centru jediný malý kluk, protože ostatní děti seděly ve škole. Všechny děti kromě vyloučeného kluka a jednoho uprchlíka před spravedlností. Ernie stál na židli u kulečnickového stolu a obehřával neznámé lidi o peníze na sladkosti.

Právě skončil s další obětí, když jsme dorazili.

„Černá do prostřední kapsy," oznámil a všemu nasadil korunu tím, že se ani nepodíval, jak to zahrál. Černá koule bez většího rachotu zapadla do otvoru.

Poražený hodil na stůl jednoeurovou minci a znechuceně odcházel.

„Nějakej trouba se vždycky najde," zařehťal se Ernie a shraboval výhru. Ve vestičce a čepici vypadal,

jako kdyby zrovna utekl z nějakého Dickensova románu.

Red si stoupl do světla.

„Zloděj okrádá zloděje, co, Ernie?”

Ernie si výhru strčil do kapsy. „No, jestli tohle není Red Sharkey. Jakkak jdou dneska kšefty s přepadením a vražednejma zbraněma?”

Red pochopil narážku. „Slušně. Uvažuju, že se do toho pustím na plnej úvazek.”

Ernie okamžitě zařadil zpátečku. Nakonec, do metru a půl mu ještě hodně chybělo, a i kdyby měřil metr osmdesát, dvakrát by si rozmyslel, než aby popichoval Reda Sharkeyho.

Jen si dělám srandu, Rede. Strílím si z tebe. Nemáš nějaký pepermintový bonbony?”

Ernie byl závislý na pepermintových bonbonech. Říkalo se, že ani vlastní matka by ho bez boule na tváři nepoznala. Taky proto měl zažloutlý úsměv s černými okraji.

„Možná. Co za ně nabídneš?”

Ernie zakroužil svým krátkým tágem jako maršálskou holí. „Zahrajem si o ně.”

„Ne, ne,” odmítl Red. „Chceme informace.”

Jakože si s váma musím jen povídat a vy mi dáte bonbony?” ověřoval si Ernie podezřavě.

„Přesně tak. Chceme jen pár vět.”

„Přísaháš?”

„Přísahám.”

„Na život a na smrt, jinak ať tě keltská sekyrka nemine?”

To byla stará irská posvátná přísaha, a kdo by ji porušil, ten bude na celý život považovaný za nespolehlivého.

„Na život a na smrt, jinak ať mě keltská sekyrka nemine,” pronesl Red slavnostně a předvedl složité gesto ruky, které přísahu doprovázelo.

Ernie se zazubil, a to by tedy fakt neměl dělat.

„Skvělý Tady pepermintový neprodávaj a mně zrovna došly.“

Nasoukali jsme se do jednoho koženkového boxu.

„Tak co můžu udělat pro dva Sharkeye?“

Rozhlédl jsem se a hledal toho druhého, pak mi došlo, že mluví o mně.

Red ke mě kývnul. „Tohle je Watson, můj bratranec. Odted'ka to přebírá.“

Odkašlal jsem si. „Chtěl bych vědět, Ernie, jestli bys nám nemohl vlastními slovy popsat ten den, kdy tě vyhodili ze školy.“

Ernie se na Reda zamračil. „Nemluví jako Sharkey, spíš jako vymahač zákona.“

Moje krytí se zhroutilo jak domeček z karet. Musel jsem se stát Sharkeym. A rychle.

Bouchnul jsem pěstí do stolu. Ještě jednou mi řekneš vymahač a ty bonbony ti polezou i ušima.“

Ernie se uklidnil. „Sorry - bez urážky. Co chceš vědět?“

„Ten iPod. Ukradnul jsi ho?“

Jasně že ne. To není můj styl. Stejně ho u mě ne našli. Malá slečna Dokonalá ukázala prstem a všichni jí věřili. To je patálie na spravedlnost.“

„Parodie.“

„Ta taky.“

Red vytáhl pytlík bonbonů, které jsme předtím koupili. Jeden posunul přes stůl. „Tak jo, Ernie, jenže ty jen fňukáš, žes to nebyl. Jak ti máme věřit?“

Ernie si soustředěně strčil bonbon do pusy. „Mně je jedno, čemu věříš, Rede. Je to pravda. Ani bych nevěděl, co s takovou věcí dělat. Já беру jen bonbony a kolu. Takový věci. Stereo je spíš parketa mého bráchy. *Lesjeunes Étudiantes* mě nemohly vystát, tak jsem musel jít.“

Napsal jsem si to. „Nemohly tě vystát? A proč?“

„To nevím. Ta jejich šéfka, ta Devereuxová, mě jed-

nou skřípla na školním dvoře a mlela něco o tom, jak jim kluci kazej vzdělávání a jak se to musí zarazit."

Tohle vůbec nepřipomínalo ty *Mladé studentky*, které jsem znal. April a spol. se mnohem víc zajímaly o popové hvězdy než o písemky ve škole.

„Že jim kazíte vzdělávání? A jak?"

Ernie zatřukal prsty na stůl. Red k němu přistrčil další bonbon. Zmizel stejně rychle jako ten první.

Já a další kluci se občas bavíme tím, že schováváme učitelům učebnice nebo podpalujeme koše na papír. Taková neškodná zábava a April tvrdí, že je to ruší v hodinách. Věřili byste tomu?"

Pokusil jsem se tvářit chápavě. „Taková drzost." Dobrý vyšetřovatel získává důvěru svědka za každou cenu.

Jo a jednou, když jsem natřel učitelům stůl lepidlem, dala mi April ten papír. Nic na něm nebylo a ona mi řekla, že takhle bude vypadat moje budoucnost, jestli nepřestanu rušit při vyučování. Tvrdila, že to je varování. Další tejden zmizel ten iPod a Mercedes přísahala, že mě viděla, jak ho prodávám u vchodu do školy. Nabídnul jsem, že ukážu obsah kapes, ale vysypal jsem z nich dvacet euro. Fakt nevím, kde se tam ty prachy vzaly. Čestně."

Zavřel jsem zápisník. To bylo slušné vodítko, pokud to je pravda.

„Tohle je slušné vodítko, pokud to je pravda," obrátil jsem se na Reda.

Red podal Erniemu zbytek bonbonů a ten si jich napsal do pusy alespoň šest.

„Ernie, znáš mě. Znáš naši rodinu."

„Hmm," zamumlal Ernie.

„Věřím tomu, co jsi nám pověděl. Začneme ty informace prošetřovat. Jestli se ukáže, že to byla snůška lží, na kus řeči se tady zastaví Roddy"

Ernie přestal na chvíli žvýkat. Bonbony v jeho puse vypadaly jak kuličkové ložisko ve skleničce.

„Fakt nekecám," zašišlal. „Psísahám na život a na smrt, jinak ať mě kelšská sekyrka nemine."

To Redovi stačilo. Takový férový kluk jako Ernie by posvátnou přísahu nikdy neporušil.

Začínalo to vypadat, že moje zaměstnavatelka má s celou záležitostí víc do činění, než přiznává. Rozhodl jsem se, že znova navštívím její dům, jen ona o tom tentokrát nebude vědět. Nejdřív jsme ale s Redem zamířili k nim domů a sbalili si nějaké pracovní náčiní.

Když jsme dorazili, Herod seděl u kuchyňského stolu a probíral se hromádkou věcí, kterou tvořila dvě zpětná zrcátka od mercedesu, anténa pro příjem digitálního vysílání, navigace pro rybářské lodě a šest videokazet s *Bořkem stavitelem*.

Podíval se na nás. „Koukejte. Tady leží dobrejch padesát euro. A lidi nechávaj takový věci jen tak považovat.“

Red zachrastil anténou. „O tom, co je přidělaný na střeše, se asi nedá říct, že se to jen tak povaluje, ne, Roddy?“

Herod popadl anténu. „Co ti je do toho? Dělam jen to co všichni Sharkeyové. Ty podle mě vůbec do naší rodiny nepatříš. Musíš bejt určitě adoptovanej. Minulej tejdenn jsem tě dokonce viděl, jak si čteš knížku o tom koni, *Černej krasavec*.“

„To tedy ne,“ protestoval Red. „A i kdyby. Číst si je lepší než krást!“ Ukázal na bratrův úlovek. „Tohle se všechno musí vrátit.“

„Leda tak ve snu. Komu to asi tak povíš? Svému nejlepšímu kámošovi Půlměsícoví? Nebo jeho nejlepšímu kámošovi seržantovi Hourihanovi?"

„To bude tvůj pohřeb," povzdychl si Red. „Budu ti psát do vězení. Naneštěstí si to nebudeš umět přečíst." Kývl na mě. „Pojď, Půlměsíčku, nebudeme tady už marnit čas."

„Výborně, Rede," vysmíval se Herod. Jen si běž s panem Šprtem. Dva Špti. Vy jste pro sebe byli stvořeny. Měli byste se zasnoubit."

Vydrželi jsme jeho urážky poslouchat jen tak dlouho, než jsme si nalili každý misku domácí polévky a vzali si Redův batoh s potřebnou výbavou. Nikomu, jak se zdálo, nevadilo, že dva kluci vyrážejí ven s pytle plným špionážní výstroje. Můj táta by vyžadoval vysvětlení pro každický předmět v batohu, ale Sharkeyovi přece jen nebyli úplně normální rodina. Ať už normální znamenalo cokoli. Já sám jsem nebyl právě normální. Vlastní otec mi to řekl.

Vyšli jsme zase zadními dveřmi, protože vepředu ještě pořád stála hlídka. Red měl najednou mizernou náladu. Šlapal jak robot, neúnavně otáčel pedály. Ramena měl zvednutá až k uším, jak se nakláněl k řídkům, aby vyvinul co největší sílu. Nemluvil.

Už jsem si pomalu zvykal, že jsem pasažér, který si to do temných koutů přihasí na kole.

Vyjeli jsme na Coalyard Hill a bez šlapání sjížděli po druhé straně dolů. Red si dopřál odpočinek a opřel se dozadu, o mě.

Zabručel, napůl omluvně, napůl pobouřeně.

Podařilo se mi nespadnout z kola. Jsi v pořádku, Rede? Co tě žere?"

Dlouho nic neříkal, tak dlouho, až jsem myslel, že na otázku zapomněl.

„Viděl jsi přece Roddyho," ozval se najednou.

Mozek mi už zase přemýšlel o případu, takže mi

chvilku trvalo, než jsem si vybavil, na co jsem se ptal.
„Tak proto jsi otrávený? Kvůli Herodovi a jeho lupu?“

Je mu deset. A už vykrádá školu. Máma by nechtěla, aby to tak bylo. Než umřela, prosila mě, abych na brášku dohlídnul. Sám jsem byl ještě malej, ale slíbil jsem jí to. Moc jsem neuspěl. Snažím se, aby žil spřádanež, ale ani sebe nedokážu držet stranou průšvihů. Je to asi osud nebo co. Nemůžu uniknout životu, kterej na mě čeká. Tátův život. Geniin život. A Roddyho.“

Nevěděl jsem, co na to říct.

„Můžeš jít Herodovi příkladem,“ troufl jsem si. „Nabídnout mu někoho nového, koho by si vzal za vzor.“

„Myslíš?“

„Proč ne? Možná z něj bude detektiv, až vyroste.“

Red se zasmál. „Detektiv Herod Sharkey. To by bylo něco. Kriminálníci bacha!“

„Nejsi jeho táta, Rede. Ani nemůžeš být. Jestli chceš držet Heroda stranou, potřebuješ, aby ti Papá pomohl. Ví o tom tvém slibu?“

„Ne. Věř tomu, nebo ne, ale ty jsi jedinej, kdo to ví. Nevím, jak by se Papá vypořádal s tím, že maminka požádala mě, abych na Heroda dohlídnul.“

„Musíš mu to povědět. Co nejdřív. Dneska večer.“

Chvilku nepřicházela žádná odpověď. Potom: „Díky, Půlměsíčku.“

Dům April Devereuxové nebyl ve skutečnosti zámek, ale vypadal tak. Zadní část zdobilo kamenné obložení, klenuté oblouky, okna z barevného skla, minivěžička, a dokonce i balkon jak z Romea a Julie. Aprilin pokoj byl právě ten s balkonem. Okno strážili dva mramorová jednorožci. Mezi nimi stála April a mávala dolů na skupinku děvčat vystupujících

z aut. Landrovery a BMW udělaly dlouhý oblouk, otočily se a vyjížděly mezi břidlicově šedivými sloupy.

„Vypadá to, že *Lesjeunes Étudiantes* mají sraz," poznamenal Red, který vykukoval za plotem.

Ukryli jsme kolo za živý plot a pak vyšplhali po velkém dubu za zeď. Red lezl jak opice a zdálo se, jako kdyby nic nevážil. Já jsem taky šplhal jako opice. Hodně stará opice s jednou nohou a šesti prsty. Nejsem moc mrštný ani za ideálního stavu, a bolavá ruka a oteklá hlava mě teď brzdily ještě víc. Když jsem konečně vylezl nahoru, usadili jsme se na rozložitě větvi.

I na tu dálku jsme slyšeli jekot a hovor z haly. Dívky se objímaly, poplácávaly a těšily se, že spolu stráví noc. Zamávaly rodičům a vydaly se po schodech k pokoji s jednorozcem.

Red vylovil z pytle dalekohled a sledoval asi tučet děvčat.

„Sakra hodně růžový," konstatoval. „Někde růžový ovce umíraj mrazem."

To byla fakt dobrá poznámka typická pro soukromé očko. Red dělal pokroky.

„Slyšíš něco?"

Red se na chvílku zadíval stranou. „Tohle je dalekohled, Půlměsíci. Tím se jen kouká."

Napadlo mě, že poznámky soukromého očka by se mohly časem zdát poněkud otravné.

Přidržel jsem se větve a naklonil se co nejvíc, až mi křuplo v lokti.

„Nic neslyším. Musíme se dostat blíž."

Red důkladně prohrabával svůj batoh. „Mám nějaký odposlouchávací zařízení."

Hodil po mě krátkovlnnou vysílačku pro děti. „Tohle že je odposlouchávací zařízení? Jsme snad profesionálové."

„Má dosah tři metry a umí odříkat šest vět hlasem vojáčka Sama z *Kouzelného kolotoče*.“

Předstíral jsem, že na mě udělal dojem. „Tři metry? Super. To je skoro stejná vzdálenost, na kterou normálně slyším.“

Red mi vysílačku vytrhnul a nacpal ji zpátky do batohu. „Myslím, že zapomínáš, kdo je tady frajer a kdo uprchlej kriminálník, kterej co nevidět dostane jednu do zubů.“

Vybavil jsem si okamžik na školním hřišti, kdy mi Red zarazil hurlingovou hůl pod bradu. Připadalo mi, že to už je dávno a že teď je Red jiný. Jenže jeden nikdy neví...

„Tak jo, ale stejně se potřebujeme dostat blíž.“

Red seskočil dolů a přistál na špičkách nohou a prstech jedné ruky. Taký jsem seskočil a přistál na obličeji a jedné pülce zadku. Což není právě jednoduché.

Jdeme," zasyčel Red.

„Ehm," odpověděl jsem.

Kradli jsme se zahradou. Už byla tma, ale růžové světlo z pokoje s jednorožci vrhalo na světlý štěrk dojem falešného západu slunce.

„Mám pocit, jako bych se vloupával do Disneylandu," zamumlal Red.

Nekomentoval jsem to. Byl jsem příliš nervózní. Sharkey možná tuhle špionážní akci považuje za krotkou zábavu, ale pro mě to bylo zatraceně nové.

Aprilini rodiče prozíravě zasadili pod balkonem robustní popínavku, takže Red ani nemusel použít lano s hákem ze svého batohu, aby nás dostal nahoru. Trochu ho to zklamalo.

„Nemusel jsem si ho brát," zašeptal, zatímco jsme se plížili na balkon. „Víš, jak to je těžký? Zpátky ho poneseš ty.“

Sotva jsem ho poslouchal. Skrčil jsem se u skleně-

ných dveří. Podivný obřad, který právě uvnitř probíhal, mě přiměl, abych úplně zapomněl na nervozitu. „Pojď sem, Rede," zašeptal jsem. „To musíš vidět."

#

V místnosti s jednorožcem jako by se zhmotnila ta nejhorší mužská noční můra. Všude růžová. Dveře, stínidla, závěsy, prošívání přikrývky. Všechno růžové. Ve všech odstínech od světlounce pastelové až k neonové. Cítil jsem, jak se mi škvaří panenky jen z toho koukání na zeď.

Red se ke mně připojil.

„No teda. Jak jsem říkal, sakra hodně růžový."

Lesjeunes Étudiants stály kolem bachraté, třásněmi lemované podnožky. Růžové. April Devereuxová stála na podnožce a ruce měla rozpřažené jak nějaký kazatel. Ostatní děvčata dychtivě lapala každé její slovo, což je u desetiletých velmi zvláštní, obzvlášť ve větší skupině.

„Potřebujeme slyšet, co říká," zašeptal jsem.

„Žádný problém," odpověděl Red, vylovil dětskou vysílačku a pustil ji.

Zatáhl za spodní část francouzského okna, a to se otevřelo. Nebylo zamčené. Red pomaličku dveře odsouval, až se vytvořila dost velká mezera, aby jí mohl prostrčit ruku. Ani jedna z dívek si ničeho nevšimla, naslouchaly kázání.

„Teď přijde ta těžší část," upozornil Red. „Připrav se k seskoku, kdyby to nevyšlo."

Než jsem mohl protestovat proti té směšné výzvě, Red hodil vysílačku do pokoje. Přistála na posteli mezi chlupatým králíčkem a polštářem ve tvaru srdce. Obojí v růžové barvě.

Red na mě mrknul. „To zíráš, co?"

Mrknul jsem taky. „Mnohem víc budu zírat, až ji zase dostaneš zpátky.“

Občas je příjemné být mozkem skupiny.

„A co tvůj zadek, Půlměsíci?“ optal se Red, kterému nedošla řeč, jak jsem se těšil. „Vsadím se, že zejtra budeš mít pěknou modřinu.“

Nastal čas změnit téma.

„Sledujeme podezřelé osoby, Rede. Urážet se můžeme později.“

Red otočil knoflíkem na druhé vysílače. První přístroj byl nastavený na příjem, takže jsme slyšeli každé slovo, které uvnitř zaznělo. Leželi jsme na břiše a padaly nám čelisti úžasem nad tím, co se uvnitř odehrávalo.

April Devereuxová stála na té růžové podnožce. Od hlavy až k patě byla oblečená do růžové, od pyžama s obrázky Barbie až po nadýchaný baret a růžové proužky vpletené do vlasů.

„Zdravím vás, sestry,“ říkala. Její hlas zněl jinak. Byl slabý, ale plamenný.

„Dobrý den, *mademoiselle* prezidentko,“ odpověděla jí děvčata také v růžových pyžamech.

Mademoiselle prezidentko? Neberou ty holky svůj klub nějak moc vážně?

„Proč jsme se dnes sešly, sestry?“

„Abychom vyřešily dávný problém, *mademoiselle* prezidentko,“ odvětily dívky sborem. Mluvily tlumeným tónem, ale z očí jim sálalo nadšení.

„A co to je za problém?“

Následovala jednoslovná odpověď: „Kluci!“

April Devereuxová máchla drobnou pěstí nad hlavou.

„Ano. Kluci. Protože kluci a dospělí muži řídí tuhle zemi příliš dlouho a působí jen zmatek. Nám dívkám příliš dlouho nenaslouchají, dokonce ani naši tátové

a bratři a lidé, kteří by to měli chápat. Jak to změníme, sestry?"

„Tím, že budeme řídit svět," odříkávaly *Lesjeunes Étudiantes*.

„Přesně tak. Máte pravdu. Jste tak chytré, sestry. Staneme se předsedkyněmi vlády, ředitelkami, partnerkami v právnických firmách a majitelkami hudebních obchodů, které zruší heavy metal a všechno s umrlčími lebkami. Ale prozatím jsme kdo?"

„Studentky."

„Správně. Jsme *Lesjeunes Étudiantes*. Mladé studentky. A musíme změnit svět. Z našich lavic. V našich třídách. Co je naší povinností?"

Odpověď přišla okamžitě. „Učit se."

„A jaký máme cíl?"

„Vědomosti."

Red mi vrazil loktem do žeber. „Ta holka je praštěná, ale není obryně."

Koutkem pusy jsem na něj syknul, ať je zticha. Odehrávalo se tady něco neobvyklého a zlověstného a já nechtěl promeškat ani vteřinu. V April Devereuxové a *Lesjeunes Étudiantes* se skrývalo něco víc, než co stavěly na odiv. Aprilin projev nezněl právě růžově.

Jediný způsob, jak získat vládu, jsou znalosti," pokračovala kněžka tajemná. „V cestě nám ale stojí starý nepřítel."

Ostatní dívky zasyčely.

„Zase kluci. Strašní, páchnoucí, ukecaní."

Ozvalo se další syčení. Red i já jsme si začali připadat jako nevítaní hosté, třebaže nikdo nevěděl, že tady jsme.

„Už od školky na sebe kluci strhávají veškerou pozornost křikem, rvačkami a neomaleností, která jim prochází. Jak se můžeme učit v takovém prostředí?"

Sestry tleskaly a hlasitě vyjadřovaly souhlas.

„Aaron. Celé dny se šťourá v nose. Nevím, kam to otírá, ale určitě ne do kapesníku.“

Posluchačky zasténaly a škubaly sebou, a my venku taky.

„A Gerry s těmi jeho brouky. Kolik z nás už jeho zásluhou našlo něco odporného v jogurtu?“

Zvedlo se několik rukou. Gerry toho stíhal očividně hodně.

„A Raymonda vám asi ani nemusím připomínat.“

„RAAYMOND!“ zakvílely jeho jméno jak nějaký žalozpěv

„Ten kluk je natvrdejší než měsíc starý chleba,“ stěžovala si April. „Celý den marní drahocenný čas učitelů svými hloupými otázkami. Jakou barvu má vůně? Jak se otáčíte v posteli, když spíte? Žije míč na košíkovou v koši?“

Ozývaly se výkřiky: „Pitomec!“

A jeden nečekaný: Já mám Raymonda ráda. Hezky maluje.“

April zaúpěla. „May, já vím, že se neobtěžuješ chodit na všechny schůzky kvůli veledůležitým tanečním hodinám, ale když už jsi tady, pokus se držet s námi. Nemáš ráda Raymonda. Vzpomínáš si? Řekla jsem ti to. Je odporný a hrozný Copak si nepamatuješ, jak páchne?“

May se zahihňala. „To je prostě tím, že je kluk.“

Vždycky se najde někdo, kdo nechápe, oč jde. „Být kluk je špatné, May. Nesmíme se smířit s tím klučicím světem. Potřebujeme převzít vládu. Všechno řídit, tak jak to má správně být.“

May přikývla, ale viděli jste, že to dělá jen kvůli tomu, aby mohla zůstat v partě.

„Takže nenávidíš kluky?“ vyžadovala April okamžitě jasnou odpověď.

Jo. No, někdy.“

„May?“

„Nenávidím je. Nenávidím. Nemůžu je ani vystát."
„To je lepší." April tleskla. „A teď, děvčata, chci říct, sestry...."

Jsi moje sestřenka, April, ne sestra," namítla May.
„May!" zavřeštěla April a pohrozila jí prstem. „Zmlkni. Kazíš setkání. Nejsme skutečné sestry. Jen jako. Je to hra. Jestli nechceš hrát s námi, budeš muset jít domů."

May si skousla ret. „Promiň, April. Domů nemůžu. Táta říká, že si musíme hrát spolu, poněvadž jsme sestřenice. Tvrdí, že si nemám všímat, když se začneš chovat jako nafoukaná princezna."

April se na ni málem vrhla, jen přítomnost ostatních dívek ji zarazila. Byla prezidentka a podle toho se musela chovat. Zhluboka se nadechla.

„Takže, děvčata. Nastal čas pro naši přeměnu."

Les Jeunes Étudiantes se nadšeně seskupily do dvou řad před plakátem zpěvačky Shony Biederbeckové v taneční póze. Shona byla neoddiskutovatelnou královnou růžové. Holčičí idol s uječeným hláskem a několika platinovými deskami pod páskem s flitry.

„Co vidí lidé, když se na nás podívají?" položila April otázku.

„Malé holky," odpověděly malé holky.

„A co si o nás myslí?"

„Cukr a špetka koření, úsměv, co každý ocení."

„A co rozhodně nevidí?"

„*Lesjeunes Étudiantes*," zaznělo sborem.

„A proč používáme francouzský název?"

„Protože kluci jsou tak hloupí, že nerozumí ani anglicky, natož francouzsky."

„Nyní nastává okamžik, kdy ukážeme naši pravou tvář. Naši tajnou tvář. Sestry, můžete se transformovat."

„Trans... co?"

„Přeměnit, May, přeměnit."

„Aha. Promiň.“

Dívky si svlékly pyžama a odhalily tmavé overaly. Růžové látkové čelenky nahradily černé motýlí sponky. Místo růžových bačkůrek nazuly černé kožené boty. April si obřadně strhala deset falešných nehtů a vyrvala růžové proužky z vlasů. Vrchol přišel vzápětí, když obrátila růžový baret vzhůru nohama. Z druhé strany byl černý.

Ukázala na plakát Shony Biederbeckové. „Kdo o téhle sní?“

„Kluci.“

„A my?“

Jediný hlásek: „Ano.“

„May. Buď zticha. Sníme o takové my?“

„Ne!“

„A jaký je náš sen, sestry?“

April seskočila ze svého piedestalu a strhla plakát popové hvězdy ze zdi. Pod ním visela fotka Mary Robinsonové, první irské prezidentky.

„Sláva tobě, Mary!“ pronesla April.

„Sláva tobě, Mary!“ zopakovaly *Lesjeunes Étudiantes*.

„To je náš sen. Chceme být jako Mary, Robinsonova. Chceme řídit zemi.“

„Hurráá!“ vykřikla děvčata.

April sebou cukla. „Přemýšlela jsem o tom. Hurá mi trochu moc připomíná Shonu.“

„To je z jejího druhého cédéčka,“ ozvala se May a začala si prozpěvovat: „Hurá, hurá, na mě zírá.“

April zasáhla. „Místo Hurá, bychom mohly říkat Skvělé. Nebo Potvrzeno. Viděla jsem to ve Star Treku.“

„V tom díle, kde vybuchne ta hlava?“

„Ne, May, v té části, kde neměli dost energie.“

„Tu miluju.“

„Já taky. Alespoň na něčem se shodneme. A teď k našim záležitostem.“

April vytáhla desku s klipsem, kterou měla schovanou za pelestí své postele.

„Vloni se našlo několik kluků, kteří nám způsobili problémy. Tak jsme sepsaly seznam.“

A já na balkoně jsem si uvědomil, že bych si taky měl všechno zapisovat.

„S malým příspěvím *Lesjeunes Étudiantes* se čtyři z nich rozhodli přestoupit na jinou školu. Dva se naučili držet pusy. A tři se nedovtípili, takže jsme je musely nechat vyloučit. Nedávno se to povedlo díky plánu s iPodem.“

Děvčata zdvořile aplaudovala, nakonec ten plán byl důmyslný.

April se mírně zasmála. *Merci, merci.* To nic nebylo. Myslím, že pan Ernie Boyle si tu lekci zasloužil.“

Zalapal jsem po dechu. Přiznání. Nemohl jsem tomu uvěřit. Opravdu jsme na správném místě.

„Ale ještě jich je několik na řadě. Jako prvního na seznamu mám kluka, který je tak neotesaný a tak páchne, že Ernie vedle něj vypadá jako, no, jako děvče. Myslím, že všechny víme, o kom mluvím.“

Všechny to věděly a věděl to i Red. Zaslechl jsem, jak zaúpěl, a viděl jsem, jak mu poklesla ramena.

„Pan Herod Sharkey!“

Herod. No ovšem. Tyhle holky prostě nenávidí Heroda.

„Roddy, ty blbečku,“ zamumlal Red. „Ty fakt ty holky štvěš.“

April nalistovala stránku s Roddyho proviněními.

„Vloni pan Sharkey moc nerušil, neboť většinu času trávil doma prý nemocný.“

Dívky chápatě přikyvovaly. Herod zřejmě za školu chodil často. Už v deseti.

„Ale v tomhle školním roce už byl ve škole čtyři dny a za tu dobu stačil praštit dva studenty, z toho jednoho do žaludku. Ukradl křidu a snědl ji. Víme, že to byl

on, protože na mě vypláznul jazyk. Nevypracoval ani jeden domácí úkol, nespočítal ani jediný příklad, což je příšerný vzor pro ostatní chudáky, kteří se nechají snadno svést, protože jsou zabeďnění."

„Herod umí stojku," ozvala se May, svědkyně obhajoby.

„To je moc pěkné, May, ale neměl by ji dělat na lavici. Ne, musí odejít. Nemůžeme riskovat naše vzdělání. Letos začínáme s dělením, a to je dost těžké i bez pana Stojky Sharkeyho, který každé dvě minuty vyrušuje."

Ostatní děvčata výskala. „Podstrčíme mu nějaké peníze a pak řekneme, že jsme ho viděly, jak něco prodal."

„Výborný nápad, Amando, ale už jsme ho použily u Ernieho. Musíme zkusit něco nového. Mám jeden nápad. Mercedes, půjdeš ke mně?"

Mercedes rychle prošla uličkou mezi dívkami.

„Ukaž sestrám ruku."

„Ano, *mademoiselle* prezidentko."

Mercedes si vyhrnula pravý rukáv a ukázala rudé podlitiny.

„Podívejte se," řekla April pronikavě. „Tohle jí udělal Herod Sharkey."

May se vyděsila. „Opravdu? Herod udělal tohle?"

„Samozřejmě že ne, May. Nebuď pitomá. Mercedes dneska odpoledne shodil její poník, jenže my nechceme dostat Buffíka do problémů, tak obviníme Heroda."

Na balkoně mi Red zatřásl na rameno. „Máš to?"

Poklepal jsem na zápisník perem. „Každý slovo."

„Tak ta dětská vysílačka byl dobrý nápad, ne?"

„No jo," připustil jsem neochotně.

Uvnitř April vysvětlovala svůj plán. „Zítra odvedu nešťastnou vyděšenou Mercedes za paní Quinnovou a Mercedes jí popíše, jak jí Herod zkroutil ruku, ale že se bála něco říct."

„Naučila jsem se svou roličku nazpaměť," pochlubila se Mercedes hrdě. Jako v dramatickém kroužku."

„Chtěly byste si poslechnout Mercedesin výstup?"

Následovalo sborové přitakání.

Mercedes se zářivě usmála a vyšplhala na podnožku.

„Dobře," souhlasila a zatřepala prsty. „Tohle je dramatické cvičení, jak se dostat do správného rozpoložení. Třesete prsty, jako kdyby to byly horké párky a vy se je pokoušíte vychladit."

Hned následovalo tolik třesení prsty, že by vyvolalo vítr. Uvědomil jsem si, že jimi taky třesu, když mě Red plácnul po ruce.

„Máš snad psát."

„Promiň."

„Zatímco se otřásáte," radila dál Mercedes ze svého minipódia, „říkejte si k tomu: třes se, třes se jako sulc. To je na procvičení hlasu."

„To zítra pochopitelně dělat nebudeme," zasáhla April, maličko rozladěná, že už není v záři reflektorů. „Takže já jsem paní Quinnová a ty jsi ty."

April založila ruce a nasadila hlubší hlas. „Tak copak se děje, Mercedes?"

Mercedes se přestala otřásat. „Moment, musím sáhnout do studnice svých emocí." Zadívala se do dálky, dokud se jí oči nezaplnily slzami.

„Jé, to je moc dobrý," uznala May.

„Díky. Myslím na své štěňátko, které sežral vlk."

May se zhrozila. „Tvoje štěně sežral vlk?"

Mercedes obrátila zamžené oči v sloup. „Samozřejmě že ne, ty husičko, jsem herečka. Ted' jsem připravená, mademoiselle prezidentko."

„Určitě? Zítra na tohle všechno nebude čas."

„Určitě. Rychle, než si vzpomenu, že jsem nikdy žádné štěně neměla."

„Tak copak se děje, Mercedes?" pronesla April trochu nevrle.

„Ach, paní ředitelko," spustila Mercedes. Já to nemůžu říct. Moje dobrá a zodpovědná kamarádka April mě přinutila, abych sem šla. Ale on mě zabije, jestli něco řeknu."

„Kdo tě zabije?"

Mercedes popotáhla. „Herod Sharkey... to ne, vyslovila jsem jeho jméno. On se to dozví. Je to ďábel."

April si dala ruce v bok. „To jsem si mohla myslet. Herod Sharkey. Copak provedl tentokrát?"

„Prosím, paní ředitelko, vy jste žena. Víte, jak to chodí v tomhle mužském světě. Musíme mlčky trpět."

„V mé škole ne, mladá dámo. Hned mi pověz, co Herod udělal. Okamžitě!"

Mercedes dramaticky odhalila modřiny na paži.

„Zkroutil mi ruku a udělal ohníček. On si myslí, že to je legrace."

Já ale ne," prohlásila April alias ředitelka Quinnoová. „To je hanebné. Okamžitě ho vyloučím. Blablabla. Herod je minulostí, další vítězství pro *Lesjeunes Étudiants*."

Mercedes se mírně uklonila za všeobecného nadšeného potlesku.

„Už jsme se pokoušely Heroda zbavit dřív, ale jeho bratr Red vždycky zasáhl v pravou chvíli. Jako nějaký zrzavý anděl strážný."

May se zakuckala smíchem. „To je dobrý. Zrzavý anděl strážný. To musím Redovi povědět."

„To není vtip, May. Red zničil nejednou moje plány. Ale tentokrát mu to nevyjde."

„Díky Buffíkově hřívě," dodala Mercedes, která nevydržela stát dlouho mimo centrum dění.

April vytáhla z kapsy smotek vlasů v umělohmotném obalu. „Ano. Buffík nám laskavě věnoval kadeř Shoniných vlasů, kterou jsem původně chtěla strčit Redovi do tašky, ale Red se o svoje vyloučení posta-

ral sám. A až se vrátí, bude pro malého Heroda pozdě. Myjeme si nad ním ruce."

Další potlesk. Zatímco plácaly rukama, stačil jsem si dopsat poznámky.

„Herod je minulostí," mumlal jsem si. „Další vítězství pro Les Jeunes Étudiants. Tohle je tedy dynamit."

Red mě poplácal po zádech. „Musíme s tím za tvým kamarádem seržantem Murtem. Stačí jedinej pohled na zápisky královny April a oba jsme čistý."

Byl jsem si tím jistý. Vnitřní hlas mi říkal, že aktivity *Les Jeunes Étudiants* mají hodně společného s naším seznamem kriminálních činů, ale ještě jsme neměli nic konkrétního. Budu muset Murtovi poskytnout trochu času, aby si to pospojoval. Nebo nám to April možná ulehčí a přizná se.

Jenže právě v tom okamžiku došly ve vysílačce baterie. V té, která ležela uvnitř pokoje s jednorožci.

„Nemám energii," ozvalo se z aparátu. „Vojáček Sam nemá energii."

„Ajaj," vyjekl Red. „Myslím, že jsme prozrazení."

April Devereuxová nakrčila nos, jako když kočka větří myš. Našla vysílačku. Chvilí na ni zírala a přemýšlela, jak se to dostalo na její postel. Co to tu dělá?

Vyhrabal jsem se na nohy. Ta holka byla chytřejší, než jsem si myslel. Přijde na to.

A přesně tak, April to došlo. „Někdo nás poslouchá!" zavřískala. „Někdo nás špehuje, sestry!"

To už bylo na Reda příliš. Sprásknul ruce a vysokým hláskem zopakoval: „Někdo nás špehuje, sestry."

„Támhle!" vykřikla April a ukázala rukou. „Na balkoně! Kluci!"

„Kluci!" zavyly to slovo jak víly věšticí smrt z nejtemnějšího koutu předpekli.

„To nevypadá jako přátelské uvítání," usoudil Red a ohlédl se na mě. Přísahám, že se šklebil. Šklebil se! „Ale jdi, Půlměsíci, klid. Jsou to jen malý holky."

Pravda. Ale já jsem zahlédl, jak April vytahuje ze stolu juniorské golfové hole.

Její hlas praskal ze skomírajícího přístroje.

„Chyťte je. Jsou to zloději, tak je klidně můžeme zabít, pokud to bude neúmyslně.“

Zabít nás? Co jsou ty holky zač?

„Hele, Rede. Musíme zmizet. Jestli se pustíme do rvačky s desetiletýma holkama uvnitř jejich pokoje, nebude to pro nás vypadat dobře.“

Redův smích ustal, jako když zhasne motor. Věděl přesně, jak by se na to policie dívala: Red Sharkey se chystá vloupat do dalšího domu. Sociálka by ho odvezla do děčáku dřív, než byste stačili říct švec.

Red se chytil za roh jednorožce a vyskočil na zábradlí.

„Tak jo. Mizíme. Ale neutíkáme, jen...“

„Se dáváme na taktický ústup,“ navrhl jsem.

„Taktický ústup,“ zamumlal Red.

Za námi se otevřely balkónové dveře. Dívky se vyhrnuly ven jak švábi z díry ve zdi. Oči jim planuly.

Útok vedla April. Všiml jsem si, že má všechny druhé zuby a že vypadají dost obrovské v její malé puse. Obzvlášť, když je tak cenila.

„Poběž!“ zavolal Red.

Aprilina golfová hůl zasvištěla, jak se s ní rozmáchla. Byla to patovací hůl. Měla grafitovou rukojeť. Divné, čeho si člověk nevšimne. Ta ocelová hlava hole by mohla na lidské hlavě nadělat pěknou paseku.

Naštěstí moji hlavu minula, ale zasáhla rameno a úplně mi umrtvila ruku.

„Au!“ vykřikl jsem. „Dávej pozor!“

Jsou jen z masa a kostí!“ ječela April triumfálně. „Můžeme je zabít!“

Tohle nemůže být pravda. Tohle není skutečnost.

Red mě popadl za límec a přehodil mě přes zábradlí.

„Chytni se břechťanu," zabručel.

Natáhl jsem se zdravou rukou po liáně. Chytil jsem ji. Mohli bychom utéct. Pak jsem zaslechl dvě věci. Kovové drnčení, jako když praštíte holí do našponovaného drátu. A Redův hlas, který tiše vydechl: „Ach ne."

Ani jeden z těch zvuků mě moc nepovzbudil.

Najednou nás už Red nedržel. Padali jsme, rychle a tvrdě. Nebyl ani čas, aby mi hlavou proběhl celý život. Ramenem jsem drhnul o zeď, zahlédl jsem měsíc a vzápětí jsem až po uši zapadl do šterku.

Není to tak zlý, pomyslel jsem si. Pak na mně přistál Red. Připadal sem si jak postava z komiksu, na kterou právě dopadla železná traverza.

Neztratil jsem vědomí, ale schopnost *něco* udělat. Do toho, co se odehrávalo kolem, jsem nemohl zasáhnout. Jako když sledujete film zevnitř akvária.

Objevily se dívky, křupání šterku a šeptání.

Žijou. Jsou naživu.

Sklapni, May. Uslyší nás táta.

Neměly bychom...

Ne, Mercedes. To není potřeba. Popadněte je za nohy.

To je Red Sharkey. Oba to jsou Sharkeyové.

Kolik toho asi slyšeli?

To je jedno. Kdo by věřil špinavým smradlavým Sharkeyovým?

Ležel jsem na pláži v surfu a zpětný proud mě táhnul po oblázkách. Možná. Tak jsem si připadal. Vyhnula se mi košile a kamínky se dostaly mezi lopatky. Hlava mi klesla stranou. Kousek od mne byl Red. Měl červený obličej. Celý obličej.

Kapitol
MAGNETICKÁ
SÍLA

Poznal jsem, že jsem v podzemí, ještě než si oči přivykly na tmu. Asi kvůli tomu mrtvolnému chladu ve vzduchu. Ležel jsem na kamenné podlaze, na tváři jsem ucítil vodu. Před očima se mi míhal tučet párů hubených holčičích nohou jako rákosí na břehu řeky.

Co teď? řekl nějaký hlas.

Pořád si povídaly. Proč nemůžou zmlknout? Bolí mě hlava.

Nemůžeme čekat do zítřka, sestry. Musíme jít hned. K ředitelce Quinnové domů. Táta mě tam odveze. Vždycky udělá, co chci.

Ale co s těmi kluky? Red je zraněný.

May, zdá se mi, že nechápeš, co vlastně náš klub znamená. My kluky nenávidíme. Obzvláště Sharkeyovy. Především Sharkeyovy. Táta je tady zítra ráno najde a policie si je odveze. Stejně by skončili za mřížemi. My jen jaksí urychlujeme proces.

Ale on krvácí...

Zajímalo by mě, jestli bych tě nemohla zapudit, May. Můžou se sestřenice zapudit?

Dívky odešly po cementových schodech do obdélníku měsíčního světla. Dřevěné dveře bouchly a zaskřípala zástrčka. Ležel jsem v naprosté tmě, což bylo jen dobře. Potřeboval jsem si zdřímnout, otočil

jsem hlavu k slabému pramínku na podlaze a trochu jsem se napil. Voda byla chladná. Písek v ní trochu skřípal mezi zuby, ale chutnala mi. A teď spánek.

Něco mi ale pořád vrtalo hlavou a udrželo mě v bdělém stavu. April věděla, kdo jsem. Už dřív prohlédla moje přestrojení, tak proč předstírala, že jsem taky Sharkey? Odpověď mi došla rychle, dokonce i tou mlhou, která halila můj mozek. Nikoho nezajímá, co se stane se Sharkeyovými. Nikdo nebude protestovat proti jejímu plánu zavřít dva Sharkeye do sklepa.

„Auau," ozval se nějaký hlas. „Mám hlavu v jednom plameni."

Otevřel jsem jedno oko. Redova hlava se vznášela ve tmě. Nehmotná hlava, z jejíž brady kapala krev.

„Rede?" řekl jsem. „Kde máš tělo?"

Hlava se zakuckala a pak zamrkala. Přízračné prsty se dotkly rány na přízračné hlavě.

„To jsem si tedy dal."

Všiml jsem si, že pod přízračnou hlavou drží v ruce baterku. Uviděl jsem i zbytek Redova těla.

„Ty nejsi duch," oddechl jsem si.

Red přešel kuželem světla po zdi, až objevil vypínač.

„Radši by ses měl vzchopit, Půlměsíci," prohlásil a otočil vypínačem. Zdálo se, že místnost naplnilo oslepující světlo. Nakonec se z toho vyklubala slabá čtyřicetiwattová žárovka. „Slyšels, co říkaly? Musíme se odtud dostat, než dorazí k paní Quinnové, jinak je Roddy v troubě."

Tiskl jsem si hlavu, dokud nezmizely hvězdičky před očima. „Kdo je v troubě?"

„Roddy! Roddy! Vzpamatuj se, Půlměsíčku!"

Pohled se mi trochu zaostřil. „Reddy, Roddy, rozdíl je jen v jednom písmenu. To člověka zmate, když má nejspíš otřes mozku."

Red si mě nevšímal a svítil si baterkou do batohu.

„Ty sis s sebou vzal baterku?”

„A antiseptický kapesníky,” svěřil se a jedním si hned otíral čelo. Jsme na číhaný, vzpomínáš?”

„Technicky vzato už nejsme,” upozornil jsem ho. „Technicky vzato nás parta desetiletých holek drží ve vězení.”

„Nikdo se to nemusí dozvědět,” usoudil Red, který vypadal mnohem lip, když už neměl celou tvář od krve. „Musím brát ohled na svou pověst. Kdyby se rozneslo, že mě zamknuly holky ze čtvrtý třídy, každé chlap, kterej si chce udělat jméno, by po mně šel.”

Rozhlédl jsem se. Byli jsme ve sklepě na uhlí z betonu a oceli. Kdysi to možná byla nádrž na topný olej, ale Aprilin otec ji nechal předělat. Zadní stěna byla až nahoru obložená briketami a ve vzduchu se vznášel hustý černý prach. Místnost měla jen jedny dřevěné dveře. A ty byly pochopitelně zamčené.

Red zkontroloval signál na mobilním telefonu.

„Nic. Musíme se dostat ven.”

Zkoušel primitivní metodu jeskynního muže a narážel do dveří dlaní a ramenem. Dveře se neotevřely, ale zvedl se ještě víc prach a nárazy vyvolaly dunivou ozvěnu v celé místnosti. Přesně to jsme potřebovali.

Dunění odeznělo, bylo slyšet pouze Redovo prudké oddechování.

„Nesmíš tak dýchat,” upozornil jsem ho. „Může to tady být vzduchotěsné.”

Zkoumal jsem zdi a strop. Nenašel jsem žádnou cestu ven, leda že by měl Red ve svém kouzelném batohu schované policejní beranidlo.

Red několikrát kopnul do dveří. Další prach a dveře pořád zavřené. Hlasitě jsem zakašlal, abych zdůraznil, že bude problém se vzduchem.

„Rede, tohle nám nepomůže, vždyť víš.”

Prudce se otočil. Tvářil se zuřivě. Takhle rozčilené-

ho jsem ho ještě neviděl, ani tehdy, když mě přispědlil k zemi.

„Musím se odtud dostat," procedil zatnutými zuby. Pot mu stékal po tváři a odplavoval uhelný prach i krev. „Roddy mě potřebuje. Slíbil jsem mámě, že na něj dám pozor. Jestli ho vykopnou ze školy, skončí někde u kulečnicku jako Ernie." Red přešel bunkr dvěma velkými kroky. „Ty jsi mozek. Vymysli něco."

Měl vlhké oči z prachu a možná i od slz.

„Tak jo. Zkusím to. Co máš v tom batohu?"

Red vysypal obsah batohu na beton.

„Pár cereálních tyčinek, svou kuklu a punčocháče. Lano s hákem jsem ztratil."

Musel jsem se zeptat. „Punčocháče?"

„Přece na hlavu. Kdyby ses potřeboval maskovat."

„Aha. Myslím, že jsem už maskovaný dost, vážně. S těmi vlasy, náušnicí a tetováním." Něco jsem zahlédl na podlaze. „Co je to?"

Red zvedl železný bodec. „Roh z toho jednorozce na balkoně. Odlomil se. Proto jsme taky spadli. Teď už je na balkoně technicky vzato jenom kůň."

Roh měřil asi třicet centimetrů a byl nebezpečně zašpičatělý. Ocel natřená tmavě zelenou barvou.

„Škoda, že není magnetický," zalitoval jsem.

„Proč?"

„Kdyby byl magnetický, možná bychom mohli odsunout západku zvenku na dveřích. Možná. Teoreticky."

Red mi podal bodec. „A umíš ho zmagnetizovat?"

„No, někde v laboratoři bych ho mohl umístit do magnetického pole nebo jím pustit proud, pak by se z něj stal magnet."

Říkal jsem to velmi přesvědčivě, poněvadž neexistovala šance, že bychom to mohli skutečně provést. Jinak jsem o magnetech věděl jen to, že s nimi můžete posouvat železné piliny po papíru.

Red najednou propadl nadšením. „Můžeme do toho pustit proud.“

Pod vrstvou uhelného prachu jsem zbledl. „Cože?“

„Žárovka. Potřebujeme jenom vytáhnout dráty.“

Znělo to obzvlášť nebezpečně. To je spíš pravděpodobné, že roh bude lítat po sklepech a odrážet se od zdí, než že ho proměníme v magnet.

Já ti nevím, Rede. Nejsem si jistý polaritou a tak.“

„Musíme něco zkusit, Půlměsíčku. Slíbil jsem to mámě. Copak to nechápeš? Slíbil jsem jí to.“

Ani jsem neměl čas si začít představovat, co takový slib znamená. Ale pro Reda rozhodně znamenal hodně.

„Oukej. Ale nesmíš se dotýkat drátů a taky se nemějí dotknout dráty navzájem. To vím určitě.“

Red zhasnul světlo a podal mi baterku. Potom vyškrubnul šňůru z háčků, kterými byla uchycená u zdi a u stropu.

„Tak,“ řekl a držel kabel dál od těla. „Co teď?“

Namířil jsem na něj baterku. „No, teoreticky, snad, já otočím vypínačem a ty nabiješ ten roh. Mělo by to jít. Být sebou nemířil bych na sebe špičatým koncem toho rohu. Nikdy nevíš, kudy proud půjde.“

„Ty bys ho měl nabít,“ navrhl Red.

„To je pravda,“ připustil jsem. „Ale to bychom museli pár týdnů počkat, než seberu odvahu.“

Red se zhluboka nadechl. „Tak jo. Jdem na to. Jen se dotknout?“

Jo. Asi. Nejsem expert. Možná se to bude trochu třást.“

„Třást? Jak to myslíš?“

„Vždyť víš, až proud poteče do rohu. Snaž se to udržet v klidu.“

Red polkl. Byl nervózní, ale odhodlaný. „Dobře. Otoč vypínačem, až ti dám znamení.“

Jaké znamení?“

Redovi chvíli trvalo, než se vytrhl z nervozity a rozhodl se pádně odpovědět.

Ježíš, já nevím. Řeknu něco jako: Otoč vypínačem."

Jasně. Snad si to zapamatuju."

Red si klekl k rohu a ujistil se, že se ho měděná vlákna uvnitř kablíku dotýkají.

„Tak jo, Půlměsíci. Otoč vypínačem."

Měl jsem napjatý každíčký sval a šlachy v těle. Nahrbil jsem se a přimhouřil oči. Prsty na nohách i na rukách mi tuhly a všechna zranění z uplynulých několika dnů se ozvala a zasáhla centrum bolesti v mozku.

Otočil jsem vypínačem. A nic se nestalo. Red stejně tak mohl klidně třít roh liščím ohonem.

„Už to je?" zeptal se.

„Ehm... Vydrž ještě."

Došel jsem k němu. „Slyšel jsi to?"

„Promiň, byl jsem nervózní."

„Ne, to nemyslím. Slyšíš nějaké bzučení?"

Red se naklonil blíž k jednorožcovu rohu. „Možná. Myslím, že se jen drát dře o kov. Trochu se mi třesou ruce. Ale nikomu..."

Já vím. Nikomu to neříkej."

Red odhodil kabel. „Tak je to zmagnetizovaný?"

Prozkoumal jsem roh ve světle baterky. Vypadal úplně stejně.

„Nevím. Zkus to."

„A nedostanu elektrickou ránu?"

„Údajně ne," uklidnil jsem ho, čímž jsem si chystal krytí pro případnou žalobu.

Red strčil do rohu jedním prstem.

Je trochu teplý. Myslím."

Ruka se mu třásla nad kovem, pak ho opatrně sevřel.

„Žádná rána. Ozkoušíme to."

Red potěžkal bodec a zamířil ke dveřím.

„Posviť mi sem, Půlměsíci."

Namířil jsem baterkou na dveře. Asi uprostřed se táhla vlhká čára.

„Tam musí být zástrčka," usoudil jsem. „Voda se tam zachytne a prosakuje celé roky."

„Ach, vy mozky," opáčil Red, podezřívám ho, že neupřímně.

Položil tlustší konec rohu na mokrou čáru a pomaličku táhl doleva.

„Zkus otevřít," poručil mi a ustoupil.

Zatlačil jsem. Nic.

„Nic," řekl jsem.

Red zaklel. A potom: „Pitoměj, pitoměj nápad. Vyrábět magnet. Potřebujeme něco jiného, Půlměsíci."

„Nic jiného není, Rede. Ozkoušej to znova."

Red tiše zaklel, zase přitiskl roh ke dveřím a kupodivu zázračně neuvěřitelně se na opačné straně dveří zástrčka začala posouvat.

„Pomalů, pomalů, pomalů. Neztrať ji."

„A co ty seš? Nějakej odborník? Ty tohle děláš každý den, co?"

„Prostě jen posouvej pomalů. A pro jednu sklapni."

Pak mi došlo, že jsem právě řekl Sharkeymu svírajícímu v ruce bodec, aby držel hubu.

„Tvoje negativní energie se sluče s magnetickou silou," napravil jsem to pateticky.

„Vrr," Red na to. Nic moc, ale pořád lepší než rána do zubů. Táhl magnetem pomaličku a odsouval zástrčku centimetr po centimetru. Slyšeli jsme, jak zvenku drhne o dřevo.

Nakonec se ozvalo cvaknutí a dveře se maličko odchýlily.

„Otevři," vyzval mě Red. Já tomu nemůžu uvěřit."

Zatlačili jsme do dveří a tam stála May s jednou rukou na západce.

„Apríl je blázen," oznámila prostě. „Tak jsem se vykradla a vrátila se pro vás."

Zamrkal jsem. „Tys odtáhla tu zástrčku sama, nebo ti pomáhala nějaká neviditelná síla?”

May na mě pohlédla s výrazem, z kterého mi bylo jasné, jak hloupě má otázka vyzněla.

Já jsem ji odsunula," potvrdila. „April má nakonec *ještě* pravdu. Možná jsou všichni kluci pitomí a páchnou. Vypadáte hrozně, mimochodem. V poměru k tělu máte nějak moc velké hlavy. Znam takové kluky."

Popadl jsem roh. Já mám velkou hlavu, protože v ní mám spoustu moudrosti. Zmagnetizoval jsem ten roh, nebo ne?"

May mi vzala roh a položila ho na kovovou stěnu sklepení. Nepřilepil se, ani na vteřinu.

Cink.

Jo, to jsem měl asi zkusit," ozval jsem se ponížený, že mě dostala desetiletá holka.

May se obrátila k Redovi, který byl očividně jediný při smyslech.

„Ty a tvůj kamarád byste si měli radši pospíšit, jestli chcete Heroda zachránit. April přemluvila tátu, aby ji zavezl k ředitelce. Už jsou na cestě."

Red ožil jak ohař, který zachytil stopu králíka.

„Díky," zamumlal. „A ty magnetický věci nepodceňuj. Nikdy nevíš, třeba můžou něco ovlivnit."

Běžel jsem za Redem a Mayin uštěpačný smích mi zvonil v uších.

Paní Quinnová bydlela v domku kousek od nádraží. Pocházela z učitelského rodu, ale byla první, kdo dosáhl na tak vysoký post. Připisovala to svým lidským schopnostem, serióznímu postoji k disciplíně a tomu, že má za manžela místního šéfinspektora.

Když jsme s Redem dorazili na kole, auto Devereuxových s pohonem na všechny čtyři kola už stálo na příjezdové cestě. A co hůř, před ním parkoval policejní vůz.

Red prudce zastavil a opřel se lokty o řídítka.

„Pozdě," vydechl mezi supěním. „Paní Quinnová už zavolala kavalerii."

Souhlasil jsem. „Na tom určitě trval Aprilin otec. He-roda obviní z napadení."

Ukryli jsme kolo za sousední zídku a vplížili se k zadní části domu, kde paní Quinnová hostila návštěvu. Alespoň uslyšíme, co si povídají. Plazili jsme se zahradou po břiše a schovali se pod okraj vyvýšené podlahy. Zvedl jsem hlavu jen natolik, abych mezi sloupky ohrazení mohl sledovat, co se děje.

April, Mercedes, pan Devereux a seržant Murt Hou-rihan seděli kolem borovicového stolu v patiu. Paní Quinnová nalévala do sklenic kalnou citrónovou li-monádu. April a Mercedes se opět vrátily k růžové barvě.

„Požádala jsem děvčata, aby počkala, než přijedete, seržante," vysvětlovala paní Quinnová. Jde o vážnou věc a pan Devereux se domníval, že je přítomnost po-licie nutná. Jak vám chutná limonáda?"

Murt se pokoušel vyhnout tomu, aby pil obsah své sklenice. Dal si pořádný lok a téměř všechno zase vy-prskl zpátky do sklenice.

„Ehm, chr," odkašlal si. „Bože, to chutná jako... chci říct, jen jsem špatně polkl. Výborná, trochu kyselá, ale výborná. Díky."

Paní Quinnová zamíchala tekutinou na dně džbánu. Plavaly v něm nějaké hrudky.

Ještě, seržante?"

„Ne, jsem ve službě. Kromě toho na mě na stanici čeká formulář 43-7, takže kdybychom mohli..."

Náhodou vím, že 43-7 je žádost o mateřskou dovo-lenou.

„Samozřejmě, seržante. Zločinci nikdy nespí, že? Pa-na Devereuxe asi znáte?"

„Dobrý večer, pane."

„Seržante."

„Pan Devereux *přivezl* děvčata. Zřejmě se bála za mnou přijít za bílého dne, protože by je Roddy Sharkey mohl vidět."

„Red?"

„Ne, jeho bratr, Roddy, Herod, pokud tomu uvěříte."

Murt si vytáhl zápisník. „U pana Heroda Sharkeyho věřím čemukoli. Už jsme spolu mluvili."

„Má jasno," zašeptal Red. „Musíme dovnitř. Musíme se obětovat a povědět Hourihanovi, co se doopravdy stalo."

Zatahal jsem Reda za rukáv. „Počkej. To nikomu nepomůže."

Red mě setřásl. „Možná ne. Ale musím to zkusit. Slíbil jsem to."

„Minutku," přesvědčoval jsem ho zoufale. „Dej mi minutku. Jestli s ničím nepřijdu, jdeme dovnitř."

Red váhavě ustoupil. Jednu minutu. A jen doufám, že to bude lepší plán než ten s magnetem."

Měl jsem pocit, že magnetizování rohu z jednorožce budu mít ještě nějakou dobu na talíři.

Soustředil jsem pozornost zase na patio. April kuli la na Murta velké andělské oči.

„Mercedes u nás plakala, seržante. Měly jsme růžovou noc. Všechny chodíme v růžové, protože ta prostě k dívkám patří a my jsme úplně jako ostatní dívky."

Murt si odkašlal. „Růžová noc? Proto jste mě sem zavolali? Mám na práci důležitější věci. Slíbil jsem Artovi Fowlerovi, že se podívám k jeho velkoskladu s prodejními automaty kvůli tomu pobudovi, kterého poblíž zahlédl. Takže tam dneska v noci ještě musím jet."

Jen klid, seržante," zaprotestoval pan Devereux. „Buďte trpělivý. Jsou *to jen* děti."

Murt vyslechl spoustu takových dojemných histo-

rek, aby se dal snadno přemluvit. „Mám spoustu práce, pane. Poslechneme si tedy, co chtějí děvčata říct, a uvidíme. Takže, April?“

„No, nejde o mě. Problém má Mercedes. Nechám ji, ať vám to poví sama. Mercedes?“

Mercedes vstala a pomalu rozvážnými kroky zaujala výhodnější pozici. Odkašlala si a pohodila vlasy. Připravovala se na vystoupení, které jsme zhlédli v pokoji s jednorožci.

Vystoupení!

Vytáhl jsem zápisník a nalistroval záznamy z balkonu. Zapsal jsem si celý Mercedesin proslov.

Naškrábal jsem do zápisníku telefonní číslo a ukázal ho Redovi. „Pošli tohle na tohle číslo. Rychle.“

„Proč mám—“

„Rychle," syknul jsem. „Není čas.“

Mercedes si protřepávala prsty.

„Třes se, třes se jako sulc," odříkávala automaticky.

Tím dospělé trochu překvapila.

„Co prosím?" otázal se Murt.

Je nervózní," přispěchala na pomoc April. „A také rozrušená. Vid’?“

„Ano," přitakala Mercedes se slzami v očích. „Moje štěňátko sežral vlk.“

Murt obrátil oči v sloup. „Tak jo, odcházím. Děkuju za zbytečnou námahu, paní Quinnová.“

„Ne, seržante. Už jsem připravená. Prosím.“

„Poslední šance. A nechci slyšet slova růžový, sulc nebo vlk.“

Mercedes se zhluboka nadýchl a Murtovi zapípal mobil.

„To bylo rychle," ocenil jsem překvapeně.

„To je jen první věta," vysvětlil Red, aniž by vzlédl od displeje. „Budu mu to posílat po částech.“

Murt si vzal telefon. Jen do toho, Mercedes. Jsem vycvičený, můžu číst textovku a zároveň poslouchat.“

„Ach, paní ředitelko," vyhrkla Mercedes. Já to nemůžu říct. Moje dobrá a zodpovědná kamarádka April mě přinutila, abych sem šla. Ale on mě zabije, jestli něco řeknu."

„Máš předpokládám na mysli Heroda Sharkeyho?" odchýlila se paní ředitelka od scénáře.

Murt nepřítomně četl zprávu na telefonu, zatímco Mercedes mluvila. Najednou se narovnal.

„Co že jsi to právě říkala?" zeptal se policista, ale pak se zarazil. „Nebo ne, pokračuj, pokračuj."

Mercedes si přitiskla prsty na tváře, až tam zanechaly otisk. „Herod Sharkey... to ne, vyslovila jsem jeho jméno. On se to dozví. Je to ďábel."

Já vím, Mercedes, to už jsi říkala."

Murt otevřel další esemesku. Mercedes pokračovala v připraveném monologu.

„Prosím, paní ředitelko, vy jste žena. Víte, jak to chodí v tomhle mužském světě. Musíme mlčky trpět."

Paní Quinnová se tvářila zmateně. „O čem to mluvíš, děvče? Co musíme mlčky trpět?"

Mercedes dramaticky a jakoby nerada odhalila modřiny na ruce.

„Zkroutil mi ruku a udělal ohníček. On si myslí, že to je legrace."

Slzy stékaly Mercedes po tváři, když to říkala, ale na seržanta dojem neudělala, protože si stejná slova četl na displeji telefonu. Bylo to nepochybně divadlo.

Upřel na Mercedes svůj nejvýhrůžnější policejní pohled. „O co tady jde? Poslední možnost. Mluv."

Pan Devereux vstal a porazil sklenici ztuhlé limonády. „Seržante Hourihane, jak se odvažujete mluvit s tím nešťastným děvčetem takovým tónem?"

„Odvažuju se, pane," odvětil Murt velmi teatrálně, „protože tohle děvče odříkává naučený text. Stejný mi někdo právě poslal na mobilní telefon. Někdo, kdo zná moje číslo na mobil..." Murt se zarazil. Nebyl žád-

ný hlupák. „Někdo, kdo se nemůže z jistého důvodu ukázat." Rozhlédl se. „Někdo, kdo vede vlastní vyšetřování."

Red i já jsme se ještě víc přikrčili a zahrabali do bláta.

Pan Devereux se zatvářil arogantně. „Co tím chcete říct, seržante? Nenaznačujete snad, že moje malá holčička je zapletena do nějakého podvodu?"

Murtův telefon naposledy zapípal. „Přesně to chci říct, vážený pane. A můj zdroj mě informuje, že to není poprvé. Radí mi, abych se podíval na list papíru na desce s klipsem schované za pelestí její postele."

„Takže April je nějaká vůdkyně. Směšné! Můžete si hledat, kde chcete. Věřte mi, moje holčička si žádná desky s klipsem neschovává. Nemusí, u nás doma vládne otevřená atmosféra."

Mercedes se chvěl ret.

„Buffík!" vyjekla.

April štípla kamarádku hrubě do paže. „Mlč!"

„Buffík mě shodil," vzlykala Mercedes.

„Ty jsi ale idiotka," osočila ji April. Jsi úúúplně jako nějaký kluk. Nic nevědí. Nic!"

Mercedes se dala do breku. „Já jsem to nechtěla udělat. *Mademoiselle* prezidentka, tedy April, říkala, že se můžeme zbavit Heroda stejně jako Ernieho a Jimína a Kamala. April tvrdila, že Buffík se tak nedostane do průšvihů."

Murt nechápal. „Kdo je Buffík?"

„Můj poník. Shodil mě a já jsem si narazila ruku."

Do hovoru se vmísila paní Quinnová. „Vy jste se zbavily Ernieho? A Jimína?"

Mercedes se složila. „To April. Přinutila nás přísahat, že to nikomu neřekneme. April mě přemluvila, abych vzala ten iPod, a pak podstrčila Erniemu peníze."

„A jak to bylo s Jimínem? V tom přece nemůžete mít prsty. Ze školního zvonku zněl jeho hlas."

April neodolala, aby *to* nevysvětlila sama. Jimín je tak pitomý, že by nevymyslel rým ani na slovo kočka. Nechaly jsme ho prostě přečíst text na mikrofon v počítači a potom jsme to sestříhaly. Byl šťastný za tu chvilku pozornosti."

Paní Quinnová se už netvářila jako hostitelka, spíš jako rozzlobená ředitelka.

„A Kamalův dáreček u mých dveří?"

Mercedes zrudla. „To bylo od Buffíka."

April si přehodila nohu přes nohu. „Tohle je tak frustrující." Zlost byla pryč, teď musela přijít na to, jak se z celé záležitosti vykroutit. Jistě mě chápete, paní ředitelko. Těch kluků jsem se musela zbavit, překáželi nám ve vzdělávání."

Pan Devereux se sklesle opřel o zeď. „Panebože, moje matka měla pravdu. Stalo se z ní zpovýkané monstrum." Zase se narovnal. „Tak, mladá dámo, tohle je poslední kapka. Udělaš, co se dá, abys odčinila, co jsi provedla."

April se skutečně ironicky pousmála. „Vážně, tati? Neměl by ses nejdřív dovolit mámy, než vyneseš nějaký trest?"

Murt bouchnul dlaněmi do stolu. „Ticho! Všichni. Vypadá to, že byl spáchán trestný čin, takže je to záležitost policie. Potřebuju ty desky, pane Devereuxi. Máte nějaké námitky?"

April vyšpulila spodní ret. „Musíš se dovolit mámy, než odpovíš."

Já nikoho nepotřebuju žádat o dovolení!" vykřikl její otec. „Máte svolení, abyste se podíval, kam chcete, seržante. Nemusíte mít písemný příkaz."

Murt zastrčil telefon do kapsy. „Výborně. Zastavím se brzy ráno, asi v půl deváté." Otočil se k paní Quinnové. „Být vámi, prosil bych ty hochy, které jste vyloučila, na kolenou, aby se vrátili dřív, než si jejich rodiče najdou právníka."

April stála jako opařená. Asi tak půl vteřiny.

Já tomu prostě nevěřím," zaječela. „Měli byste mi poděkovat. Měli byste mi dát medaili. Usnadnila jsem vám práci o milion procent."

Murt na ni neměl náladu. „Být vámi, slečinko, zavřel bych klapačku dřív, než mi ještě víc stoupne krevní tlak."

April zbledla, jako kdyby dostala políček. „Slyšel jsi to, tati? On mi řekl, abych zavřela klapačku. Ty dovolíš pouhému seržantovi, aby se mnou takhle mluvil? Copak nechodíš na golf s šéfinspektorem Quinnem?"

Aprilin táta pohrozil Murtovi prstem. „Vážně, pane. Vždyť je to ještě dítě. Nemyslím, že..." Pak se mu vrátilo odhodlání. Z kapsy vytáhl mobilní telefon, vytuškal nějaké číslo a čekal.

„Ahoj, to jsem já," řekl, když se osoba na druhém konci ozvala. „Co bys řekla na hosta? Ano. Jak jsme o tom mluvili. Předpokládám tak na měsíc. Výborně. Čím dřív, tím lip."

Pan Devereux zase telefon uložil.

„Tak, slečinko," spustil a snažil se o stejně netrpělivý tón, jaký užil seržant Hourihan. Ale ne moc úspěšně. Nevyznělo to tak hrůzostrašně. „Až s tebou seržant Hourihan skončí, pokud nebudeš ve vězení..."

April si přiložila ruce k puse. „Haló, Země volá otce," řekla drze. Jsem nezletilá, nezapomeň."

Tohle dodalo jejímu otci kuráže. „Výborně, problém s vězením nenastane. Což je jen dobře, protože pojeď pryč. Na prázdniny. Na měsíc."

Aprilin drzý výraz se vytratil. „Kam?"

Pan Devereux rázně narovnal ramena. „K babičce."

April dlouze záúpěla. „K babičce! Na farmu! Tam budu muset pomáhat! Nemají ani televizi ani internet!"

„Správně," opáčil pan Devereux, ale trochu se třásl.

Cítil jsem, že čím dřív sedne April na autobus, tím lépe, než její otec ztratí odhodlání. „Nebude vadit,

když April zamešká vyučování, vidíte, paní ředitelko?"

Paní Quinnová vypadala ustaraně. „Nejdřív musím změnit obrázky těch chlapců ve svých materiálech. A Aprilin také. Považovala jsem ji za malého andílka, ale to byl hluboký omyl. Nikdy dřív jsem si nemusela opravovat názor.“

„Beru to jako ne.“

Mercedes poplácala April po zádech. „Neboj. Budu zatím řídit schůzky. A budu ti nahrávat *Question Time*.“

April kamarádčinu ruku odstrčila.

Já jsem prezidentka. Nikdo jiný schůzky řídit nebude." Vstala a uhladila si růžovou manšestrovou sukni. „Teď musím odejít. Vy dospělí potřebujete čas, abyste si rozmysleli, jak rozhodnete.“

Pan Devereux popotáhl nosem. „Nikam nejdeš. To ti zatrhnu.“

April vyšla z patia. „Ovšem, jako miliónkrát předtím.“

„Vrat' se," vykřikl pan Devereux s náznakem zoufalství v hlase. „Ty tady o ničem nerozhoduješ.“

Murt rychle ztratil trpělivost. „Mám už být někde jinde, vážený pane. Takže buď tu holku přivedete k rozumu vy, nebo já.“

Dospělí se vydali za April kolem domu k místu, kde parkovala auta. Red a já jsme se plížili za nimi, abychom sledovali, co se bude dít.

April nastoupila do vozu a zamkla dveře. Tvář měla nakrabacenou zlostí.

Její otec zabušil na okno.

„Otevři dveře, April. Okamžitě!“

April sevřela hubenými prsty volant. Jedu domů, tatí. Až se uklidníš, můžeš přijít.“

Touhle větou k tatínkovu uklidnění nijak nepřispěla.

„Cože? V mém autě? Vždyť neumíš řídit! Přísahám, že jestli se mého miláčka jen dotkneš, strávíš u mé matky celý rok.“

Auto představovalo očividně citlivý bod pana Devereuxe.

April si z toho nic nedělala.

„Ale, tati, měj rozum. Je to jen kus plechu.“

„Vždyť neumíš řídit!“ ječel pan Devereux a šlachy na krku mu vystupovaly.

„To nemůže být těžké,“ usoudila April a otočila klíčkem, který její otec uvážlivě nechal v zapalování. „Už jsem tě viděla tisíckrát.“

„April, vypni ten motor!“

Murt to všechno považoval za celkem zábavné, dokud si nevšiml, že policejní auto stojí April v cestě.

„Poslouchej, slečinko?“ spustil přísně.

Ale April ho už neviděla ani neslyšela. Zvuk motoru jeho slova přehlušil. April s námahou přesunula automatickou převodovku do polohy „jet“ a uvolnila ruční brzdu. O dvě vteřiny později Devereuxův vůz s náhonem na čtyři kola narazil do Murtova policejního vozu rychlostí přibližně patnáct kilometrů za hodinu. Což stačilo, aby způsobil škodu za téměř dvanáct tisíc euro.

April jen tak tak zahlédla výraz na tváři dospělých, než ji ze všech stran pohltil airbag.

Vrátili jsme se k Sharkeyovým domů a hořeli jsme nadšením z vítězství. Ačkoli Red mohl být rudý i z toho, jak mě celý den tahal vzadu na kole. Genie zase seděla u mého počítače a stahovala si pirátské kopie nějakých písniček.

„To je mimo zákon," upozornil jsem ji.

„To ty taky," opáčila. Zásah.

„Kde je Papá?" zeptal se Red trochu nervózně. Sám sebe povzbuzoval, aby si s ním promluvil o slibu, který dal matce.

Genie zasunula prázdné CD do mechaniky. „Někde venku. Pracuje."

„Kde?"

„Nemůžu mluvit před tím š-p-r-t-e-m."

Obrátil jsem oči v sloup. Já ti stejně rozumím."

„Fakt? Tak v-y-p-a-d-n-i."

Red vmáčkl hlavu mezi Genii a obrazovku počítače. „Kde je? Potřebuju to vědět."

Genie si povzdechla. „No dobrá, rozzlobený bratříčku. Je u velkoskladu s prodejními automaty. Posledních pár dní si tam obhlíží terén."

Prodejní automaty. To jsem v poslední době slyšel už podruhé. Murt se o nich taky zmiňoval. Slíbil, že dohlédne na velkosklad. Někdo se kolem poflakuje.

Nějaký pobuda. Murt by mohl klidně chytit Redova tátu při činu.

„Musíme je zarazit.“ Opravdu jsem to vyslovil? Papá páchá trestný čin. Já jsem přece na straně práva a pořádku, nebo ne? Ale Red je můj kamarád. A jeho rodina je v nebezpečí.

Zatahal jsem Reda za rukáv. „Musíme hned vyrazit a zastavit je.“

Genie si založila ruce. „Helemese, náš detektiv nedochůdce nám chce držet přednášku. Svět není černobílejší, Půlměsíčku. Některým lidem prostě vyhovuje šedá zóna.“

„Murt Hourihan, seržant Murt Hourihan se právě teď chystá zkontrolovat skladiště. Vzpomínáš?“

Najednou se Redovi rozsvítilo. Zbledl ještě víc než předtím, když byl „jen“ nervózní.

„Musíme vyrazit,“ prohlásil. „Hned.“

#

Nejrychlejší cesta k průmyslové zóně vedla cestou necestou. Sprintovali jsme přes zahrady, pustinou s poházenými kusy vyřazených strojů a mířili k oranžovému světlu pouličního osvětlení. Čím déle jsme běželi, tím větší získával Red náskok. Byl sportovec a navíc zdravý. Běh na kilometr a půl mu zřejmě vůbec nevadil. To já měl pocit, že umřu. A potom nejspíš hodím šavli. Přesto jsem na něj nevolal, aby počkal, v tomhle okamžiku byla důležitější rychlost než mozek.

Průmyslová zóna měla tvar písmena U. Tři řady budov s vchody na hlavní silnici. Celý areál byl osvětlený jako přistávající létající talíř. A ten by měl být podle mého pořádně osvětlený. Viděl jsem, jak Red pádí přes parkoviště obklopený vlastními stíny.

Když jsem ho dostihl, už objevil otce za skladem

s automaty. Ležel ve škarpě a obhlížel si nákladový prostor.

„Nechtěl bys mi laskavě vysvětlit, proč bych tam neměl chodit?“ říkal právě Papá. Bylo jasné, že ho Redovo náhlé objevení nepotěšilo. Pak si všiml i mě.

„Tys s sebou vzal Půlměsíčka? Na akci? Já vím, že neuvvažuješ úplně stejně jako my, Rede, ale pořád patříš do rodiny.“

Redův spodní ret vyčníval dobrý metr. „Prostě tam nemůžeš jít,“ opakoval paličatě. „To je všechno.“

Papá se vyhrabal z křoví. Pár větviček se mu zachytilo ve vlasech. S oranžovým světlem za zády vypadal jako jeskynní muž, který občas vyleze z díry.

„Poslouchej, synku, všichni víme, co si myslíš. Jenže já prostě jsem, kdo jsem. Přestaň s tím bojovat. Prostě se s tím smiř. Mně se nic nestane. Ještě nikdy mě nechytli. To přece víš. Na policii jsem moc mazanej.“

„Nemůžeme si o tom promluvit doma?“ navrhl Red. „Musíme jít domů.“

„Proč musíme zrovna dneska domů?“ vyzvídal Papá podezíravě. „Dřív jsi pro mě nikdy nepřišel.“

Napadlo mě, že bych mohl podat podrobnější vysvětlení.

„Murt Hourihan je na cestě—“

Dál jsem se nedostal, protože Papá vyvalil oči a hlasitě spustil: „Murt Hourihan. Seržant Hourihan? Tak tys přešel na druhou stranu, Rede? Tys mě udal na policii?“

Red se na mě podíval. Skvělá práce, Půlměsíci, říkaly jeho oči.

„Ne, jasně že ne. To bych nikdy neudělal. Chceme tě zachránit.“ Red trval na svém. „Nedělej to, Papá. Věř mi. Vlezeš dovnitř a skončíš ve vězení a my půjdeme do děcáku. To chceš? To si maminka nepřála.“

Papá tiše zuřil. „Tak ty takhle!“ řekl a namířil na syna prst tlustší než hotdog. „To už překračuje všech-

ny meze. Nezkoušej to na mě s matkou. Bylo ti sotva pět."

„Vím, co si přála," trval na svém Red.

„Nevíš nic!" okřikl ho Papá. „Před tebou stojím já, Rede. Já jsem tvoje rodina. A ne náš nevitanej host. Nic ve zlým, Půlměsíčku."

„To nic," zamumlal jsem.

„Tohle je můj život," pokračoval Papá a rozhodil ruce. „Co po mně chceš?"

Red nic neříkal. Jen ukázal k hlavní silnici. Tmu prořízlo světlo ze dvou reflektorů a zamířilo do průmyslové zóny. V záři pouliční svítlny se zmaterializovalo auto. Byl to policejní vůz s pomačkaným zadním nárazníkem. Zmizel z dohledu za skladem. Na druhé straně se neobjevil.

Papá popadl nářadí.

„Domů," poručil. „Ale ještě jsem s váma neskončil."

A zase doma u Sharkeyových. Cestou se moc nemluvalo. Tohle by měla být moje poslední noc u nich, tak nebo tak. I kdybychom nenasměrovali Murta k desce s klipsem, dvacet čtyři hodin, které nám Papá poskytnul, abychom vyřešili případ, skoro uplynulo. Jak se ukázalo, dokonce nám to ani tak dlouho netrvalo.

Policejní hlídka už nedržela další směnu, takže jsme mohli vejít hlavním vchodem. Red a já jsme okouněli u dveří, protože se nám nechtělo přijít jeho otcí na oči.

„Musím tuhle rodinnou záležitost vyřídit," ozval se Red. „Možná to bude hodně hlasitý, Půlměsíci. Tak co kdybys šel domů hned?"

Sám jsem si kladl stejnou otázku. Zoufale jsem toužil vidět rodiče a sestru, ale musel jsem ještě vydržet. Než to Murt všechno nespíchne. Bude úžasné vidět, jak to do sebe zapadne.

Ještě to nejde. Murtovi může nějakou dobu trvat,

než všechno, z čeho nás obvinili, pospojuje s April a jejím gangem. Chci, aby to bylo vyřešené, než se ukáží."

Papá na nás čekal v kuchyni. Cestou domů měl příležitost, aby se uklidnil, ovšem nevyužil ji.

„Pojďte sem, oba dva," zařval.

Váhali jsme, jestli ho poslechneme, ale ne dlouho.

Z očí pod obočím, ze kterého by se daly plést copánky, mu sršel vztek. Chyběla mu jen přilbice s rohy a mohl z něj být Viking.

„Tak spust', Rede. Co se ti to honí hlavou?"

„Nemusí to bejt takhle," šeptal Red s očima přibítyma k podlaze. „Ty sis už vybral a Genie. Ale já a Roddy nemusíme žít stejně."

Herod se zasmál. Jenže já chci. Mám všechny videohry ze žebříčku. Nepotřebuju kamarády. Ty ve škole? Nenávidím je. Stačí mi moje herní konzole a pytel bonbonů."

Papá se zarazil. „Máš ještě nás, Roddy"

„Zatím," vložil se do toho Red. „Než půjdeš do vězení s Arturem a strejdou Petem a Šílenou Mary a Eileen. Brzy tam Sharkeyovi zaberou celé křídlo. Kdyby nebylo Půlměsíce, seděl bys v cele."

Herod se tiše zeptal: „Ty půjdeš do vězení, Papá? Kdy?"

Papá se zamračil. „Nepůjdu do vězení."

„Ani já ne," přidala se Genie. „Na vězení jsem moc elegantní."

Red byl odhodlaný uspět. „Pověz mu pravdu. Než ho zatáhneš do života plného krádeží a zlodějen,"

Papá byl vyvedený z míry. Měl jsem dojem, že tohle je poprvé, kdy na něj jedno z jeho dětí takhle naléhá. Vzpamatoval se a pokusil se to převést v žert.

„Ale jdi, Rede, chlapče," zanotoval a dal se do tance. „My přece nejsme žádní kriminálníci, někdy proklouznem, někdy to odnesem nějakým škraloupem."

Popadl Reda a tančil s ním kolem kuchyně. „Uklidni se, mladíku. Copak nejsme šťastní? Nevede se nám dobře?“

Genie a Herod se taky dali do tance.

Red se od otce odtáhl. „Musel jsem to slíbit mamince!“ vykřikl a vrhl na otce vzpurný pohled. „Bylo mi pět, ale maminka chtěla, abych jí slíbil, že dám na Roddyho pozor. Ale jak to mám udělat, když vy dva jste pořád namočený v nějakých lumpárnách? Dáváte mu hezkej příklad.“

Tohle byla rodinná záležitost. Měl bych jít někam jinam. Domů ke své rodině, řešit vlastní průšvihy. Najednou jsem toužil po nějakém hysterickém výstupu svojí sestřičky. Dokonce bych si klidně oblékl jakoukoli košili, kterou by mi máma vybrala. A táta. Táta. Jen jsem na ně pomyslel a už mi uvnitř bylo nějak divně. Chtělo se mi zvracet. A pak několik dní spát.

Papá přestal tancovat.

„Tys to slíbil matce? Ona požádala tebe? Tebe, malého kluka. Proč nepožádala mě?“

Odpověď znal, ale Red mu ji stejně poskytl. „Ty se nikdy nezměníš. Ale já a Roddy ještě máme šanci. Můžeme žít normálně.“

Já nechci být normální," protestoval Herod. „Co mám jako dělat? Být soukromý očko jako ty a tvůj novej nejlepší kámoš?“

To Reda rozčílilo.

Jsi ještě moc malej, abys věděl, co vlastně chceš!" Posadil se ke stolu a schoval tvář do dlaní.

Herod se zasmál. Jasně, jen si pobřeč, ty svatej. Mám ti podat kapesník?"

„Sklapni, Roddy," okřikla ho Genie. Měla na krajíčku. Cítila vztek a zároveň smutek a lítost. „Proč jsi nám to nepověděl dřív?“

Red promluvil skrz prsty. „Snažil jsem se dávat pozor tajně. Aby se proti mně všichni neobrátili. Ale teď

už je toho moc. Herod je ve škole úplnej mistr zločinu. Brzy se o něj začne zajímat policie. K šestnáctým narozeninám nejspíš dostane náramky."

Genie vytáhla z rukávu kapesníček a otřela si oči. „Papá, možná má Red pravdu."

Papá rozhodil tučnými pažemi. „Další. Jste všichni proti mně?"

Genie se nedala. „Neber si to osobně. Nejsme proti tobě. Jsme na mamčině straně a Roddy taky."

Papá se podrbal na bradě, takže mu prsty zmizely ve vousech.

„No, snad bych mu mohl trochu přitáhnout uzdu."

„Cože?" vyštěkl Herod. „Nemůžeš mě krotit. A vůbec ne kvůli Redovi."

Herod zapomněl, že otci se příkazy nedávají.

Já že tě nemůžu krotit?" zahromoval. „Tak nemůžu? Já jsem v tomhle domě pánem. Ty budeš dělat, co řeknu. Odtěďka třikrát tejdne do školy a žádný zlodějny."

„Tři dny v tejdnu!" zaskučel Herod. „Nejsem robot!"

Papá už byl rozhodnutý. „Tři dny. A hotovo. A po Vánocích možná i čtyři."

Herod utekl do svého pokoje a vyl jako rosomák. Když běžel kolem mě, zastavil se a praštil mě do ramene.

„To všechno je kvůli tobě, Půlměsíci!" prohlásil, než zmizel na chodbě.

Papá obrátil pohled ke mně.

Jak dlouho se tu ještě budeš potloukat?" zeptal se, jako kdybych tohle rodinné pozdvižení zavinil já.

Jen dneska."

„To je i tak dost dlouho. Stejně ráno vyprší lhůta."

Já vím. Dvacet čtyři hodin."

„To je v pořádku, Papá," zasáhl Red. Je po všem. Rozlouskli jsme ten případ. Do rána budem čistý a můžeme se všichni vrátit do normálu."

Papá pomalu přikývl. Je po všem? To bylo nějak

rychlý a snadný. Na zločiny já mám čich. Ještě není konec. Nikdo se do normálu nevrátí."

Instinkt versus fakta. Papá měl to první, já to druhé. Já měl pravdu. Tenhle případ je mrtvý a pohřbený. A existují jen dva způsoby, jak se mrtvá záležitost může vrátit. Buď ve snu, nebo když pohřbili nesprávné tělo.

Pocítil jsem chvění kolem žaludku.

„Musím jít do svého pokoje," oznámil jsem. „Musím se podívat do poznámek."

Všechny složky ležely tam, kde jsem je nechal, rozházené po nábytku a podlaze. Obecně když je nějaký případ vyřešený, pohled zpět usnadní propojení souvislostí. Když už víte, kdo to udělal a proč, není tak těžké pochopit jak.

Takže. April Devereuxová se chce zbavit problémových spolužáků. Co to má společného s May Devereuxovou, Adriánem McCoyem, Isobel Frenchovou nebo Maurou Murnaneovou? Na první pohled nic. Ale v jejím šílenství musí být nějaká metoda. Potřebuju nějak nakopnout. Bez toho seznamu na desce s klipsem jsem v koncích. Murt na to snad přijde. Umístí dílky skládačky na svá místa a mě zase uvítá zákonů dbalá společnost s objetím a polibky.

Ležel jsem na posteli mezi papíry a fotkami. Prastará matrace se pod mou lehkou váhou varovně prohýbala.

Máma. Táta. Házet. Omlouvám se. Brzy se vrátím. S láskou Fletcher Watson Sharkey Půlměsíček Moon.

Přemáhaly mě emoce. V duchu jsem si představoval scénáře opětovného shledání. Znepokojivý počet jich končil tím, že jsem měl až do doby, než jsem se oženil a odstěhoval, domácí vězení. Znáte to, jste v maléru, když vás začne trestat vaše vlastní představitost.

Co s tebou mají společného *Les Jeunes Étudiantes*?

To byla znepokojivá otázka, protože jsem na ni neměl odpovědět. Proč se April a její kámošky zaměřili na mě? Na to jsem nedokázal přijít. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc se mi zdálo, že vedle sebe existují dva oddělené případy. Bylo to snad tak, jak tvrdil Murt tenkrát dávno na lavičce: *Někdy, když nemůžeš najít správné řešení, je to proto, že existuje víc než jedno. Dvě skupiny zločinců. Les Jeunes Étudiantes* a tajemný obr. Mohlo by to tak být? Narazil jsem prostě náhodou na Aprilin velkolepý plán tím, jak jsem hodil kompas na fotografii?

Ne, usoudil jsem. To není možné. V městě Locku přece není dost místa na dvě spiknutí. Musí existovat spojení, které se jako pavouci sít' vine mezi oběťmi. Budu muset být trpělivý. Ráno se vyjasní, jak vždycky tvrdí v předpovědi počasí. Akorát, že předpověď počasí taky pokaždé nevyjde.

Moje tělo upadlo do spánku, protože bylo úplně fyzicky vyčerpané, ale přísahám, že mozek mi pracoval a celou noc si dělal starosti. Co když jsme se spletli? Co když náš obr je pořád někde venku a skrývá se v křoví? A sleduje další oběť na seznamu.

Bylo půl deváté ráno. Vstal jsem a oblékl se a postával jsem na chodbě před Redovým pokojem.

Jsi vzhůru?" zavolal jsem a zaškrábal na dveře.

Přes sousední zeď ke mně dolehl Geniin hlas. „Sklapni, Půlměsíčku. Je ještě noc.”

Red se objevil u dveří, zrzavé vlasy mu trčely do všech stran.

„Potřebuju tvůj telefon," vysvětlil jsem mu a nastavil netrpělivě dlaň. „Rychle.”

Red mi hodil mobil. „Budeš volat domů, co? Abys jim pověděl, že už jedeš?”

„Ne. Potřebuju mluvit s Murtem.”

Red mi telefon vyrval uprostřed vytūkávání čísla. „Zbláznil ses? Nikdy nevolej policajtovi ráno. Copak to nevíš?"

„Potřebuju zjistit, jestli jsme z toho venku."

Jasně že jsme, Půlměsíci. Za vším byly April a její praštěný kamarádky."

„Možná. Nebo taky ne."

Red si povzdechl. „Ty jsi ale paranoidní, Půlměsíci." Podal mi zase telefon. „Tak jo, přestaň se napínat."

Vytūkál jsem číslo. Murt odpověděl po osmém zvonění.

„Seržant Hourihan. Neumíte nic lepšího, než volat policistovi po ránu?"

„Murte, tady je Fletcher."

Zaslechl jsem v telefonu, jak se Murt zhluboka nadechnul. Jako kdyby se chtěl uklidnit.

„Fletcher Moon," řekl konečně. „Udělal jsi ze mě pěkného pitomce, Fletchere, nebo bych měl spíš říkat, Watstone?"

Murt si dal dvě a dvě dohromady a mnohem rychleji, než jsem odhadoval.

„Cassidy mi pověděl o tom novém Sharkeym. A April moje podezření jen potvrdila. Jsem na cestě k vám. Prokaž si tu laskavost a zůstaň tam."

Na to jsem neměl čas. Jsem zbavený obvinění ze zhářství?"

„Poslyš, Fletchere, zapomeň na ty šaškárny. Jsi v pěkném průšvihů."

„Tak jsem čistý?" zařval jsem do telefonu. „Očistil ten seznam na desce s klipsem Reda a mě?"

Nastalo ticho, Murt nejspíš čekal, až mu přestane zvonit v uších. „Tohle je ušní napadení policisty. A odpověď na tvou hlasitou otázku zní, ne, na tom seznamu není o tobě a tvém parťákovi ani zmínka. Pořád máte co vysvětlovat. Nemůžu vám pomoci, dokud si s vámi nepromluví."

Srdce mi spadlo až do kalhot. Nebyli jsme z toho venku. Náš obr je stále na svobodě.

„Promiňte, Murte. Musím jít. Dejte mi dvanáct hodin.“

Murt se rozesmál. „Dvanáct hodin. Děláš si legraci, Fletchere? Vážně. Zasmějeme se tomu spolu, až se sejdem. Ovšem bude mezi námi plexisklo.“

„Omlouvám se, Murte.“

„Nedělej to, Fletchere.“

„Musím jít.“

„Flet-“

Utnul jsem ho.

Red pochopil podstatu hovoru. „Policie po nás pořád jde.“

Jo. Murt sem jede.“

Red se pokusil uhladit si vlasy. Se střídavým úspěchem. „Oukej, jsme v presu, Půlměsíci. Co máš?“

Ta otázka mě udeřila jak rána lopatou.

„Nic. Nemám nic. Potřebuju další informace.“

Red si natáhl mikinu. Jaký informace?“

„Fakta o obětech. Potřebuju najít další spojitost.“

Red mrknul do chodby. „Co když znám někoho, kdo by ti ty informace mohl dát?“

Jedeme.“

„A co snídaně?“ zaúpěl Red. „Snídaně je nejdůležitější jídlo dne.“

Zapnul jsem si zip u křiklavé mikiny. „No, buď ji vynecháme, nebo si ji dáme ve vězení.“

Kam to jedeme, Rede?" zeptal jsem se a vítr mi nafukoval tváře. Sjížděli jsme bez šlapání silnicí, která byla samá díra.

Jedeme nakopnout vyšetřování," zavolal Red přes rameno. Jestli chceš vědět, co se v tomhle městě děje, existuje jen jedno místo, kam jít."

„Policejní stanice?" tipnul jsem si.

Red se smál tak, až zapomněl přehodit.

„Policejní stanice? To myslíš vážně? Policajtům přece nikdo nic neřekne. Ne, tohle místo je přesnej opak policejní stanice. Tam odtud má všechny informace i Papá. Pro obyčejný lidi je zakázaný. Papá mě varoval, abych tě tam nevodil. Ale jsme přece partneři."

Partneři? To je pro mě novinka. Ale příjemná.

Red kormidloval k předměstí. Ne k tomu elegantnímu, k tomu druhému.

Zaparkoval před dvojdomkem, nad jehož verandou byla umístěná kamera vnitřního televizního okruhu.

Než jsme stačili sestoupit z kola, seběhli se k nám tři mladíci v teplákových soupravách.

„Hej, Rede," volal jeden z nich, hubený týpek s hlavou vyholenou do keltské spirály a půltuctem náušnic klinkajících se z jednoho ucha. „Ohlídám ti kolo za euro."

Red se do chlapce rázně pustil. Jestli se mýmu kolu něco stane, budeš za to zodpovědný, Rashere."

Rasher. V každém irském městě se jeden najde.

Jak je libo, stejně bude na kousky."

Red popadl Rasheru za tepláky v pase a ostře šknul. Kalhoty mu zůstaly v ruce a odhalily boulovitá kolena nešťastného mladíka.

„Dostaneš je zpátky, až se vrátím. A jestli bude třeba jen na řídítkách hovňous od ptáka, utru to tvejma kalhotama."

Rasher přikývl a stahoval si tričko ke kolenům.

„Bez obav, Rede, a nemusíš mi nic platit."

„To ti tedy radím, Rashere, jinak tě ofoukne."

Účinná taktika. Kdyby každý mladý vandal musel chodit bez kalhot, svět by byl o dost bezpečnější.

Red stiskl zvonek.

„Vstupte do rámu, prosím," ozval se hlas z mluvítka. Před prahem byl namalovaný bílý čtverec. Vmáčkl jsem se vedle Reda.

„Ale, podívejme se, koho to tu máme," řekl nějaký ženský hlas. „Uprchlík osobně."

Obyvatelka domu očividně prokoukla mé přestrojení. Kdo to byl a co věděla, co my ne?

Prošli jsme celkem normální chodbou do velkého obývacího pokoje. V něm seděla postarší žena uprostřed něčeho, co se dalo popsat jedině jako informační říše. Ocelově šedé vlasy měla stažené dozadu do drdolu. Na sobě měla tvídový kalhotový kostým a u jednoho ucha připevněné sluchátko k bluetooth.

„Panebože," vydechl jsem.

Ta starší dáma přeměnila svůj pokoj v operační středisko. Na jedné zdi visely tři plazmové televize, na nichž běželo vysílání CNN, Sky News a BBC. Další stěnu lemovaly registrační skříně. Byly rozdělené podle

jednotlivých kategorií, včetně krádeží, vandalství a mimo-M.

„Co je mimo-M?“ zeptal jsem se.

Žena se na židli otočila tváří ke mně.

„Mimomanželské vztahy, pochopitelně. Nepřichází v úvahu, aby se v tomto městě někdo líbal a objímal a já o tom nevěděla. Jistě tě potěší, mladý Moone, že tvoji rodiče nelíbají nikoho jiného než sebe navzájem. Musím ovšem přiznat, že jsou v menšině.“

Byl jsem ohromený. „Odkud mě znáte? Kdo jste?“

Žena poklepala na měděnou cedulku se jménem na stole. Přečetl jsem si tam Dominika Kehoe. „Vím o tobě všechno, Fletchere Moone. Jsme ze stejné branže. Já jsem jediný další akreditovaný soukromý detektiv v Locku.“

„Nikdy jsem o vás neslyšel.“

Dominika se usmála. „Protože jsem nechtěla, abys o mně věděl. Ale na tohle setkání jsem se už nějakou dobu těšila, třebaže nepracujeme na stejné straně.“

Další zeď pokrývaly mapy přichycené napínáčky. Rozpoznal jsem spoustu zločineckých oblastí. Dominika odhalila další kriminální činy, na které bych já na počítači nikdy nepřišel.

„Působivé,“ konstatoval jsem konečně. „Ale tohle nejsou určitě všechno jen vaše případy, tak proč to děláte?“

Dominika vstala.

„Protože v informacích je ukrytá moc, Fletchere. Každý potřebuje v jistém bodě života nějakou informaci a já jim je mohu poskytnout. Za jistou cenu.“

„Získáváte je z policejních zdrojů?“

Starší žena se zasmála. „Kdo říká policii všechno?“

Moc jsem jí nevěřil. Jak byste se jinak dostala k tolika podrobnostem?“

Dominika neodpověděla hned, místo toho přešla k jedné registračce a vytáhla poměrně těžký spis.

„Prosinec před pěti lety. Fletcher Moon si kupuje knihu se vzory pro háčkování."

Trochu jsem znervózněl.

„Počkejte, paní Kehoe. Nemusí hned dojít ke skandálnímu odhalení."

Obrátila stránku. „Fletcher Moon se pod falešným jménem účastní okresní soutěže v háčkování a vítězí. Cenu si nevyzvedl. Na požádání je k dispozici videozáznam."

Málem se mi zadřela průdušnice. „Videozáznam?"

„Vždycky prozkoumej okolí, Fletchere. Kamery jsou všude. Zásilku jsi uložil do ostře modré obálky. Byl jsi nafilmován, jak ji posíláš v centru města."

Slabě jsem se usmál na Reda. „To byl jen takový bláznivý nápad. Už je to pryč."

Red se smál. „Háčkování? Víš ty co, ani mě to nepřekvapuje."

Dominika vybrala jinou složku. „Fletcher není jediný, kdo něco tají."

Zalistovala spisem. „Vloni v září. Red Sharkey se hlásí do místní knihovny."

„To je lež!" vybafnul Red.

„Ale, opravdu? Mám tady tvoje záznamy. V prosinci sis pětkrát vypůjčil *Černého krasavce*."

Red se rozkašlal, aby zakryl rozpaky. „Mám rád koně. A koho to zajímá. Vrátime se k našemu jednání."

„To už je lepší," usmála se paní Kehoe. „Nejdřív musíme vyřídit formality."

Jaké formality?" zeptal jsem se.

Dominika otevřela formulář na fakturu v počítači.

„Pomáhám ti, protože vím, že jsi nevinný. Ale stejně chci zaplatit, mladý muži."

Jak víte, že jsem nevinný?"

„Red mi to pověděl."

„Vy věříte víc Redovi než té spoustě policejních důkazů?"

„Samozřejmě. Red je důvěryhodným zdrojem informací už roky," vysvětlila Dominika. „To ale neznamená, že vám budu pomáhat jen z dobroty srdce."

Red se vytasil s odřenou goretexovou peněženkou.

„Obvyklá sazba, Dominiko?"

Dominika doplnila datum a jméno zákazníka. „Kdepak. Jde o zvláštní případ, takže zvláštní sazba. Dvě stě euro a žádné garance."

Red sebou trhnul. „Dvě stě? Tady jde o naše životy!"

Dominika pokrčila rameny. „Srdce mi krvácí, Rede. Dvě stě. A neobtěžuj se s tím vaším Sharkeyovským výměnným obchodem. Na to nejsem stavěná, mám už své roky."

„Schrastil jsem jen osmdesát a to jsme vyluxovali oba naše bankovní účty."

Já vám můžu něco nabídnout, paní Kehoe," navrhl jsem. „Něco na způsob obchodu."

„Nemám zájem," prohlásila Dominika a roztrhala při tom došlý fax. „Beru jen hotovost."

„Víte, že policie má webové stránky."

Dominice zacukaly uši. „A co má být?"

Jestliže nějaká osoba zná heslo, tak ta osoba bude mít snadný přístup ke spoustě informací."

Dominika se pokusila předstírat nezájem, ale prozradily ji třesoucí se prsty.

„A ty to heslo máš?"

„Mám. V téhle chvíli platí, ale každou vteřinou by ho mohli změnit."

„Mám širokopásmové připojení," oznámila Dominika. „Za chvíli si stáhneš spousty informací."

„Tak nám tedy pomůžete?"

Dominika se vrátila ke stolu a otevřela si internetový vyhledávač.

„Ne tak rychle, Fletchere. Nejdřív si musím informaci ověřit. Jaké je to heslo?"

Řekl jsem jí ho i se jménem, hodností a číslem. Modlil jsem se, aby Murt heslo mezitím nezměnil.

Dominika všechno zadala. Otevřely se před ní důležité policejní informace. Okamžitě vypadala o deset let mladší.

„Dojednáno, Fletchere. Vidím, že nás čekají roky plodné spolupráce.“

To mi nic neříkalo. Jako detektivové jsme představovali opačné póly. Dominika chtěla moc, já jen odpovědi na otázky.

Vytáhl jsem z kapsy zápisník.

„Mám tady seznam jmen," řekl jsem a vytrhl stránku. „Potřebuju zjistit, co mají společného.“

Dominika krátce seznam prostudovala. „Škola?“

„To mě napadlo jako první, ale *to platí* jen u Reda, May, Mercedes a mě. Chodíme do stejné školy. Ti zbylí ne.“

Dominika se posadila ke stolu a natukala do počítače jedno za druhým všechna jména.

„Pracuji na databázi celého města. Lidé jsou propojení rodinami, zaměstnáním a bydlištěm. Uvidíme, co nám z toho vyjde.“

Za chvíli počítač vysypal veškeré zmínky o osmi jménech. Dominika spustila digitální projekci a na bílé tabuli se ukázala stránka z monitoru počítače.

Hodila mi popisovač. „Ukaž mi, co v tobě je.“

Stoupl jsem si před tabuli, zíral na jména a silou vůle se snažil, aby mě něco trklo. Na obrazovce bylo rozmístěno dvacet kartotéčních záznamů. Většina jmen se nacházela na dvou, některá na třech kartičkách. Rodina, zaměstnání a bydliště. Ani v jednom případě se nenacházela všechna jména na jednom záznamu.

„Tady to je," mumlal jsem si. „Odpověď je někde tady.“

Zakroužkoval jsem oběti a pak je spojil kostrbatý-

mi čarami. Neukázalo mi to nic, kromě toho, jak vysoko dosáhnou na tabuli.

„Čtyři chodí do školy. A co vy ostatní? Kde jste se setkali? Nebo jsem úplně mimo?“

Poklepal jsem na jméno Maury Murnaneové. Čokolíčky.

Za mými zády si Dominika povzdechla. Její matka je naprosto šílená, ale Maura je milé děvče."

Prudce jsem se otočil. „Vy ji znáte?“

„Hlídá mého vnuka. Zbožňuje ji."

Jeden kousek skládačky zapadl na své místo. Před očima se mi mihlo něco bílého. Tohle je ten okamžik, kvůli němuž vyšetřovatelé žijí. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, než jsem zase promluvil.

„Hlídá děti ve víc rodinách?“

„Ano. Rodiče ji mají rádi. Mám seznam jejích zákazníků."

Ani jsem o něj nemusel požádat. Dominika se už dychtivě prohrabávala jednou registračkou.

„O co jde?“ vyzvídal Red.

Ignoroval jsem ho. Musel jsem se soustředit.

Dominika mi podala seznam a já ho přiložil na zeď a prozkoumával jména.

„Tady!“ vykřikl jsem triumfálně. James a Izzy Bannonovi. Jejich dcera Gretel chodí do třetí třídy ke Svätému Jeronýmovi."

Spojení. Nakonec přece jen půjde o školu. Měli jsme rozhodit síť do větší šířky.

Další jména jsem si pročítal s čerstvým nadšením.

„Isobel Frenchová."

Jméno mladé učitelky tance se vyskytovalo na třech kartotéčních záznamech. Pod dvěma jmény, tím současným a pak z doby, kdy se jmenovala po svém biologickém otci.

Přejížděl jsem prstem po záznamu Isobeliny rodiny. Stálo tam jméno Halpin.

Praštil jsem do tabule. „Frenchová je jméno po nevlastním otci. Původně je Halpinová.“

Red lusknul prsty. „Houpačka Halpin chodí do pátý třídy. Ona musí být jeho sestra.“

„Potřebujeme ještě jednoho.“

Ještě jeden. Jsme tak blízko.

Dominika zapnula laserové ukazovátko, které měla na kroužku s klíči, a zamířila na Adriánovo jméno.

„To je Adrian McCoy? Ten diskžokej?“

V jejím hlase jsem něco zaslechl. Nadšení. Možná se zas tak nelišíme.

„Ano. Máte něco, paní Kehoe?“

„Adrian občas pracuje jako dobrovolník v komunitním centru.“

Věděl jsem, co bude následovat. Cítil jsem to naprosto jistě. Se stejnou jistotou, jakou zažívají lidé, kteří si najednou vybaví, kde nechali ztracené věci.

„Dva kluci z jeho skupiny, Johnny Riordan a Pierce Bent chodí—“

„Ke Svatému Jeronýmovi,“ vyhrkl Red. Já je znám. Občas si od Adriana půjčují mixážní pult.“

Hlava mi hořela. Hučelo mi v ní jak v teplometu.

„A máme je všechny.“

„Kdepak, ještě ne,“ namítla Dominika. „Většina lidí ani obtěžování nenahlásí. Ale já se o něm dozvím.“
A?“

Dominika ukázala na hromádku spisů v přihrádce.

„Podívej se sám.“

„Ale no tak, Dominiko. Je tam něco zajímavého?“

Dominika chvíli uvažovala. Jenom jeden. Podivný případ. Martina Laceyová. Někdo jí poslal bombu s barvou v kytici růží. Slečna Laceyová se potom odstěhovala zpátky do Dublinu. Bála se tu zůstat.“

Našel jsem patřičný spis. Bylo tam uvedeno číslo mobilního telefonu.

Podal jsem spis Dominice. „Zavolala byste jí?“

„Ovšem."

Dominika vytočila číslo na přístroji stojícím na stole a přepnula hovor na hlasitý odposlech.

Martina Laceyová měla telefon zapnutý. Zvedla ho po třetím zvonění.

„Ano?" otázala se opatrným tónem. Skoro vystrašeně.

„Dobrý den, Martino, tady je detektiv Byrneová z lockské policejní stanice. Doslechli jsme se od jednoho z vašich přátel o těch květinách, které jste dostala. Chtěli bychom se podívat na váš případ. Mohla byste nám pomoci?"

V telefonu bylo slyšet, jak Martina prudce dýchá. Já jsem s Lockem skončila. Všechno jsem hodila za hlavu. Nebudu podávat trestní oznámení, ani kdybyste někoho našli."

„Tak jen jednu otázku," pokračovala Dominika uklidňujícím profesionálním tónem. „Pak vám dáme pokoj. Pokoušíme se najít spojení mezi několika případy. Nebudeme po vás ani chtít, abyste svědčila, kdyby na to došlo."

Jedna otázka?"

„Deset vteřin vašeho času, alespoň si můžete říct, že jste splnila svou občanskou povinnost."

„Tak dobře." Mluvila slabounce jak myška. Když se stanete obětí nějakého trestného činu, může vás to navždy poznamenat.

„Takže ta otázka, Martino. Když jste žila v Locku, byla jste nějak v kontaktu se žáky místní školy Svatého Jeronýma?"

Následovalo ticho. „Doučovala jsem matematiku. Připravovala jsem studenty na přijímací zkoušky. Jedno děvče chodilo ke Svatému Jeronýmovi. Julie Kennedyová. Měla velmi přísné rodiče. Vyhrožovali jí, že bude mít neomezené domácí vězení, dokud si nezlepší známky. Myslím, že má nového učitele. To je všechno?"

„Ano, děkuji vám, Martino. Velice jste nám pomohla.“

Martina zavěsila jako první a přerušovaný tón zněl z odposlechu ještě chvíli, než se Dominika vzpamatovala a udělala totéž.

„Tak je to jasné,“ zašeptal jsem. „Pojítkem je Svatý Jeroným.“

Red si stoupl těsně k tabuli, až jeho stín zakryl jména. Jo, ale jakým pojítkem?”

To jsem ještě nevěděl. „Potřebuju další informace.“

Dominika Kehoe se probírala svými spisy. Jestli ty nic nemáš a já také ne, tak kdo už na světě je může mít?”

Najednou jsem si vybavil pletené svetry a šklebící se psy.

„O jedné osobě bych věděl,“ řekl jsem a hlas se mi trošičku třásl.

Ted' jsem patřil do rodiny Sharkeyových a nešlo o žádnou povrchní známost. Sharkeyovský gen mi prouklížil žilami jak bacil. Zastráhl všechny moje ostatní geny a vypakoval je do nejtemnějších koutů mojí osobnosti. Zjistil jsem, že chodím ztěžka a mluvím rázně. Líbilo se mi, že jsem outsider. Dřívější existence mi připadala jednobarevná, teď jsem prožíval život naplno a oceňoval každou chvíli, kterou jsem strávil mimo policejní stanici.

Red opět balil výbavu: kus provazu, ostré řezače, minisoupravu nářadí, baterku a dvě pánve na jedno vájíčko.

„Pánve?“

Red se zazubil a přitom mi nabízel na výběr mezi punčocháči a krémem na boty. „Obchodní tajemství, Fletchere. Dívej se a poučíš se.“

Vybral jsem si krém na boty a napatlal si to svinstvo na tváře. Cítil jsem, jak mi proniká do pórů. Bude trvat měsíce, než to dostanu dolů, a pod tím ještě bude falešné opálení. Podal jsem krabičku s krémem Redovi.

„Leda tak ve snu, Fletchere,“ zakuckal se a přetáhl si přes obličej svoji kuklu.

V noci vypadala škola Svatého Jeronýma úplně ji-

nak. Po setmění se *zbavila*, své denní identity a stala se jen další obyčejnou městskou budovou. Bez viditelných nástěnných maleb a obrazců na skákacího panáka a neukázněných dětí valících se ze dveří to mohla stejně tak dobře být kancelářská budova nebo vězení.

Skrčili jsme se za plotem, já a Red, a chystali se k velkému průniku.

Red potěžkal pánvičky.

„Pokouším se zbavit tohoto způsobu života, Půl-měsíci," řekl a ve své kukle vypadal jak černý delfín.

Já vím, Rede, ale tohle musíme udělat. Náš obr je pořád někde venku."

„Na vloupání je moc brzy. Papá říká, že se nikam nemá chodit, dokud nezavřou noční kluby. Nikdy nevíš, kdo se bude vracet domů."

„Nemůžeme čekat. Někomu by se mohlo něco stát."

Red si vzdychl. „Nejsem zvyklej starat se o cizí."

Prostrčil pánve plotem a pak přešel.

„Řekni mi, na co jsou ty pánve?" ptal jsem se přes mříže a doufal jsem, že na takový pohled si nebudu muset brzy zvykat.

Red se zašklebil, až mu zuby ve tmě zasvítily.

„Prostě vlez dovnitř, až uslyšíš, jak pískám." Pak zavřel pusu a zmizel mi.

Najednou jsem si připadal osaměle, nejspíš proto, že jsem byl sám. Chystal jsem se překročit hranici mezi troufalostí a špatností. Pokud se opravdu budu podílet na vloupání, moje fotka rozšíří policejní sbírku obličejů. Teď s tím ale nic nenadělám. Musel jsem se dostat do školy Svatého Jeronýma. Musel jsem najít jasnou spojitost dřív, než se něco přihodí někomu dalšímu a než mi můj život zmizí jak plachta za horizontem.

Slyšel jsem, jak Larry a Adam vrčí. Hluk se rozléhal školním dvorem jako řev motorů dvou závodních aut.

Pomyslel jsem si, že je to ten nejstrašnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel, dokud nenásledovalo rychlé klapání jejich drápů na asfaltu.

Vstal jsem, chytil se za tyče a třásl s nimi, jako kdybych mohl kovové žerdi vyrvat z cementového základu.

„Rede!“ volal jsem bez ohledu na naše tajné plány. „Uteč! Sežerou tě zaživa, nebo tě nejdřív zakousnou a sežerou až pak.“

Vzápětí jsem zaslechl pískání. Dvě krátké melodie. Možná to byl signál pro mě, abych šel dovnitř, nebo třeba Red nechtěl zemřít sám.

„Rede?“ zasyčel jsem do tmy. Jsi naživu? Můžeš mluvit? Nepotřebuješ pár stehů?“

Přede mnou se zjevila řada zubů. „Mohl bys laskavě zmlknout? Copak jsi neslyšel, jak pískám? Tak pojď dovnitř.“

Bez řečí jsem namáhavě přelezl plot. Red se střetl s Larrym a Adamem tváří v tvář a přežil. Jeho pověst odvážného muže tím byla nadosmrti potvrzena.

Přešel jsem přes dvůr po paměti. Před sebou jsem slyšel Redovy kroky a jakési mlaskání. Moje představivost léta krmená romány o vraždách mi pro tyhle zvuky nabídla hrůzostrašné vysvětlení. Když jsem se přiblížil ke stínům u hlavní budovy, uviděl jsem, že mlaskání je prostě jen mlaskání, jak Larry a Adam vylizovali tuk z pánevček na vejce.

Red klečel mezi oběma psy a pomaličku je přivazoval ke školní nádrži na topný olej. „Roddy zná všechny hlídací psy v Locku. Mají ho rádi. Nejspíš proto, že sám je trochu takovej voříšek. Když ukážeš tyhle pánve kterémukoliv psovi v okruhu osmi kilometrů, převalí se na záda, abys ho podrbl na břicho.“

„Moc chytrý.“

Red pokrčil rameny. „Starej trik. My ty pánve nikdy nemýjem, pro případ, že by bylo potřeba odlákat nějakýho psa.“

Obrátil se mi žaludek. Vzpomněl jsem si, jak nám Genie servírovala párky pečené na těchhle pánvičkách. Kolik asi psů je až dosud olizovalo? Moudřejší bude po tom nepátrat.

Obešli jsme prostranství s namalovanými panáky a po špičkách došli k oknu do kanceláře. Roleta nebyla stažená a poplachové čidlo se jak štěnice krčilo na parapetu.

„A je to v háji," poznamenal jsem a zhluboka jsem si oddechl. Nemohl jsem si pomoci. „Nemůžeme otevřít okno."

Red položil krabici s náradím na parapet. „Nechci ho otvírat," opáčil. „Tím by se spustil alarm."

Jestli Red řekl to, co bylo jasné jak facka, jen proto, aby ze mě udělal pitomce, tak mu to vyšlo.

Vzal si z krabičky ploché dláto a zasunul ho pod gumové těsnění, které přidržovalo sklo na svém místě. Trpělivě s ním vrtěl a posouval ho kolem dokola rámu, až odstranil těsnění po celé délce.

„Tuk, ťuk" řekl a zkušeně poklepal na střed skleněné výplně. Prohnula se a vyskočila z rámu. Red ji zachytil a opatrně položil na zem.

„Čidlo se aktivuje jen otevřením okna. Takhle se neporuší spojení."

Další perla ze studnice sharkeyovské moudrosti. Sto a jedna věc, kterou se ve škole nenaučíš.

„Budu si to pamatovat."

Red se zarazil a sklopil hlavu. „To si nepamatuj, Fletchere. Až tohle bude za náma, zapomeň na všechno, co jsme prováděli. Já to taky zkusím. Pořád to zkouším."

Byla tma a Red měl na obličeji kuklu, ale já jsem věděl, jak se asi tváří. Bolestně. Tohle vloupání ho stojí hodně sebezapření.

Nadechl se, než skočil oknem do temné kanceláře. Já se za ním vyškrábal ne tak elegantně, ale podařilo se mi vlézt dovnitř a neodřít se o rám okna.

Red rozsvítil tužkovou svítilnu. „Tak co vlastně hledáme?”

Opatrně jsem zamířil ke stolu. Tahle kancelář mě šíleně znervózňovala. Pižmový pach dvou dobrmanů lpěl na zdech a vůně vlhké vlny patřící k ředitelce se linula z její židle jako duch.

„Tohle,” řekl jsem a vytáhl ze zásuvky obrázkovou knihu v semišových deskách. „Ředitelka si vede unikátní záznamy o všem, co se kde ve škole šustne. Z těch obrázků snad odvodíme tu hlavní spojitost.”

Dvěma rukama jsem knihu ztěžka otevřel. Přední deska zaduněla na stole. Red stáhl roletu a rozsvítil stolní lampičku.

„Pohni, Půlměsíci.”

Skoro jsem nepostřehl, že použil moji přezdívku. S tím jsem si teď vážně nedělal starosti. Abych byl upřímný vlastně se mi začínala líbit. Bral jsem ji jako jízvu z bitvy.

Žáci byli seřazeni abecedně a podle data zápisu. Listoval jsem dál, až jsem našel jméno, které jsem hledal.

„Tak co?” vyzvídal Red.

Začal se mi zrychlovat puls. Něco jsem uviděl. Oči se mi zamlžily vzrušením a ruce roztráslly. Samozřejmě. No ovšem. Já idiot. Já pitomec. Jak si můžeš říkat detektiv?

„Sklapni!” okřikl jsem Reda. Tuhle opovážlivost by ještě přednedávnem potrestal krutým mučením. „Přemýšlím.”

Všechno to bylo tady v těch obrázcích. Tanečník. Královna karaoke. Diskžokejové. Ale musel jsem mít jistotu. Otočil jsem pár stránek zpět k páté třídě. Houpačka Halpin měl za svým jménem obrázek tanečnicka. Pak třetí třída. Gretel Bannónová. A vedle jejího jména neuměle načmáraná flétna. Byla hudebnice. Zkontroloval jsem i ostatní jména. Moje teorie byla správná.

Jde o tu talentovou soutěž," zašeptal jsem, jako bych mohl překazit nějaké kouzlo a zničit svou dedukci, kdybych promluvil nahlas. „Všichni jste se zúčastnili loňské talentové soutěže. May a Houpačka tančili. Mercedes zpívala karaoke. Johnny a Pierce byli diskžokejové. Julie Kennedyová a Gretel Bannonová hrály na hudební nástroje. A tys předváděl ten štěk z Elvise."

Jakej štěk?" protestoval rozladěně Red. „To bylo mnohem víc. Dostal jsem i nabídky. A tys v soutěži ani nebyl."

Zavřel jsem knihu. „Copak to nechápeš? Nás vyřídil jako dvě mouchy jednou ranou. Když zaútočil na mě a vinu hodil na tebe, já jsem nemohl vyšetřovat a tebe dočasně vyloučili." Strhl jsem z ředitelčiny tabule seznam přihlášených do soutěže. „Nikdo z vás se letos nezúčastní soutěže kromě May, i když jí spálil taneční kostým. Nejspíš se chystá na ni zaútočit znova."

„To bys tedy sebou měl hodit," utrousil Red. „Soutěž začala před dvaceti minutami."

Málem se mi podlomila kolena a hlas mi přeskočil do vysokých oktáv.

„Dneska? Ta soutěž je dneska?"

Talentové soutěže nepatřily právě k mým koníčkům. Bernstein by byl svým studentem zklamaný. Dobrý vyšetřovatel by měl držet prst na tepu doby.

Jo. Chystal jsem se předvádět „Pár havraních copánků", než ses do toho zamotal."

Mnul jsem si čelo. Dával jsem dohromady nějaký plán.

„Pořád ještě můžeš zpívat. May je v nebezpečí. Musíme se dostat dovnitř."

„A jak? Jsem vyloučený ze školy."

„Technicky vzato jde o mimoškolní akci, neodehrává se na území školy. Jenom výbor komunitního centra má tu moc, aby vyhnal Elvise z budovy."

Nechali jsme kancelář ve stavu, v jakém jsme ji našli, a pečlivě jsme dali na své místo skleněnou tabuli i těsnění. Pět minut poté, co jsme přelezli plot, se jediným dokladem toho, že jsme tam kdy byli, stalo zmatené pomrkávání Larryho a Adama.

MOON VIDÍ, JAK SE VĚCI MAJÍ – – S KONEČNOU PLATNOSTÍ

Žádná akce se nemůže pochlubit tak hojnou účastí jako dětské vystoupení. Komunitní centrum bylo narvané k prasknutí malými rádoby hvězdami a jejich početnými rodinami. Někteří účinkující měli doprovod, který by jim mohla závidět kdejaká věhlasná filmová stár.

Auta stála na parkovišti tak těsně vedle sebe, že to vypadalo, jako kdyby se srazila. Z otevřených oken sálalo ve vlnách teplo lidských těl.

Red poslal esemesku své doprovodné skupině a ti na nás čekali u vchodu pro účinkující v oblečení ze šedesátých let. Sharkeyovi měli naštěstí kostýmy dávno nachystané, takže se museli postarat jen o účesy. Genie si vlasy vyčesala do natupírovaného drdolu. Oblékla si minišaty s flitry a rukávy k loktům a obula boty na tak vysokém podpatku, že připomínaly menší skokanské můstky. Herod si nasadil černé sluneční brýle a nalepil kotlety.

„Fakt to sedí," pokusil jsem se o přátelský přístup.

Herod zavlnil boky a střelil po mě dvěma prsty. „Tak dík."

„Potřebuju se jen dostat dovnitř. Potom pokračujte normálně ve vystoupení. Jen se musím přesvědčit, že May je pořádku."

Red se zamračil. „Přemejšlel jsem o tom, Půlměsíci. May se vlastně nic nestalo.”

Věděl jsem, co si Red myslí. Její kostým pro štěstí shořel, Rede. To už něco je.”

„Tím si jen získává soucit. Může soutěžit. A ten kostým jí stejně nikdy štěstí nepřinesl.”

Nasadil jsem ten nejužaslejší obličej, což není snadné pod vrstvami falešného opálení a krému na boty.

„Co to říkáš, Rede? Že tohle všechno provedla May, aby vyhrála soutěž? Sabotovala snahu svých přátel a spálila vlastní kostým a to všechno kvůli nějakému malému poháru?”

„Možná. Jak dobře ji znáš?”

„Docela dost. Pozoruju lidi, Rede. To je má práce. Pomohla nám přece? Zachránila Heroda.”

Red vystrčil útočně bradu. Jo, ale možná jsi to u May s tím studiím přehnal a vytvořil sis romantickou představu.”

Zrudl jsem tak, že se krém na boty začal rozpouštět.

„Proboha, vždyť je to malá holka.”

Red překvapil sebe i mě *tím*, že dal zpátečku.

„Tak dobře, uklidni se. Je to jen jedna z možností, nic víc. Musíš přece sledovat všechny možnosti. Tos mi sám říkal, Fletchere.”

To byla pravda. Říkal jsem to. Citoval jsem *Bernsteinovu rukověť detektiva*. Ale to, že by za vším stála May, snad není vůbec možné, nebo ano? Proč ne? Protože jsem měl May rád? Protože jsem jí věřil? Pustil jsem titěrné pochybnosti z hlavy. O tom můžu přemýšlet později, až bude May v bezpečí. A vážně mi Red řekl Fletchere?

U dveří do zákulisí hlídkoval sám John Cassidy. Bezpečnostní opatření kvůli hrozbě od vyšinutých uprchlíků. Seděl na vysoké židli a ruce měl založené. Z očí mu koukala nuda, ale když zahlédl Reda, ožil.

„Podívejme, koho to tu máme, Elvise a jeho úžasnou

show? Jsi vyloučený ze školy, Rede. Máš asi takovou šanci, že vystoupíš, jako psychopat se sekýrou. A kromě toho tě hledá Murt."

Red nic neřekl, jen podal Cassidymu svůj mobilní telefon. Policista ho přiložil k uchu, což se prostě nedá neudělat, když vám někdo strčí telefon do ruky.

„Haló?"

„Haló?" ozval se mužský hlas. „S kým mluvím?"

Cassidy se postavil. „Tady je policista John Cassidy, a vy jste kdo?"

„Tady je Brendan O'Kelly Riordan, právní zástupce rodiny Sharkeyových. Předpokládám, že jste porušil práva mých klientů zaručená ústavou tím, že jste jim zabránil v přístupu na veřejné vystoupení, na něž se přihlásili."

Cassidy ztuhl. „Mám svoje rozkazy."

„To je možné, ale vaše rozkazy nejsou platné. Pokud budete trvat na jejich vymáhání, dostanete se k soudu."

Cassidy trochu cuknul hlavou. „K soudu?"

„Samozřejmě. Traumatizujete mého klienta. Brzdíte jeho mentální růst. Podporujete protispolečenské chování. Jen se mladého Reda zeptejte, jak je traumatizovaný."

Policista Cassidy zakryl mluvítka rukou. „Hele, Rede, jak moc jsi traumatizovaný?"

Red se zatvářil ztrápeně. „Hodně. Odhaduju to tak na deset táců. Ovšem, pokud se u soudu rozpláču, mohlo by vás to vyjít i na dvacet."

Cassidy mu hodil telefon.

„Musím si na minutku odskočit, protože jsem zaslechl nějaký podezřelý zvuk. Jestli mezitím někdo vklouzne dovnitř, tak to zřejmě nebude moje chyba, ne?"

Red strčil telefon do kapsy. „Zřejmě ne," potvrdil a zamířil do sálu.

Prošli jsme v zástupu kolem Cassidyho dovnitř. Dokonce i Herod v téhle chvíli dokázal držet klapačku. Cassidy se jen stěží ovládal a jediná chytrá poznámka by stačila, aby nás okamžitě vyrazil.

Když jsem se protahoval kolem jeho břicha, položil mi Cassidy ruku na rameno.

„Dávej si pozor na Fletchera Moona, Watstone. Je to psychopat, dej na má slova.“

„Nebojte se, strážníku,“ uklidnil jsem ho a škrábal jsem se na obočí, abych zakryl obličej. „Mám oči na stopkách.“

V hale jsem si pořádně oddechl. Murt se zřejmě nikomu nezmínil, že Watson Sharkey je vlastně Fletcher Moon. Možná proto, že má pochybnosti o mé vině, nebo mě chce chytit sám.

V zákulisí bylo narváno. Cassidy zřejmě pustil dovnitř mnohem víc lidí, než měl. Pyšné matky tupírovaly dcerám vlasy, ctižádostiví tatínkové zahlíželi na soupeře a rádobý popové hvězdy pobíhaly sem a tam, jako kdyby už získaly nejméně dvakrát platinovou desku. May jsem nikde neviděl.

„Tak jo,“ řekl jsem a oči mi šmejdily sem a tam jak nervóznímu jelenovi. „Vy se koukejte připravit. Já se mrknu po May, abych ji varoval.“

„Nebo jí všechno vyklopil,“ zamumlal Red.

Poznámku jsem ignoroval. Nemohl jsem se smířit s tím, že by za vším snad byla May. Měl jsem ji rád.

City jsou nepřítel pravdy.

Zase Bernstein. Jenže já jsem ze sebe nemohl sloupnout city jako náplast. Byl jsem skutečný člověk, ne sbírka slov na papíře.

Genie mi hodila jednu umělohmotnou nákupní tašku a druhou podala Redovi.

„Oblíkněte si tyhle kostýmy. Musíme vypadat jako účinkující.“

Chystal jsem se protestovat. Na kostýmy nebyl čas, ale uvědomil jsem si, že nebudu May k ničemu, jestliže mě pořadatelé budou zastavovat a vyptávat se, co dělám tady vzadu.

Schovali jsme se za studnu přání sestavenou z kartonů. Redův kostým pocházel z Elvisova lasvegaského období: bílý overal se stříbrnou šerpou a pláštěm. Moje oblečení napodobovalo kostým z filmu *Vězeňský rock* a skládalo se z černého obleku a proužkované košile. Původně byl kostým určený pro Reda, takže jsem si musel ohrnout nohavice i rukávy.

Red si přehodil hedvábím podšitý plášť přes ramena. „Vypadáš legračně,” uculoval se.

Navzdory situaci jsem se neubránil úsměvu. Byli jsme spiklenci. Život je nebezpečný, usmívejte se, dokud to jde. Zvlášť když za každým rohem může číhat šílenec.

Šťouchnul jsem Reda do ramene. Nechal ránu dopadnout, i když by se jí mohl snadno vyhnout.

„Seš pěkněj surovec, Půlměsíci. Poslal bych na tebe svýho právníka, kdybych nějakýho měl.”

Nijak mě nepřekvapilo, že žádný rodinný právník neexistuje. „Kdo to tedy telefonoval?”

„Papá. Má skvělej nóbl přízvuk, pochytil ho na univerzitě. Dělal filosofii na Trinity College.”

Tohle ovšem bylo překvapení. Brzy jsem se naučil nepodceňovat Sharkeyovy v žádném směru.

„Sejdeme se zase tady,” slíbil jsem Redovi. „Po Havraních copánkách.”

Red vytáhl samolepící kotlety a připevnil si je na tváře.

„Fajn, dej bacha. Víím, že podle tebe je May oběť, ale ve filmech bejvá vrah vždycky ten nejmíň podezřelej.”

„Tohle je skutečný život. A ve skutečném životě prostě hlavní podezřelý je zločinec.”

A běžel jsem pryč, dřív než Red mohl namítnout, že hlavní podezřelí jsme my dva. Prorážel jsem si cestu davem. Všichni mě znali a určitě si na mě dávali pozor. Ale já šel s hlavou vztyčenou a sebevědomě ve svém přestrojení. Teď jsem byl Sharkey a lidé se mi mohli posmívat za zády, ale nikdo by se neodvážil mi postavit.

May jsem nemohl nikde najít. Objevil jsem kouzelníky s napůl mrtvými holuby nasoukanými do kapes, westernovou skupinu, které z vestiček při každém kroku odpadávaly flitry, a dva žongléry, co si neustále navzájem sráželi kuželky. Ale nikde žádná irská tanečnice.

Začínal jsem si zoufat, když jsem zaslechl zvuk Mayiných okovaných botek vydupávajících nepravidelně rytmus na dřevěné podlaze. To musí být ona. Nikdo jiný nemá tak málo citu pro rytmus.

Sel jsem za hlukem. Našel jsem ji ve stínu obrovského svazku nafukovacích balónků. Měla na sobě nový černo-stříbrný taneční kostým a blond vlasy jí splývaly na ramena. Paprsek světla z okna nad hlavou se zachytil na její čelence a rozštěpil se do tisíce barev duhy. Zůstal jsem stát. Vypadala dokonale. Příliš dokonale, aby mohla spáchat zločin, byť sebemenší. Něco tady nesedí.

Hledal jsem na její tváři náznak špatnosti, ale nic jsem nenašel. Jenom trochu rozmrzelý výraz, protože nohy ji opakovaně neposlouchaly. Vždycky jedno klapnutí nevyšlo. Kmitala nohama skvěle, ale nedařilo se jí včas sklápnout paty.

U zdi ve stínu se něco pohnulo. Něco tmavšího než stíny samé. Zadíval jsem se do tmy a snažil jsem se nevnímat okolní zmatek. Někdo od hlavy až k patě v černém se tam sunul podél zdi směrem k May. Vysoká postava se pohybovala podivně neohrabanými pohyby. Nedokázal jsem přijít na žádné ne-

vinné vysvětlení. Tahle osoba je nepochybně tím osudným zločincem chystajícím se na svou poslední oběť.

Žaludek se mi zvedal a srdce mi bušilo, jako kdyby ho tiskla nějaká pěst. Otevřel jsem automaticky pusu, abych zavolal na Reda, ale pak jsem si to rozmyslel. Není čas. Musím se s tím vypořádat sám. Nebyl jsem právě přeborník na poli přímých akcí, dával jsem přednost tomu, že upozorním na zločince policejní orgány, ale teď jsem neměl čas na úřední postupy. Musel jsem něco podniknout.

Postava se přiblížila ke svému cíli, konala sice plynulé, ale přesto jaksi toporné pohyby. Byla větší než já. Mnohem větší. Ale já jsem podezřelého nepotřeboval zkrotit, jen ho srazit k zemi. Tmavá postava zvedla jako nějaký televizní upír ruce a ohnula prsty jak pařáty.

Hni se, pobízел jsem se. Teď, nebo nikdy.

Pohnul jsem se jako ve snu. Mozek jako by nevěřil tomu, co dělají moje nohy. Neměl jsem ani potuchy, jak někoho zneškodnit. O tom Bernstein nepíše. Jednoduše jsem se vrhl vpřed. Náhodnému pozorovateli musel můj útok jistě připomínat dlouhotrvající klopýtnutí.

Četl jsem knihy o detektivech, kteří se dokázali vypořádat s podezřelými. Tyto vymyšlené postavy měly vždy zkušenost s několika druhy bojových umění, protože strávili alespoň dekádu tréninkem v horách na Dálném Východě. Já jsem takový výcvik neprodělal. Nejobtížnějším úkolem, s nímž jsem se kdy musel potýkat, bylo otevření sklenice s nakládanými cibulkami.

Rozhodl jsem se, že svůj výpad podpořím nějakým rámusem, abych vyvedl stínovou postavu z míry. Zamýšlel jsem řvát jak predátor, ale místo toho jsem pískal jak konvice na čaj. Hluk zaúčinkoval. Postava prud-

ce otočila hlavu právě včas, aby zahlédla, jak se na ni rítí mrňavý Elvis s rudými vlasy.

Stačil akorát vyjeknout a už jsem do něj vrazil a oba jsme se svalili na dřevěnou podlahu.

May zaječela a šla nám z cesty. Kutáleli jsme se pár metrů, dokud nás nezarazila nízká lavička. Vyhrabal jsem se zpod podezřelého, který plakal a obhlížel si loket. To nebylo právě typické zločinecké chování.

May ustoupila, pak zase popošla vpřed. „Co to provádíš?”

Stál jsem a lapal po dechu. „To jsem já, Fletcher. Udělal to on. Všechno. Máme ho.”

May se zamračila. „Fletchere? To jsi ty? A ve sklepe jsi to byl taky ty?”

„Ano,” potvrdil jsem naléhavě. „Myslel jsem, že za vším je April. Ale spletl jsem se. Je to tenhle kriminálník. Všechno se točí kolem soutěže.”

„To asi ne, Fletchere,” namítla May „David by neublížil ani mouše.”

„Já jsem pacifista,” vzlykal David a mnul si loket.

Myslel jsem, že se mi srdce rozskočí námahou a rozrušením. „Ale on se k tobě plížil, celý v černém. Nemusíš být ani detektiv—”

„My tady oba zkoušíme. David je mim.”

Mim? To ne.

David se na mě zamračil. „S touhle rukou neotevřu žádné neviditelné dveře, moc ti děkuju.”

Mim. Jak jsem mohl být tak pitoměj?

Kolem se shromáždily další děti. Učitelé se sem určitě už taky přesouvali. Možná i strážník Cassidy.

„Fletcher,” šeptaly děti. „To je Fletcher Moon.”

Musel jsem zmizet. Okamžitě.

Moje krytí splasklo. Skončil jsem. A věděl jsem, jak to bude vypadat. Jako kdybych sem přišel v přestrojení, abych znova napadl May.

Red mě zase přišel zachránit. Prorazil si cestu davem a popadl mě za předloktí.

Jdeme, Watstone. Jsme na řadě."

Nechal jsem se odtáhnout, ačkoli věta - Jsme na řadě - mě naplnila hrůzou. Genie a Herod stáli v zákulisí a prováděli hlasové cvičení.

„Kotě v bytě,
motá nitě."

Podezíral jsem je, že si ho sami vymysleli.

Jdeme," poručil Red.

„Nemáme rozehřátý hlasy," protestovala Genie. Ještě dvakrát kotě."

„Motá nitě," doplnil Herod a upravil si licousy

Red je vystrčil na jeviště a mě táhl s sebou.

Lidové pěvecké trio právě dozpívalo svou verzi písně „Veď mě dál, cesto má" a uklánělo se, když jsme vklopýtali na jeviště. Za námi se do zákulisí nahrnuli další účinkující. Na rtech jim kolovalo moje jméno.

Šílenec Moon je tady. V přestrojení.

Na jeviště vyšla ředitelka Quinnová a vrhla na Reda pohled, po němž by zkoprněl i Minotaurus. Tohle ti přijde draho, sliboval.

„Tak, dámy a pánové," promluvila do pískajícího mikrofonu. „Na rozdíl od inzerovaného programu se zdá, že dalším účinkujícím bude Red Sharkey se svou verzí Elvisovy klasiky „Pár havraních copánků". Jeviště je tvoje, Rede, a já už se těším, jak tvé vystoupení později probereme."

Ředitelka Quinnová maličko pokývla hlavou. Výsměšně.

Red se sotva znatelně zazubil a za vlažného potlesku přistoupil k mikrofonu. Tleskání téměř přehlušila vlna vibrací, jak na mobilní telefony v tichém řezí-

mu přicházely esemesky. Zpráva o mé přítomnosti se rychle šířila.

Red zaujal pózu a čekal, až Genie zasune cédéčko do přehrávače na stole. Za chvilku naplnil sál hudební doprovod k Elvisově písni.

„Pár havraních copánků," spustil Red krásným smyslným tenorem.

Genie a Herod se za druhým mikrofonem kolébali svorně do rytmu a z obou stran do mě vráželi.

„Ooo, ooo," prozpěvovali.

„Oou, pardoon," úpěl jsem já.

„A tvůj tichý smích..."

Dál se nedostal, protože stovky studentů začaly vytahovat mobilní telefony. Zpráva přeskakovala z mobilu na mobil jak pingpongový míček, protože jakmile si ji někdo přečetl, posílal ji dál na všechny kontakty ve svém telefonním seznamu. Mayina slova se šířila jako lavina.

Tomu nebudete věřit. 1/2Měsíc je tady.

Věděl jsem, co se stane. Měl jsem pocit, jako kdyby moje přestrojení pomalu prosvítalo. Studenti na mě zírali. Nejdřív nevěřící, pak jim to pomalu docházelo, jak si v duchu dávali dohromady moje charakteristické rysy. Práskla to jedna žačka z první třídy.

Pomalů vstala a přitom pořád luštila zprávu na displeji mobilního telefonu. Vždycky jsem se domníval, že sedmileté děti jsou na mobil moc malé. Teď jsem si tím byl jistý.

„Ten ošklivý kluk," řekla a ukázala na mě pro případ, že by někdo měl pochybnosti. „Telefon tvrdí, že to je Půlměsíc."

Očekával jsem zmatek. Mýlil jsem se. Byla to naprosto neuvěřitelná situace. Tak neobvyklá, vzrušující, že nikdo nechtěl, aby skončila. Publikum ztuhlo a nutilo mě, abych promluvil. Výjimkami se stali John Cassidy a paní ředitelka, ale ty zadržela tlačenice v zá-

kuliší. Ovšem nezůstanou tam věčně. Měl jsem deset vteřin na vyřešení případu.

vodítka se mi honila hlavou. Red měl pravdu. To se nedalo popřít. Jenom jediná osoba měla prospěch ze všech nehod a já byl slepý, když jsem to neviděl. Pravda mě zasáhla jako blesk. City a loajalita najednou nebyly důležité. Pravda je pravda. To je břímě detektivovo.

Jako omámený jsem popostoupil vpřed. Vědět něco a přesvědčit o tom ostatní jsou dvě různé věci. Moje slova nebudou mít žádný význam, pokud je nepotvrdí sami provinilci. Musel jsem je k přiznání donutit. Jinak se nezachráním.

Rychle jsem se otočil k Herodovi.

„Potřebuju, abys mi pomohl," zašeptal jsem, přičemž jsem rukou zakryl mikrofon. „A Redovi taky."

Herod se na mě úkosem podíval a zoufalství v mých očích mu napovědělo, že teď není čas na odpor.

Přikývl a já mu šeptem pověděl, co možná bude muset udělat.

Na tváři mu zaskvíl úsměv. „To je právěj opak toho, co dělám jindy."

Vytáhnul jsem mikrofon ze stojanu, zůstal na něm viset kus samolepicí pásky. Nastal čas postavit se tváří v tvář publiku.

„Ahoj, Locku," pozdravil jsem s chabým úsměvem.

Herod vedle mě záupěl a Genie si schovala hlavu do dlaní. Vrhla jsem pohled na Reda. Pokývl hlavou a přenechal mi jeviště. Když tohle nedokážu, všechny Sharkeyovy čeká provaz, včetně toho falešného.

Ze zadních řad někdo zavolal: Jsi to fakt ty, Půlměsíci? Ty jsi vážně obsedantně kompulzivní schizofrenik?"

Někteří jedinci by měli mít zakázáno koukat na televizi po deváté večer.

Jsem to já," potvrdil jsem a můj hlas duněl v re-

produktorech. „Přišel jsem, protože jsem nevinný a můžu to dokázat.“

Oznámení narazilo na hradbu cynického mlčení. Připadal jsem si jak osamělý lučištník, který se snaží zdolat brány Tróje. Na pódium zatím stále nikdo nepřiběhl. Tohle bylo reálné dobrodružství, na něž se nezapomíná.

Dokonce i ředitelka a Cassidy byli zaháčkovaní. Už se nesnažili prodrat na jeviště, místo toho si lokty proráželi cestu do výhodnější pozice, odkud dobře uvidí. Ale nebudou čekat donekonečna. Musel jsem sebou hodit.

Já vím, všichni si myslíte, že jsem blázen," začal jsem poznenáhlu.

„Fuuuuj," vykřikl někdo v hledišti.

„Ticho," okřikl ho někdo jiný.

„Kdy už přijde ten kouzelník?" stěžoval si postarší chlápek v první řadě. „Slyšel jsem, že možná přijde i kouzelník.“

Tak jo. Možná, že zahřívací kolo nebyl dobrý nápad. Rozsekni to.

„Všechno souvisí s touhle soutěží," prohlásil jsem a rozhodil ruce. Slušné představení. „Proto jsem sem dneska večer přišel, abych ochránil jednoho účinkujícího před nebezpečím.“

V davu to zašumělo. Někdo je v nebezpečí? Je to pořád lepší a lepší.

„Začalo to už před dvanácti měsíci na tomhle jevišti. Někdo odešel z této soutěže s ostudnou porážkou a někdo tím byl velmi zklamaný.“

Přešel jsem pódium a stovka hlav se za mnou otočila.

„Tak se podívejme, kdo tehdy soutěžil. Za prvé Red Sharkey, celkový vítěz. Red tady dnes večer neměl být, protože ho vyloučili ze školy za údajný útok na mě. Takže pokud jde o našeho zločince, Red je mimo hru.“

„Fakt smůla," zakníkal Red, „poněvadž já jsem zatraceně dobrej."

Vyvolal bouři smíchu. Komedianty mají všichni rádi.

Vrhl jsem na Reda nesouhlasný pohled, který on pochopitelně ignoroval.

„Na druhém místě vloni skončila Mercedes Sharpová za vystoupení napodobující Britney Spearcovou. Jenže někdo ukradl Mercedes minidisk na karaoke, tak se odhlásila a radši se zaměřila na to, aby se stala místní drbnou."

Nebylo to právě důležité, já vím. Jenže Mercedes si ze mě tropila legraci celé roky. Soudě podle potlesku jsem nebyl jediný.

„Na třetím místě se umístili Johnny Riordan a Pierce Bent. Letos se taky nepřihlásili, protože někdo ukradl jehly z gramofonů jejich kamaráda diskžokeje. Žádný gramofon, žádné vystoupení."

Zásah. Zahlédl jsem v publiku pár zahloubaných tváří. Ne *moc*, ale pár jich bylo.

„Čtvrté místo získal Houpačka Halpin."

„Hoooupačka," zahučela pátá třída jako jeden muž. To se stávalo pokaždé, když někdo vyslovil jeho přezdívkou, což bylo nepříjemné pro učitele i jeho rodiče, kteří by vážně dali přednost tomu, aby mu všichni říkali Raymonde.

„Ale naneštěstí Hou..., tedy Raymondova sestra se letos zranila a nemohla mu dávat taneční hodiny. Takže Houpačka je ze hry."

„HOOOUPAČKA!"

„Páté místo obsadila Gretel Bannonová. Letos se neúčastní, protože dívku, která ji hlídala, někdo vmanipuloval do přejídání a od té doby se necítila dobře. A bez Maury neměla Gretel nikoho, kdo by s ní chodil na hodiny."

Lidem začínalo docházet, že to, co říkám, dává smysl.

„Šestá skončila Julie Kennedyová, která letos nesměla vystoupit, protože si zhoršila známky. A známky si zhoršila, protože slečna, která ji doučovala, dostala poštou něco ošklivého a odstěhovala se z města. Sedm přihlášených do soutěže a všichni jsou vyřazeni ze hry zdánlivě nesouvisejícími situacemi. Příliš mnoho náhod. Vážně příliš."

„A kdo je ten další?" zavolal hlas zezadu.

Správná otázka. Doufal jsem, že ji někdo položí. Než jsem odpověděl, odmlčel jsem se. To, co v příštím okamžiku řeknu, by mohlo změnit můj život. Někomu, koho mám moc rád, ublížím. Navždy. Protože neexistovala možnost, že se pletu. Věděl jsem, kdo je viník.

„May Devereuxová," zašeptal jsem do mikrofону.

Publikem se neslo kolektivní zašumění. Nedivil jsem se jim. Tohle stálo za pět euro vstupného.

„Fletchere, co to říkáš?"

May se probojovala na jeviště. Ve svém tanečním kostýmu s blond vlasy a chvějícím se rtem představovala obraz nevinnosti. To bych spíš dokázal přesvědčit fandý *Star Treku*, že Spock je vznětlivý prchlivec. Jenže já musel přesvědčit jedinou osobu.

„Ty tvrdíš, že všechny tyhle věci mám na svědomí já? Tak to myslíš?"

Otočil jsem se a snažil se zastínit si oči před odlesky z jejího kostýmu. To, co jsem dělal, bylo kruté, ale nezbytné. Dneska večer to muselo skončit.

„Přesně tak to myslím, May"

Ustoupila vlevo a flitry se zablyštěly „Proč se na mě nepodíváš, Fletchere? Protože víš, že jsem nevinná?"

„Nevinná?" vyprsknul jsem. „Tak nevinná, žes vyřídila všechny, co byli vloni před tebou."

„Ale mě přece taky napadli. Co můj kostým pro štěstí?"

„Možná," opáčil jsem. „Ale stejně jsi tady."

Na to neodpověděla. Ne že by neměla odpověď,

ale protože se rozhodla pro ublížený pohled nevinátka.

Přitlačil jsem. Mayinu důvěryhodnost jsem musel roztrhat na kusy. Jenom tak to mohlo vyjít.

Jen se podívejte, všichni. Ta roztomilá May Deve-reuxová. Tak hezká jak její jméno. Dokonalá studentka a oddaná dcera. Ale za touhle fasádou se skrývá někdo, kdo je ochoten udělat cokoli, aby dosáhl svého. Sedmé místo v soutěži May nebylo dost. Po loňském pokoreni zosnovala promyšlenou odvetu. Plán byl jednoduchý: zbavit se každého, kdo skončil před ní."

May zbledla tak, že vypadala skoro průhledně.

„Tak je Mercedes ukraden minidisk. Johnny a Pierce nemohou použít mixážní pult. Mauru Murnaneovou navštěvuje čokoládový fantom. Seznam pokračuje. Ale vyskytl se jeden zádrhel: pan Red Sharkey. Průšvihů má i tak dost, ale nedá se zlomit a jeho rodina se proti němu nepostaví. May je stále zoufalejší, docházejí jí nápady. Potom jednoho dne její sestřenka April, která má svoje vlastní plány, najme mě, abych vystopoval fiktivní kadeř vlasů Shony Biederbeckové. To se hodilo."

Musel jsem se nadechnout. V tom tichu byste klidně mohli uslyšet chroupání. Ale neslyšeli, protože tohle drama všechny zajímalo mnohem víc než jakákoli sušenka. Což hodně vypovídá o studentech.

„April a May mě zavedly na Redovu stopu jak ohaře. Někdo mě napadl. Obviněn byl Red a May je ta poslední, na koho by padlo podezření. Dokonalé."

May našla odvahu a postavila se přímo do světélkujících koule u stropu na diskotéce.

„Víš přece, že mi je teprve deset, Fletchere, ne? A stejně nic z toho nemůžeš dokázat," prohlásila a v třesoucím se hlase zazníval jakýsi ocelově chladný tón.

Důkaz. Díra v mém případě. Poměrně zásadní. Ale všechno bylo součástí mého plánu.

Já důkaz nepotřebuju, protože všichni v tomhle sále vědí, že je to pravda. Tvůj život oblíbené princeznyčky skončil."

Bylo to kruté. Hrozně kruté. Nenáviděl jsem se. Kéž by to šlo jinak.

May před tímhle obviněním ustoupila. Ústy naznačovala moje jméno, ale nevyšel ani hlásek.

„Měla jsi víc než dost, May, ale nestačilo ti to. Musela jsi mít i korunku ze soutěže, dokonce i za cenu toho, že ses šplhala po zádech svých spolužáků. Některé z tvých obětí se s tebou kamarádily od školky. Jak jen si mohla?"

„Ona nic neudělala!" ozval se hlas z hlediště. Za tenhle výkřik jsem se modlil. Ta prostá věta mi zněla jako vítězné zvonění. Věděl jsem s absolutní jistotou, že moje teorie musí být správná. Jako kdyby se zhmotnil duch a sám se odhalil světu.

„Ne," potvrdil jsem a otočil se tváří k muži, který se zvedl ze svého sedadla a celý rudý stál uprostřed uličky. „To nebyla ona, ale vy. Je to tak, pane Devereuxi?"

Mayin otec, Gregor Devereux se ohlédl na své sedadlo, jako kdyby nechápal, proč tam už nesedí. Zadíval se na mě a z jeho očí se dala vyčíst vina. Všechny dílky skládačky zapadly na své místo s laserovou přesností a já jsem zažíval skutečné rozechvění z odhalení zločince. V té chvíli se všechno rozplynulo, zůstala jen pravda.

Devereux na mě ukázal prstem. „Ty prostě... Koukej nechat moji holčičku... Zavři hubu, ty malej..."

„Nedořečené věty," poznamenal jsem. Jasný důkaz viny."

Nikdo se ani nehnul. Nikdo nepromluvil. Matky přikryly rukama pusy nemluvnatům.

„Trvalo mi dlouho, než jsem to prohlédl," vysvětl-

val jsem a postoupil k okraji jeviště. „Dlouho jsem byl tak hloupý. Musel jste to být vy, pane Devereuxi.“

„Říkej mi Gregore," vybídl mě Mayin otec automaticky.

„Všechno ukazovalo na May, protože právě ona z toho měla prospěch. Ale jestliže to neudělala ona, a tomu já ani na okamžik nevěřil, pak kdo? Komu na tom tak záleželo? Komu? Jejímu otci pochopitelně.“

Gregor Devereux se pokusil o smích, ale nevydal ani hlásku.

„Fletchere, ty nejsi normální. Všichni to vědí. Vždyť jsi uprchlík, proboha.“

Poměrně logická slova, avšak bezvýznamná.

Namířil jsem pevným prstem přímo na jeho srdce. „Ukradl jste ty jehly. Poslal jste balíček. Nechával tam ty čokolády. To všechno vy. Jen abyste dokázal manželce, která se na vás vykašlala, že umíte vychovávat May sám. Ambiciózní otec, který odmítá přijmout fakt, že jeho dcera neumí tancovat.“

„Umí tancovat!" vyhrkl Devereux. „Umí. Jako její matka. May potřebuje jen trochu povzbudit. Dodat sebevědomí.“

„Tatí?" May stála uprostřed jeviště s vytřeštěnými zvlhlými očima. „Pověz jim, že to není pravda. Pověz to mně.“

Devereux si uvědomil, co řekl. Jak blízko se ocitl přiznání. Na vteřinu zavřel oči a vzpomatoval se. Když je zase otevřel, tvářil se upřímně a skoro vesele.

„Samozřejmě že to není pravda," ujistil dceru a otcovsky se usmíval. „Zajímám se o tvoje tancování, princezno. Ale to je všechno. Nikdy bych nic takového neudělal. Nikdy bych nikomu neublížil.“

May byla přesvědčená. No ovšem. Vždyť je to její táta.

„Tady to máš," otočila se na mě. „Nenávídím tě, Fletcher.“

Píchlo mě u srdce, ale nedal jsem se.

„May měla motiv a příležitost, ale objevilo se pár kousků skládačky, které neseděly, dokud jsem nezaměřil radar na vás, pane Devereuxi.“

„Ach, ty máš teď radar!“ žertoval Devereux, ale nikdo se nezasmál.

„Za prvé tu máme ty podivné otisky bot, které v naší zahradě zanechal ten, co mě napadl. Jako stopy obra. Pak jsem si uvědomil, že ty stopy nepocházejí od bot, ale že je někdo vytlačil chrániči kolen a prsty u nohou. Takovou stopu může zanechat dospělý člověk, když si klekne. Dospělý, který předstírá, že je dítě a vezme si zahradní nákoleníky Vidím, že na kalhotách máte stopy od řemínků, Gregore. Vy máte dneska stejné kalhoty?“

„To je směšné,“ posmíval se Devereux.

„Možná,“ připustil jsem. „Ale můj otec používá na zahradě domácí hnojivo. Má ojedinělé složení. Jsem si jistý, že v policejní laboratoři dokáží porovnat hlinu z vašich bot s hnojivem z naší zahrady.“

Pan Devereux rychle mrkal a potil se. Ofina mu padla do očí. Odhrnul si ji rukou. Pak si vlasy uhladil.

„Nic,“ namítl a obrátil se k publiku pro podporu. „Tohle nic neznamená. Přeludy divného kluka. Všichni to přece celé roky víme, že ano? Všichni víme, že Půlměsíček není úplně normální. Prý malý detektiv. Ale prosím vás.“

Měl pravdu. Lidé si mysleli, že jsem divný. Pořád si to myslí. Ovšem to nic nemění na pravdě.

„Ale vraťme se k Mercedes. Ten ztracený minidisk. Pod oknem jsme našli vaše stopy a také tam byl důkaz o horečném prohledávání. Jako kdyby zloděj něco ztratil. Co ale mohl ztratit?“

Stovky židlí zavržalo, jak se obecenstvo naklonilo, aby mu nic neuniklo.

„Zapomněl jsem na nejzákladnější pravidlo vyšet-

řování: to nejjednodušší vysvětlení bývá obvykle správné. Jediné, co jste mohl ztratit, bylo to, co jste přišel hledat, minidisk, o kterém Mercedes tolikrát vyprávěla."

„Výmysly," zařval pan Devereux. „Čiré výmysly."

Ale rychlost mrkání se prudce zvýšila, jako kdyby byl zapojený do elektřiny. Měl jsem pravdu!

„Při vloupání jste ten minidisk ztratil. Viděl jsem záhon pod Mercedesiným oknem. Byl úplně rozhrabaný. Neměl jste jinou možnost, než se vrátit domů a doufat, že se minidisk neobjeví před soutěží."

Můj proslov skončil spíš mumláním než nějakým rázným prohlášením. Celá teorie hraničila s neuvěřitelností. Bylo to napínavé. Já jsem to věděl a všichni ostatní také. Potřeboval jsem nějaký trumf a pan Devereux mi ho nabídl. Prošel rozhodně uličkou mezi sedadly a vyskočil na pódium. Probodl mě zničujícím pohledem a vzal mi mikrofon. Loktem odstrčil Sharkeyovy. Herod zakopl o Devereuxovu nohu a chvíli se sbíral, než se připojil ke své sestře v zákulisí.

„Kolik šíleností ještě máme strpět?" spustil pan Devereux. „Vy všichni mě znáte. Franku, Seamusí. Hrajeme spolu squash. Copak zní něco z toho seabemeně uvěřitelně? Ani nevím, proč se namáhám a obhajuju se. Pojď sem, zlatíčko, půjdeme domů."

Popošel jsem k Redovi a ten mi hodil svůj mikrofon.

Ještě jedna věc, pane Devereuxi. Ten minidisk."

V Devereuxovi bouchly saze. „Co s ním?" zařval. „Vaříš z vody, co? Dej už pokoj, ty malej hajzlíku! Copak jsi už nezpůsobil dost bolesti? Mysli na rodiče."

„Ty kalhoty, co máte na sobě, s těmi otisky od řemínků na manšestru. Černé se spoustou kapes. A s vysokými záložkami. Tipuju, že to jsou vaše zločinecké kalhoty-"

„To jsou pracovní kalhoty!" odsekl Devereux. Za-

koulel očima. „Proč ti vlastně něco vysvětluju? Copak někdo nemůže to dítě umlčet?"

Popošel jsem k němu o krok. „Kdyby vám ten minidisk vypadnul z kapsy, mohl by klidně sklouznout za záložku. Jste pravák, takže záložka na pravé noze. A jestli přežil praní v pračce, mohl by tam pořád být."

Devereux se zasmál krátce a ostře, jako kdyby varovně vyštěkl hlídací pes. Jdi ode mě, Moone. Nenechám se od tebe prohledávat."

Oplatil jsem mu jeho rozzuřený pohled svým ledově klidným. Je to jen vteřinka, než se skloním dolů. Jedna vteřinka a všem bude jasné, že jsem blázen."

„Dej pokoj s tou vteřinkou, Fletchere. I s celým svým obviněním. Mám už plný zuby toho, abych se choval jako zdvořilý zodpovědný dospělý. Budu říkat, co si tady všichni myslíme. Tvoji rodiče by tě měli držet zkrátka."

May se vydala směrem ke svému otci. Usmál se na ni triumfálně a natáhl k ní ruku. Neuchopila ji.

Já mu ukážu, že tam nic není, tati," řekla. Klekla si k pravé nohavici a hned našla minidisk, který tam byl zastrčený.

„Ale, tati," vydechla s takovým smutkem, až se mi sevřelo srdce.

Devereux byl úplně vyvedený z míry. „To není možné. To nejde. Jak to?"

Rychle jsem zužitkoval výhodu. „Tady ho máme. Ukradený minidisk. Teď vysvětlujte, Gregore, pokud můžete."

Mayin otec vzal disk do třesoucí se ruky. Tvář se mu svráстила nepochopením. „May, musíš mi věřit. Já... tohle..." Nedostávala se mu slova. Chvilí jen naprázdno pohyboval pusou, až vyhrknul: „Copak to nechápeš? Vždyt' jsem tehdy v noci ani neměl tyhle kalhoty na sobě."

Místnost ztichla, jak všichni vstřebávali důležitost této věty, pak Red zvedl obě ruce směrem k davu.

„Přiznání!“ zahřměl a dav se mohl zbláznit. Tohle byla skutečná zábava.

„To vy jste mě napadnul!“ obvinil jsem ho.

Devereux se bezmocně rozhlížel, jako kdyby čekal, že odněkud přijde záchrana.

„Napadnul jsem zahradního trpaslíka!“ zakřičel. „Ty ses tam najednou zjevil. Nikdy bych nikomu neublížil. Chtěl jsem jen rozbít toho trpaslíka a nechat tam ležet Redovu hůl, aby ho z toho obvinili. To je všechno. May, musíš mi věřit.“

Uprostřed všeho rámusu se v Devereuxových očích objevily slzy, zatímco dcera se od něj odvrátila. Slzy se vzápětí změnily v led, Devereux třemi rychlými kroky přešel jeviště a popadl mě za ramena.

„Vidíš, cos provedl!“ zahřímal. „May je tak křehká. Ještě se vzpamatovává z matčina odchodu.“

Kroutil jsem se, ale držel mě ve svých silných zahradnických pažích. První zareagoval Red. Přihnal se k nám a popadl Devereuxe pod pasem. Jenže mu bylo třináct, zatímco Devereux měřil sto osmdesát a měl vypracované tělo z posilovny. Red se odrazil jak ptáček od skleněné tabule v okně. Jenom tak Devereuxovi připomněl, kde vlastně je.

„Nepřibližuj se,“ varoval Reda a mě nazvedl ze země. „Nech mě. Dej mi prostor.“

Ted' si nemyslím, že byl Gregor Devereux tehdy večer při smyslech. Nemyslím si, že si uvědomoval, že se mi nohy kinklají nad orchestřištěm.

Na jeviště skočil Cassidy se zvednutýma rukama. „Klid, Devereuxi. Bůh ví, že nikdo z nás Půlměsíčka zrovna nemiluje, leze nám všem na nervy, ale musíte toho kluka postavit, než ho upustíte.“

„Za vteřinku, Cassidy,“ odvětil Devereux klidně. Já potřebuju najít správná slova, jak to všechno vysvětlit-

lit May." Protáhl obličej. „Tohle bude pro její matku velký den.“

V té chvíli visela moje budoucnost na vlásku a vinu jsem musel přičítat jen sobě. Dohnal jsem muže na okraj propasti za nejistých okolností.

Vtom jsem něco zaslechl. Ostrý úder kovu o dřevo. Zvuk přicházel znovu a znovu. Zvyšoval intenzitu, dokud se neurovnal rytmus.

Tlak na mých ramenech lehce povolil.

„May," zašeptal Devereux.

Pochopil jsem, co to je. Taneční boty. May tančila. Slzy jí tekly po tvářích a May Devereuxová předváděla své soutěžní vystoupení, aby odvedla pozornost svého otce.

Devereux zůstal stát jak přikovaný. Zapomněl na celý svět. Krize ustoupila umělecké soutěži.

Jen pojď, miláčku," vyzval dceru. „Hlavu vzhůru, narovnat záda.“

May tančila, jak ještě nikdy v životě, nějak dokázala ovládnout své nohy. Zvuk okovaných tanečních bot utišil dav kolem, protože si všichni uvědomovali, že se děje něco zvláštního.

Devereux pokyvoval hlavou do rytmu. „Dva tři čtyři pět šest sedm, a pata. Teď zkřížit nohy.“

Zadržel dech. Čekalo ji sklapnutí pat. Ještě nikdy to nezvládla. Dneska večer ano. Nohy vykopla snad metr vysoko a před dopadem sklapla paty o sebe. Skončila s hlubokou úklonou.

Gregor Devereux přeběhl jeviště a mě táhl s sebou. Zadíval se na porotu v první řadě.

„Tak co?" položil otázku.

Sestra Julie B. Wintersová, předsedkyně poroty, hledala pohledem podporu u kolegů rozhodčích. Když žádná nepřicházela, váhavě promluvila. „Dobré..., chci říct vynikající provedení. Pěkná technika. Působivé sklapnutí. Řekla bych, že to je rozhodně první místo. O tom není pochyb.“

Devereuxovi se na tváři zračila úleva. Z ramen mu spadla hora napětí. „Vyhrála jsi, miláčku. My jsme vyhráli. Stálo to za to. To nacvičování. Všechno... ostatní.“ Otočil se zase k porotě. „Kde je pohár? Copak nemáte pohár?“

Sestra Julie popadla pohár, který měla u nohou, a podala ho do nastavených rukou Gregora Devereuxe.

Devereux měl prázdné ruce, protože mě pustil.

Cassidy nebo kdokoli ze stovky dospělých v zákulisí ho mohli dostat, ale nedostali, protože moje matka jim nedala šanci. Zpráva o mé přítomnosti dorazila na její mobilní telefon od jedné z dalších matek. Okamžitě skočila do auta a jela do sálu. Přesně v té chvíli, kdy mě Gregor postavil na zem, se prodrala davem v zákulisí. Když máma viděla, co se děje, vytáhla ze svého batůžku vzorek konzoly na záclony a zaútočila na Gregora Devereuxe, který měl o dvacet centimetrů a třicet kilo navíc.

Devereux právě přebíral Mayinu trofej, když ho třicetcentimetrový kus třešňového dřeva mrštěný vši silou mateřské lásky zasáhl do spánku. Devereux udělal piruetu a skácel se jak pytel brambor.

May se k němu vrhla a vzlykala.

„Promiň,“ omlouval jsem se jediné dívce, která mě kdy měla ráda. Jinak to nešlo.“

May zvedla hlavu a vyslovila slova, která mě od té chvíle pronásledují ve snech.

„Co táta udělal, je špatné,“ řekla a její uslzené oči byly jak dva temné kameny pod vodou. „Ale to, cos dneska večer provedl ty, je ještě horší.“

Možná bych ji mohl přesvědčit o opaku, ale moje máma mě popadla do náručí a ta chvíle byla ztracená.

Ted' už je pozdě. Bude mě nenávidět celý život. Vítej v klubu, May.

Jmenuju se Moon. Fletcher Moon. A nejsem si jistý, jestli ještě chci být detektiv.

Od fiaska na umělecké soutěži uběhl skoro měsíc. Nějakou dobu to byla velká senzace, díky víc než stovce amatérských videozáznamů. Dokonce jsem se dostal do národních zpráv. Tolik k práci v utajení. Ne že by na tom záleželo. S vyšetřováním jsem skončil. Ublížil jsem May. To už jsem nechtěl nikdy nikomu udělat. Nejdřív ji opustila matka a teď svým způsobem odešel i otec. Gregor Devereux už nebyl dál ten rytíř v lesklé zbroji, jakým by měl být každý táta. A to všechno kvůli mně.

Moji rodiče mi to pěkně vytmavili a hlídali mě tak přísně, že jsem nemohl vzít žádný další případ, i kdybych býval chtěl. Máma nahlížela do mého pokoje ne-sčíslněkrát za noc, aby se ujistila, že tam pořád jsem. Táta mi sepsal časový rozvrh se spoustou nekvalifikovaných otrockých činností podle teorie, že když budu zaneprázdňený, nebudu mít na nějaké vyšetřování ani pomyšlení. A taky mi, samozřejmě, skonfiskovali odznak.

Trávil jsem čas předstíráním symptomů posttraumatického šoku, abych se vyhnul setkávání s lidmi. Chodil jsem na procházky a zíral do prázdna a doufal,

že se nikdo nebude pokoušet navázat se mnou rozhovor. Tahle taktika mi vycházela. Moje sestra Házal měla z mé nové osobnosti radost a pořizovala záznam toho, jaké dělám pokroky.

Ve škole si mě většinou nikdo nevšímal. Dokonce i osiřelé *Les Jeunes Étudiantes* se bály píchnout do vosího hnízda.

Mým nejbližším spojencem byl seržant Hourihan. Postavil se proti šéfinspektorovi Quinnovi a trval na tom, aby vyšetřování bylo zastaveno. Gregor Devereux mě pochopitelně zažaloval za pomluvu, ale jeho případ měl asi tolik šancí na úspěch jako perníková chaloupka před parním válcem. Obzvláště když se na policii ke všem doznal. Advokát mu poradil, aby netrval na trestním oznámení na mou matku za napadení, protože předtím vyhrožoval jejímu synovi.

Když se situace trochu uklidnila, zastavil se u nás doma Murt.

„Tak jak se vede, Sherlocku?“ vyptával se, když jsme konečně osaměli u kuchyňského stolu.

„Sherlock Holmes je vymyšlený,“ namítl jsem mrzutě. „Na konci každé knihy se přesouvá k dalšímu dobrodružství. Já se nikam nehnu. Žiju tady.“

Murt se opřel o opěradlo židle a rozvalil se, až mu odletěl knoflík od saka.

„To byl slušný trik umístit minidisk Devereuxovi za záložku u kalhot. Štěstí, že si toho nevšimnul.“

„Byla to nahrávka Elvise z přehrávače ze sálu. Herod mu ji tam dal, když do něj Gregor strčil. Domluvili jsme se na tom.“

„Naprosto nezákonné, pochopitelně. Chytili jste ho do pastí.“

„To mě už nezajímá. Se zákonem a pořádkem jsem skončil.“

Murt si povzdechl. „Znáš toho básníka Keatse?“

Murt uměl překvapit. „A co s ním má být?“

„No, mladý Keats byl známý svými nesmrtelnými verši a já mám obzvlášť oblíbený tenhle: *Krása je pravda, pravda je krása, to je vše, co na zemi znáš, a vše, co potřebuješ znát*. Chápeš, co tím myslím?"

„Nejsem si jistý. Co myslíte, že tím myslíte?"

Murt pohodil čepici na kuchyňský stůl jak létací talíř. „No, je hezké vidět zase malého chytrolína, kterého všichni známe a máme rádi. Myslím tím, že pravda je neocenitelná. Nebo jak by řekl seržant Hourihan: Pověz mi pravdu, celou pravdu a nic než pravdu, jinak jdi rovnou do basy. Když jsi odhalil Gregora Devreuxe, dal jsi všem v sále dárek v podobě pravdy."

„May to jako dárek nebrala. Nenávidí mě."

Murt vylovil z mísy s ovocem jablko. „Koukni," vyžval mě. „Život je jak tohle jablko."

Zvedl jsem hlavu z dlaní, abych se podíval na jablko.

Murt na jablko chvíli zíral a pak ho na půltucet kousnutí snědl. „Tak jo, neumím dokončit to přirovnání. Ale uznej, že s Keatsem mám pravdu. Našel jsem to na internetu."

„Radši byste si měl změnit heslo v policejních stránkách," upozornil jsem ho provinile.

Murt na mě se zájmem pohlédl. „Proč to říkáš?"

Vyhnul jsem se jeho pohledu. Já jsem ho odhadnul. Modrá muška. Moc nápadné."

„Hm. Asi máš pravdu. No, lepší když jsi na něj přišel ty, než někdo nebezpečný. Existují lidi, co by měli svátek, kdyby takovou informaci získali."

Apaticky jsem přikývl.

„No tak, Fletchere. Usměj se. May sebou teď pohrdá. Dává ti vinu za to, co se stalo. Ale copak ty vážně věříš, že to byla tvoje chyba? Udělal jsi správnou věc, třebaže jsi použil trochu neortodoxní metody."

Hlava věděla, že Murt má pravdu, ale srdce to odmítalo přijmout.

Pravda je krása. Uběhlo pár týdnů. Seděl jsem sám v jídelně. Život se valil dál bez ohledů na moje osobní chmury. Děti si povídaly, flirtovaly a praly se a občas i jedly.

Copak si tihle všichni neuvědomují, jak jsem nešťastný? Obrátil jsem se zády ke dvěma součástem svého života, které pro mě byly velice důležité. Ke svému povolání a nepravděpodobnému příteli. K Redovi.

Po té soutěži to mezi námi vypadalo všelijak. Předtím jsme byli partneři, možná i přátelé. Jenže teď jsem se zase vrátil do svého světa a on zůstal v tom svém. Už jsem ani nevypadal jako Sharkey. Náušnice byla pryč, falešné opálení se omylo a ve vlasech mi zbylo už jen pár rudých pramínků. Půlměsíc možná nebyl dost tvrdý, aby se kamarádil s Redem Sharkeym. Smůla. Kamarád by se mi hodil.

Pak se Red objevil, jako kdyby ho moje myšlenky přivolaly. Usadil se na lavičku proti mně a vypadal jako pokaždé: ušťvaně, utrápeně a jako frajer. Ohnivé vlasy mu trčely jak stalagmity a v netypickém podzimním teple se mu rozlezly pihy.

„Půlměsíčku," napůl zašeptal. „Tentokrát jsem v průšvihů já. V opravdovém průšvihů. Jsem v tom až po uši. Musíš mi pomoci."

Red Sharkey opravdu prosil o pomoc. To musí být vážné.

„Co se stalo? Neměl bych s tebou mluvit, mimochodem."

Red se přiřkl, brada mu sotva vykukovala nad stolem, jako kdyby nás někdo sledoval. „Zapomeň na to. Tohle je důležité. Otázka života a smrti. S rodičema si budeme dělat starosti až potom. Ty jsi jedinej, kdo mi může pomoci."

Cítil jsem, že se na mě někdo dívá. Ohlédl jsem se a spatřil Házeli, která stála u automatu s džusem a mířila na mě svou videokamerou s jednou rukou v bok.

Z jejího postoje přímo čísla věta: Povím to mámě. Ale pak se mi podívala do očí a rysy jí změkly. Odložila kameru a na obě oči si položila ruce. Nic nevidím. Házel se z nějakého důvodu rozhodla nechat mě na pokoji. Třeba pochopila, že to potřebuju.

„Ahoj, jen tak pro pořádek," pozdravil jsem. Jak se vede?"

„Dobrá. Papá má ze mě radost. Nevinnej Sharkey Jo a Roddy chce být detektiv. Ale nevím, jak dlouho mu to vydrží." Nervózně vzhlédl, jako kdyby napůl očekával, že ho někdo sleduje. „Ale k mému průšvihů. Pomůžeš mi?"

Cítil jsem letmý dotyk strachu kolem žaludku. Já nevím, Rede. Po našem posledním případě—"

Red praštil dlaní do stolu. Všichni nadskočili. „Koukej se vzpamatovat, Půlměsíci. Potřebuju pomoc. Potřebuju se dozvědět pravdu a pravda je tvoje specialita. Co jako budeš dělat? Zírat po zbytek života do prázdna?"

Red měl pravdu. Potřeboval moji pomoc a já bych mu ji měl nabídnout. Bez sobeckého váhání.

„Tak jo. Rychle mi to řekni, než se podělám strachy."

„Výborně," pochválil mě Red s pirátským úšklebkem. „To je správná řeč. Jednou o tomhle někdo napíše knížky. Vloni jsem pomáhal na jedné farmě. Prázdňinová brigáda pro toho Američana, co zdědil nějaký titul."

„Brigáda, americký aristokrat. Tak dál."

Znělo to lákavě. Klasická záhada. Moje deprese prozatím zmizela.

„Takže rodinu toho Američana pronásleduje takový prokletí..."

Kletby. Pro detektivy nic takového neexistuje. Ale na pověřivé lidi mohou mít ničivý vliv.

„Podle té kletby každého majitele toho panství oddělá, ehm... liška."

Začal jsem větřit jak hlodavec. „Liška?”

Jo. Velká liška. Obrovská. Potuluje se po blatech a čmuchará americký chlápky. Prostě se jim zakousne do zadku...”

„Počkej,” zarazil jsem ho a nemohl jsem se neusmát. „To sis vymyslel, nebo spíš jsi vykradl Artura Conana Doylea. Určitě masakruješ *Psa baskervilského*.”

Red mi úsměv vrátil. „Tak jo, nejsem v průšvihů. Ale řekni, jestli ti poprvý po měsíci nezačalo bít srdce trochu rychleji?”

To jsem nemohl popřít. Tak jsem to neudělal.

Jsi detektiv, Fletchere. V tom jsi dobřej.”

„Táta mi sebral odznak.”

Red mi pohrozil prstem. „To, že zrovna nemáš odznak v kapse, přece neznamená, že ho nevlastníš,” snažil se o logickou argumentaci. A já kupodivu pochopil, jak to myslí.

Red si odkašlal. „Anna Sewellová, ta holka, co napsala *Černýho krasavce*, řekla, že, každé má povinnost zabránit krutosti a utiskování, když ho vidí, což znamená, že jsi měl svatý právo postavit se Gregoru Devereuxovi. On nás opravdu krutě utiskoval.”

„Tys mluvil s Murtem?” zeptal jsem se podezíravě.

Jo,” přiznal Red. „Pomáhám mu s nějakejma případama, když ty jsi mimo hru. Tvrdí, že na mě není takovej spoleh jako na tebe. No, vlastně říkal, že jsi si ce natvrdelej, ale vedle mě jsi úplnej génius.”

„To je celý Murt.”

„Třeba by tě mohlo zajímat, že Ernie zase chodí do školy, takže z toho všeho vzešlo aspoň něco dobrýho.”

„Vážně?”

Jo, je z toho otrávenej. A rodiče poslali April Devereuxovou z farmy od babičky do soukromý internátní školy do Dublinu. Tady na ni měly kamarádky zřejmě špatnej vliv.”

„To je hustý.”

„O tom mi povídej."

Chvilku jsme seděli mlčky. Red čekal, až se nějak rozhodnu. Pokoušel jsem se.

Jsi tedy ochotný pomáhat při řešení zločinů?"

To se Reda dotklo. „Pomáhat? Jsme partneři, Fletcher. Nebo byli bysme, kdybys mě poslední měsíc nezazdíval."

„Nevěděl jsem... To není jako kdyby..."

Red mrknul. „Nedořečený věty. Jasnej důkaz viny."

„Promiň, Rede. Nebyl jsem to já. Pokoušel jsem se stát někým jiným, ale nefungovalo to."

„Měli bysme vymyslet jméno pro naši agenturu."

„Naši agenturu?"

Jasně, že naší. Ty můžeš bejt šéf, ten s mozkem. A já budu ten, co dobře vypadá a přebírá veškerá rizika."

Cítil jsem, jak se mi po měsíci vrací chuť do života. Museli bychom se nejdřív držet stranou. Pracovat tajně, než na to máma a táta budou připravení. Ale byli bychom dobrý tým. Už jsme jeden případ rozlouskli.

„Co třeba Lovci zločinců?" navrhl Red. „Nebo Junioři na stopě?"

„Cože?"

„No jména. Pro naši agenturu." Red na mě mazaně koukl přimhouřenýma očima. „Tys už o tom přemýšlel, že jo? Ty už jméno máš. Nech mě hádat: Detektivní agentura Moon."

Zazubil jsem se na svého nového partnera.

„Máš napůl pravdu."

DETEKTIVNÍ AGENTURA PŮLMĚSÍC

EOIN COLFER

Z anglického originálu HalfMoon Investigations, vydaného
nakladatelstvím Penguin Books, Londýn, 2006,
přeložila Dana Stuchlá

Ilustrace na obálce a grafická úprava Robert Rytina

Vydal jako svou 10 086. publikaci Albatros nakladatelství, a. s.,
právní nástupce, Praha, 2008

Odpovědná redaktorka Karolina Horynová

Výtvarná redaktorka Soňa Šedivá

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Vytiskla K. P. R., spol. s r. o., Praha

1. vydání

13-773-008

14/55

Pro detektivy od 9 let

www.albatros.cz